

Iva Adamcová

BRNO

29.6.2013

Iva Adamcová – Brno 29-30.6.2013

Já vás tady vítám. Je to vlastně poslední přednáška prvního půlroku a uzavírá takový docela velký řetěz, protože od začátku tohoto roku jsem měla jen dva prázdné víkendy – Velikonoce a jeden před Velikonocemi. Ten před Velikonocemi jsem sice necestovala, ale měla jsem aurická sezení, takže bylo toho dost. A můžu vám obrovsky poděkovat, protože minulý půlrok, který byl podzimní (tam vlastně bylo méně těch přednášek, ona ta druhá polovina od září je přece jenom kratší), ale tam to ještě maličko na mně sedělo, a teď už ne. Už jste mě tak vytrénovali, že už fakt necítím nic, jenom splynutí.

A teď jsem zažila obrovský dar v Košicích, protože jsme byli na takové těžké túře, v obrovském vedru a kdysi dávno, kdybych zažila takovou zátěž, protože to byla rozpálená skála, my jsme skákali po takových špičkách těch skalních výstupků. Šli jsme tři až čtyři hodiny, fakt to bylo dlouhé, obrovské vedro, já jsem byla jak buřt, jak tahle červená barva, byli jsme schvácení. Měli jsme s sebou psa, ten pes se nám jednu chvíli zahrabal pod keř do hlíny a nechtěl vůbec ven. Fakt bylo obrovské vedro.

Dřív kdybych zažila takovou extrémní věc, tak si budu přát, abych už z ní byla pryč, aby to bylo nějak jinak. A tentokrát nic. Já jsem se jenom koukala takovou dlouhou tubou do toho těla a věděla jsem, že jsem na správném místě a tam, kde mám být. Že se všechno skutečně děje jen tak, jak má, a bylo to nádherné. Zase další kousek odpadl - ega toho člověka, protože už jsem vám vysvětlovala, že skutečně každý, kdo je tady pod hmotou, to znamená pod hladinou, která je tady, objevuje se v této části a jde nám přes oblast třetího oka neboli šesté čakry. Tady začíná vaše iluze, kdy se Bůh ponoří do hmoty, neboli do lidského těla a on jde a dlouho, dlouho ve fázi životů odkládá egoismus, který se život po životě zmenšuje a život po životě vám přibývá božství, protože vy se učíte přijímat veškerý program těla, který jste si zvolili. Neboť vaše tělo obsahuje DNA. Vaše DNA je programem a je programem pro všechno, co se bude dít ve vašem osudu. To znamená, že si to máte přijít jenom zahrát.

Já jsem tento týden byla na skypu s jednou malinkou holčičkou, ona byla jedenáctiletá a byla tam s ní samozřejmě její maminka, protože řešily jednu závislost té holčičky, takový zlozvyk, který se tam objevoval. A už o tom budu zítra také mluvit, protože potřebujete doladit a dočistit věci.

Víte, vývoj se nikdy nemůže zastavit. To co já vám dneska vykládám, za pár let (za dvacet, třicet) už budete zase mnohem dál. Takže ten svět se nikdy nezastaví, vývoj je Bůh a vývoj je život a toho si musíte být vždycky vědomi. Ale v tuto chvíli, co vám teď říkám, je špička ledovce, to znamená vývojově nejvyšší fáze, kdy vždycky přijde nějaká buňka sem do toho hmotného světa, aby vám, dalším buňkám vyložila postup a proces a ukázala vám zase další kousek cesty vývoje směrem k vyšším dimenzím. Je to velmi důležité. Proto člověk, který by se zasekl v nějaké oblasti svého života a tam by se zabydlel a nechtěl by to opustit, tam by se mu zrovna líbilo, tak on by za čas byl zpozdilý. On by žil vlastně minulostí, už by nepřijímal nové informace. I takové bytosti tady znám a je to škoda, protože člověk se má skutečně vyvíjet.

Vzpomeňte si, jak kdysi dávno, to jsem taky někde vyprávěla, když moje malá vnučka se přišla ptát na tu magii, tak ten její bratříček (tenkrát bylo Matýskovi asi 6 let), a ta malá mi říká: „Babičko, ty neděláš magii, vid’?“

Já jsem jenom zamrkala a říkám: „Ne, nedělám, Frančí.“

„A babičko, jak to děláš? Ty jenom lidi miluješ, že jo?“

Já říkám: „Ano, protože magie je špatná, víš.“

A najednou ten malý chlapec, on si tam hrál s legem, najednou zvedl hlavu a říká: „Ale Merlin byl dobřej.“

A to je ono. Ano, tenkrát Merlin byl dobrý, on byl vlastně jeden z mála bílých mágů, protože tady byla velká rozsáhlá skupina černých mágů, kteří skutečně provozovali černou magii a dneska je to velmi silná vrstva, to jsou všichni, kteří prosazují svou vůli a jdou si tvrdě za svým cílem a poškozují druhé buňky. Ti lidé to vůbec nevědí, že to činí. Ale oni taky nevědí jednu základní věc – že všechno, co existuje, jsou oni. To je to šrafování, to budu zítra malovat na velké tabuli. Ten člověk útočí na nitro druhého člověka a v jeho nitru je stejná bytost neboli spojená nádoba. On neví, že útočí sám na sebe. Zkuste si představit, co se děje třeba při prokletí druhého člověka. V okamžiku, kdy člověk je ponořený ve svém egoismu, tak když ho druhý prokleje, tak se to skutečně týká té druhé osoby. A teď si představte, že moje osoba tady nahoře tvoří princip takzvaného svatého grálu. Já to za chvíli vysvětlím. Do mého těla je nalité božství, já nahoře nemám vůbec žádný egoismus. Tehdy je takový člověk dlouhodobě, mnoha životy, prozkoušen velice pečlivě tím, aby odložil iluzi hmoty. Iluze hmoty je, že se nebudu považovat za člověka, nebudu vlastnit druhého člověka, to znamená děti. Budete vždycky prozkoušeni, jestli chcete tady zachovat druhého člověka, partnera, rodiče, jestli je vlastníte, pak žárlíte. Jestliže se považujete za tělo a jméno, pak ten člověk se lehce uráží, lehce fňuká, když ho někdo nepochválí. Má pocit, že teď měl dostat poděkováno, ono to nepřišlo, tak se naštvě. Tam prožívá různé varianty a postupně přicházejí zkoušky vyšší a vyšší, kde musíte prokázat, že jakákoliv ztráta s vámi ani nehne. Neboli musíte prokázat, že program původního Boha, kterým jste, když jste si přišli zahrát roli, která se týká jména a těla, je stejný jako původní boží vůle neboli vaše. Vy jste ten Bůh, který to totiž chtěl. Po vás se chce pouze jedno jediné: že při jakémkoliv nečekaném výpadu z vnějšího světa zachováte klid a mír. Tehdy se tady nahoře otevře čakra a ten člověk tvoří takzvaný svatý grál.

Mě na to upozornil Daneček, já ho musím pochválit. Já už jsem o tom mluvila v Pardubicích, protože tři měsíce před Šumperkem už v noci mě Otec tlačil k tomu, abych promluvila o této problematice, ale já si přece jenom ještě trošku hlídám Ivu, kdyby náhodou chtěla mluvit víc než by měla, spíš jsem pozadu v tom plánu radši, abych měla jistotu, že nic nevyvedu. Zdálo se mi, že je to velmi brzo, nicméně za týden jsem jela na Rusavu a vyzvedávali jsme Danečka s Oldřiškou Vackovou v Otrokovicích na pumpě a já jsem je pozvala na kafe. Tak jsme si dali to kafe a najednou Oldřiška vyskočila a běžela na záchod. A jakmile Oldřiška běžela na záchod, tak Dan zvedl hlavu a viděla jsem, kdo přišel. A říká mi: „Minulý týden v Šumperku nad tebou byl svatý grál. Ty jsi

svatý grál, víš to?“ A to jsem věděla, že přes tu hmotu ten příkaz přišel, to jsem měla už naprostou jistotu. Dane, děkuji. Takže jsem pak musela už v Pardubicích mluvit.

Zítرا ještě rozvedu věci dál, protože vám vysvětlím druhý příchod Krista. Není to nic jiného, než skutečně to, co bylo nastaveno, ale v jiném pojetí, protože lidé si to představovali jinak. Tento člověk potom, když rozbourá tu oddělenost, stává se skutečně Bohem chodícím ve hmotě. Tehdy odložil závislost na hmotě. Když jste závislí na hmotě, tak bojujete, bráníte se, bráníte hmotu svých bližních, bráníte majetek, peníze. Bráníte spoustu věcí, které nemají smysl. Vy máte respektovat osud neboli program DNA vašeho těla, které jste si zvolili.

Takže dostat se k Bohu je vlastně jednoduchá věc. Jestliže já jsem Bůh a zvolil jsem si osud s činy všech lidí, jde pouze o to, aby mi to ti lidé udělali, protože mi to slíbili a já mám zachovat klid. Pokud toto dokážete i v situační fázi, kdy budete prožívat velice těžké životní situace, ale i ty jsou vámi zvolené. A když pouze v klidu budete reagovat, všechno se změní, protože nebude nutné, abyste byli neustále pod tlakem těchto zkoušek. A tehdy po mnohých zkouškách se skutečně stanete svatým grálem.

Tisíce let lidé svatý grál hledali, představovali si ho jako pohár. On to pohár je, kdybyste takto udělali rukama nahoru – když jste plní toho božství, tehdy je ve vás Bůh. Už několikrát jsem naznačila, že kdyby z hladiny hmoty (což je ještě bílá a černá magie, ty nižší nepovažuji za nebezpečné, protože tam ještě nebyla vystupňována vůle člověka), kdyby takový člověk zaútočil jakýmkoliv způsobem tady na takového čistého člověka, tak jeho to okamžitě smete, protože on útočí v tu chvíli na svoje vlastní nitro. Tady už je mechanismus úplně jiný, skutečně tento člověk se brání jenom přijetím neboli láskou. Žádným útočením. Takže okamžitě schránka druhého člověka tam má časový odstup, protože tento člověk žije ve vibracích 5D a tento ještě ve 3D. Tady jsou obrovské rozdíly vibrační, takže ten jeho vlastní úder ho okamžitě zlikviduje. Tady není čeho se bát. Takže lidé chtěli svatý grál, aby byli nesmrtelní. Tento člověk ve svatém grálu už je nesmrtelný, protože zná pravidla, zná regule. Ví, že skutečně se nedá zemřít. Smrt je pouze oddělením jednotlivých prožitků, jednotlivých rolí a těl, které odkládáte. A toto vědomí ten člověk už má. Jemu se totiž otevřelo trvale třetí oko a vnímá svět úplně jinak. Je to změna vědomí.

Pak jsou tam další věci. Tito lidé hledali svatý grál, protože si mysleli, že to je skutečně kouzelná věc. Ano, je to kouzelná věc. Tento člověk skutečně má takzvaný roh hojnosti. Neboli jakákoliv potřeba se plní, aniž byste si to přáli. Já jsem zrovna dneska vyprávěla ten příběh s mou láskou, protože dneska jsme byli na vycházce s Janičkou a já si v tom vozím věci. Tu první lásku jsem dostala v Praze, Zuzka mi přivezla malý dáreček. Lidé mi vozí občas dárečky a dostala jsem krásnou lásku umělohmotnou, je na ní dokonce květ života a ona říkala, že je to ze speciálního plastu, že je to fakt absolutně čisté a že je to bio. Já jsem si začala 10 dnů potom mixovat chlorofyl, špenát s ovocem, to se velice dobře pije a ten chlorofyl je velmi důležitý, potřebujete do sebe dostat fytoestrogeny.

Uplynul asi měsíc, možná měsíc a půl, a jednou takhle mixuji, a protože já ten mixér mám v takovém větším objemu, tak si naplním tu lásku a ještě mi ta jedna jakoby zbyla, tak si říkám: „To je škoda, že nemám dvě.“ Ale to byl jen takový ten povzdech

jako by... V životě bych si netroufla té Zuzce napsat nebo někomu dát vědět. Kdybych věděla, kde se to koupí, tak si to koupím. Jenže my jsme vzápětí jeli na Rusavu a Zuzka mě dohonila na chodbě a říká: „Já jsem ti koupila ještě jednu flašku.“

Já říkám: „To si děláš srandu. Já jsem minulý týden cítila, že by bylo fajn, kdybych měla druhou.“

Ano, toto je roh hojnosti. Vzpomeňte si na tu mou majoránku, kterou jsem potřebovala a přede mnou člověk, který šel ke kase, mi ji nechal v košíku připravenou. Ano, tady dostanete v pravou chvíli všechno, co potřebujete, protože vy jste všechno. Byť by hmota tohoto člověka vám nechtěla nic dát, tak pokud on bude prostředníkem a můžete k tomu přes něj dosáhnout, tehdy přes něj, aniž by on věděl proč, tak vám to dá. Vidíte ale zároveň, že svatého grálu může dosáhnout pouze člověk, který se absolutně zbavil egoismu. Kdyby tam byl jediný pocit prospěchu ...

Tady musíte myslet pouze na druhé. Veliké množství procesů musí proběhnout, kdy budete posledním v řadě. Vy budete řešit třeba v rodině nějakou událost a v té události nechcete komplikovat druhým rozhodnutí, budete upozorněni a vzdáte se třeba i něčeho, na čem jste lpěli obrovským způsobem, tehdy to božství nahoře v těch lidech bude vědět, že to tak je. Musíte to prokázat úplně na doraz. Nejde to jenom jako, nejde obelhat Boha, to nejde. Zkrátka vy jste tím Bohem a vaše nejbližší myšlenky, které by byly schované do zvláštních zákoutí v pozadí za futrem někde nebo ve sklepě, zkrátka to byste nemohli nikdy obstát, protože vy jste ti, kteří odečítají, jestli ta postava dole toho jména a toho těla je čistá nebo ne. Svatý grál je skutečně i nitrem čistý, nejenom vnějškem.

Dále vám předvádím taky tím, že občas se předvádím jako sprostáček (a ráda, věřte mi). Já jsem tak byla vychovaná mým tatínkem, on byl kouzelný člověk, že věci, které se dějí navenek tělem, nejsou důležité, tady je důležitý úmysl. Vývoj se nedá zastavit. Člověk, který by byl dokonalý až v tom vnějším světě, tam už je fanatismus a mohl by i propadnout duchovní pýše. A duchovní pýcha vás obrovsky setne. Ona vás fakt srazí a nedostane se dál, protože tady si připadáte vyšší a lepší než ti druzí. Jenže vaše nitro je stejné. Neexistuje nikdo lepší a neexistuje nikdo horší. Ta nejvyvinutější bytost, která je tady toho nitra s tím člověkem, který by se třeba poprvé narodil a měl hodně egoismu a dělal by ukrutné věci, to nitro mají úplně stejné. Tady jde pouze o program hmoty, kterou jste si zvolili obléct jako neoprenový oblek a ponořit se sem do hmotného světa. A tento program zapisuje osud vašich těl. To znamená, že tady můžete hrát osud geniálního člověka a naopak osud člověka, který bude hrát roli třeba skutečně omezenec. To vůbec nehraje roli. Ten člověk je stejně hodnotný, a pokud se bude někdo vyvyšovat – tady jsou záležitosti kůží, etnických skupin nebo nemajetných skupin, když bude někdo majetný, tam jsou obrovské rozdíly. Nesmíte se nikdy považovat za vyššího, něčím opovrhovat, protože v tu ránu, když budete hodně vysoko, se stane to, že okamžitě se dostanete na tu protější lajnu, abyste hned prožili opak. Nikdy byste si zase naopak neměli připadat horší. Jsem, jaký jsem. Nikdy byste se neměli ani povyšovat, ani ponížovat. Toto je velice důležitá informace, protože jakmile je jedna buňka níž, už není Bůh rovnocenný. V těle lidském to vidíte spíš, lidské tělo má miliony

buněk a ty miliony buněk dohromady konají jednu důležitou funkci celku, celého těla. Takže tohle je důležité si uvědomit.

V okamžiku, když potom tyto věci žijete, je vám úplně lhostejné, jestli vás někdo urazí, jestli urazí vás jako inteligenci nebo vás jako zjev, jako postavu nebo vás jako nemajetného. To jsou věci, které vidíte, že jsou plytké a nemají trvalou existenci a nemůže se vás to vůbec dotknout, naopak v tuto chvíli vás zachrání pouze od odmítavých emocí jedna jediná překrásná věc a tou je soucit.

Někdo má trošku galimatyáš ve slovech „lítost“ a „soucit“. To je úplně něco jiného. Lítost je, že odmítáte, nechcete to, co se stane vám nebo druhým lidem. To není pravda, to je negativní emoce neboli odmítající, a je nesmyslná, protože vy si nabíráte všichni své osudy a všechno, co vám druzí lidé a situace samozřejmě dělat budou, to znamená, že vy se máte radovat z toho, co je. Radovat se je velice obtížné v této chvíli, kdy na vás takhle něco vyblafne z toho světa. Tak jdete a za rohem něco vyskočí, to je někdy velice těžké, ale ten soucit si můžete navodit, protože když víte a znáte pravidla už vyšších kategorií božských, duchovních, to znamená, že jste všechno, co existuje, tehdy člověk, který vám přijde ublížit, v tuto chvíli zapisuje sám sobě vlastní ránu, která se projeví i v budoucnosti jeho fyzického těla, buď tohoto, nebo dalších. A toto přichází velice rychle. V současnosti je to velice rychlé, protože planeta už odskočila v březnu do 5D, takže fyzická těla a planetární tělo vibruje mnohem víc. Je to rychlejší vibrace, tudíž si můžete všimnout, je to všude – je to v politice, kam se podíváte, v ekonomii, kde panují u toho člověka ještě silné egoistické neboli odmítající emoce, které se projevují v jeho chování a v životě. Ten člověk okamžitě dostane hroznou dardu zpátky. Podívejte se, co se děje v politice. Dřív to trvalo léta, než se na něco přišlo, dneska se mění po pár měsících. Ti lidé, kteří nevydrží ustát svůj egoismus a chtění něco mít víc než je. A tohle je velice důležité.

Ten vývoj přichází po etapách. Už jsem vám říkala, že dřív – a teď v tom je veliký maglajs – dřív tady byla hladina malá i bílých mágů i černých mágů, ale protože lidstvo se velmi rozmnožilo, teď je tady opravdu hodně černé magie a vy se posunujete vývojově tím způsobem, že z černé magie lezete pak do bílé.

Pár životů černé magie a už chcete činit dobro. Ano, což už je samozřejmě lepší, tady to je další vývojový post, ale to dobro, které ještě činíte, v tu chvíli si myslíte, děláte to s dobrým úmyslem, ale ještě to děláte skrytě pro sebe. To dobro chce většinou člověk dělat ještě ze začátku, když vychází z černé magie proto, aby se ukázal tomu světu, že umí něco víc, než běžně v populaci lidé mají. Ten člověk ale neví, že vlastně v tu chvíli upravuje osud dalšího člověka. A proto karma u bílého mága je taková, že vás dohání z karemních životů černého mága. Když se stanete už dobrým, dohání vás vlastně zápisy, které jste dělali v době, kdy jste ještě používali černou magii. A když se posunete zase o jednu hladinu víc, tak zase když vycházíte, odkládáte bílou magii, to znamená zasahování do osudů a karem druhých lidí, tehdy vás dohání vlastně bílá magie, což v našem pojetí je trošičku dá se říct léčitelství.

Ale nezapomeňte na slova Krista. Kristus přišel z hodně vysoké výšky, 350 emocionální kvocient je obrovský náboj. Dnes tady žije na planetě zhruba asi 240 lidí, dětí víceméně,

kteří mají emocionální náboj 240 a to je ještě pořád o 110 emocionálních jednotek méně a ta jedna jednotka obsahuje velice mnoho životů. To se nedá přepočítat tak, jak my vnímáme. Já jsem z mnohem nižší hladiny, není nutné, já vám přináším praxi, ale musel přijít někdo z velmi vysoké hladiny před 2000 lety, z hladiny, ze které přišel Kristus proto, aby jeho tělo, když předváděl lidem tu hru, při které byl ukřižován, aby ho nebolelo. Ono ho skutečně nebolelo, protože duch oživuje hmotu, vlastně byl hodně silný proti zážitkům hmotného těla. Kdyby přišel někdo z hladiny podobné mé, tak nás by to ještě bolelo. Docela by to bylo drsné ještě. Tak vidíte, Bůh je velmi milosrdný, ty energie jsou velmi krásně poskládané k tomu, aby tito lidé, kteří se kvůli vám vrací, aby vám vývojově ukázali cestičku, tak nejsou poškozeni, nemusíte se bát. To je skutečně pouze hra. Je to hra – veliké divadlo. A je krásná. A on de facto přišel a ukázal nám pravdu, při které se bude teď v této době objevovat první paprsek toho odložení všech těch bílých magií, to znamená pokora. Pokora, kdy přijmete svůj osud, ale přijmete i dočištění, protože – a teď se k tomu vracím – všichni musíte zaplatit do posledního haléře. Nedá se to vyjmout karemně druhým člověkem.

Vyjmutí karmy, což je léčitelství, je velice na pováženou a věřte mi. Já znám mnoho léčitelů, kteří dneska jsou sami o berlích, nemohou chodit, jsou různě nemocní, velmi vážně nemocní, protože si musí uvědomit tyto věci. I pro ně je to dobré, ano, vše je dobré. Nezapomeňte, že základní přednášky mají vlastně název VŠE JE DOBRÉ. Nikdy jsem nikoho nekritizovala. Každý člověk musí dělat program, který slíbil druhým lidem, byť by dělal neuvěřitelné hovadiny, aby zjistil, že to bylo hovadinou. A aby změnil své chování.

Neexistuje chyba, neexistuje hřích. Tady je pouze vývoj celku. A teď jde o to, že poprvé, když přecházíme přes bránu 4. dimenze, to znamená zastavení negativních neboli odmítajících emocí, abyste si uvědomili, že vy jste Bůh. To má hodně podmínek. Samozřejmě byli jste vedení Biblí, která byla napsaná pro 3D neboli hmotný svět, pro iluzi lidských těl, že budete prosit. V současnosti byste měli prosit pouze do minulosti, to znamená za odpuštění do 3D směrem, kde jste ještě prožívali odpory, které jste vytvářeli. Ale nikdy byste neměli už prosit do 5D, protože tím byste se odsoudili zpětně do duality. Vysvětlím.

Stav Boha je, když já přijímám to, co se děje a nechci to jinak. To znamená, nevytvořím negativní emoci v tom okamžiku. A negativní emoce, to už víte je:

na jedničce pocit, že to ten člověk dělá špatně nebo já jsem špatný nebo situace je špatná,

na dvojce je to, že vám vadí, co druzí lidé dělají, nebo vám vadí určitá situace,

na trojce je to zlost neboli prosazování vůle vašeho jména, že to tak nechcete, tak jak se to děje,

čtyřka obsahuje zášti, nenávisti a lítosti, to je také odmítavý proces,

pětka obsahuje kritiku a posuzování.

Do vyšších čaker už si vás převede Otec.

Já tím, že vám ukazuji cestu, jak zastavit negativní emoce, vám zmírňuji oddělenost síly hladiny zákona hmoty neboli Satana. Ano, tady vidíte to šrafování, to je Bůh, který se nalil do té hmoty a jakmile se tam nalije, tak se nad ním uzavře tato hladina a ti lidé jsou mrtví. Ti lidé nemohou za to, co dělají. Všechny negativní emoce za ně vyvíjí Satan neboli zákon hmoty, který diktuje tomu člověku, co má říkat, jak se má chovat a ten člověk nemá sílu to neudělat. Proto negativní člověk vedle takového dobráka, pozitivního člověka, on mu pomáhá. On mu pomáhá už jenom tím, že neprovokuje takového člověka.

Já si pamatuji, když jsem byla poprvé kdysi dávno na automatické kresbě u Amálky a u Jiříka, tak Amálka nade mnou namalovala toto trojkruží a já jsem říkala: „Amálko, co to je?“ Ona říkala: „To jsi ty.“ A já: Fakt, jo? A nevěděla jsem, která bije. Nicméně ano, to je symbol duchovního učitele. Vy se s tím narodíte a nemusíte o tom léta vědět. Takový člověk tady chodí, on miluje lidi, připadá mu to normální, je mu jedno, co ti lidé dělají, jak se i k němu chovají, protože on je velmi soucitný a ten člověk jenom ví, že on sám by takové chování druhým neudělal, protože by mu bylo špatně sama ze sebe. Ale nezlobí se na ně, protože ví, že oni si neumí pomoci. Že je to chtění, aby ty věci byly tak, jak nejsou. Proto to zlobení, které tam nastane, je tak silné, že oni neumí odříct si toto chování a takový člověk neprovokuje ty lidi, zmírňuje situace a už vlastně kolem něj, byť by byly negativní bytosti, které poslouchají zákon hmoty, tak oni druhým lidem to dělat budou, ale jemu ne. Protože on je za to neodsoudí. To nitro je spojené.

Když třeba ke mně přišel někdo domů, ani jsem toho člověka neznala, on se okamžitě u mě cítil jako doma. To mi řekne spoustu věcí. Vy víte moc dobře, že já nemám žádné oddělení a řeknu vám o sobě spoustu věcí, které by běžně člověk neřekl. Ano, já nemám pocit druhého člověka, já se dívám sama na sebe. Ale hlavně tady ten člověk v tom egoismu, v tom odmítání určitých pravd, on se nedostane k té pravdě. A vezměte si, že já jsem otevřená pravda, která žije v tom člověku. Proto lidé potom, když přišly ven přednášky, tak oni mi psali: Já jsem to vlastně věděl, akorát jsem to neuměl říct. Pravda to vlastně je. Ano, když se vlastně teď všechno dá do souvislostí, tak ono to takto funguje. A tam přece jenom bylo nějaké odmítání, které u vás bylo v nějakých zamaskovaných fázích někde projevovalo. Tam to je velice špatně k prohlédnutí, hlavně třeba když si naberete hodně těžký osud. Věřte mi, čím těžší osud, tím lepší pro vás, protože vy si ho vybíráte, ten osud. Pokud jste schopni ten osud přijmout – ano, je to moje, je to můj osud, já jsem si ho zvolil, tak si ho prožiju a budu spokojený. Jestliže by ale ten člověk chtěl prosit, aby bylo něco jinak, už projevuje nespokojenost.

Nedávno jsem dostala někde otázku, asi v Pardubicích to bylo, a tam mi jedna paní říká: „No a když teda budu prosit o moje děti, aby měly ochranu a pak na konci řeknu: „Buď vůle tvá.“ Já jsem se začala smát a říkám: „Vy jste to vygumovala. To je zbytečné.“

Ano, ti lidé už cítí, že by měli tu boží vůli nechat projevit. Pozor – uvědomte si, že jestliže tohle jste vy a tohle je vaše dítě, tak i ono si vybralo svůj vlastní osud. Proto odevzdat své dítě takto Bohu znamená odevzdat ho vlastnímu programu osudu, přesně takový, jaký tam je – se vším všudy, se všemi průsery, které tam jsou. Se všemi útoky toho zevního světa, protože on sám si vybral program, který je pro něj nejlepší. Vy nikdy nemůžete ochránit svoje dítě, i kdybyste ho zavřeli na deset západů a nepouštěli ven.

Unikne vám. To zkrátka nejde. Totéž nemůžete udělat s partnerem. Naopak – jestliže ho odevzdáte osudu, ten člověk vás bude obrovsky milovat i v případě, že by třeba byl nucený osudem vás opustit a žít třeba někde jinde. A tohle je důležité pochopit. Vy o toho člověka nemůžete nikdy přijít. Když se vzdáte druhého – té iluzorní bytosti (on vám nikdy nepatřil), tehdy přijde osvobození.

Já jsem teď dostala dopis po mailu od jedné velmi šikovné holčiny, která žije jako matka samoživitelka s malým chlapcem a teď ji zkouší Satan, protože už několik nocí se pořád kolem ní točí a mluví o tom, že o toho malého chlapce přijde, že on zemře. Jí to fakt zkouší, to je zkouška přes egoismus. Ona vědomě to ví, jak se k tomu má postavit, ale přece jenom prožitek je těžký. Uvědomte si ale, že to dítě má svůj osud. Musela jsem to udělat mnohokrát ve svém životě, když jsem tak to dítě vzala, nebo partnera, kohokoliv a řekla jsem: Vše je tak, jak má být. Vezmi si ho, on mi nepatří. Pokud má se mnou dožít, bude se mnou, pokud ne, je to vůle jeho života a je to vůle i mého života.

Stav 5D je zvláštní věc. Když se narodíte do toho těla, tak se před vámi otevře program, celý tunel, který je hotový. A vy máte z levé strany dveře, kam vcházejí lidé se svými činy a v pravé straně jsou situační dveře. A všechno tam je hotovo. Vy se akorát křížíte v těch programech, to znamená, jestliže se mnou moje dítě jde od mých třeba 22 let a má se mnou jít rok nebo 20 nebo až do mé smrti, tak systém 5D je, že jsem šťastná, že tam je a že tam vůbec byl. I když vylezl, protože on tam taky vůbec nemusel vlézt. Lidé, kteří považují hmotu za realitu, budou úpěnlivě, zoufale volat a prosit. Ne. Zkrátka to je iluze vašeho světa. Ta bytost vás přišla obohatit svou přítomností a je jedno, jak dlouho vedle vás bude. A tohle musíte pochopit. To se týká i vašeho těla i těla dítěte, i těla partnera, těla všech lidí, kteří vás přijdou navštívit a potom odejdou v době, kdy program končí, a věřte mi, já jsem si za svůj život mohla prohlédnout mnoho programů mnoha lidí a byli lidé, kteří by se zuby nehty bránili rozchodu.

Já jsem to měla sama ve svém životě, to bylo neuvěřitelné, co se dělo. To mi ze života měl odcházet druhý partner. Když mi odcházel první partner, tak já jsem věděla, že si počkám na člověka, kterého jsem vídávala v dětství. A bývala bych si mého prvního muže ani nevzala, protože když mě oslovil na ulici, tak jsem věděla, že to není on. Ale osud tomu chtěl jinak. A protože moje božství vědělo, že jsem velmi čistá, tak můj život se tak zamotal neuvěřitelným způsobem, že já jsem nemohla nijak jinak, než si skutečně mého prvního manžela vzít a mít s ním dvě děti. Ale v době, kdy jsem ještě čekala svoje děti v sobě, když jsem je nosila, tak se mi tam ozývala ještě další dvě dívčí jména, které potom v 89. roce, kdy jsme byli rozvedeni, tak já jsem chodívala do školky a tam chodil tatínek s dvěma malými holčičkami. A opravdu ta starší byla Janička a ta malá byla Hanička, i ta jména souhlasila. Takže ještě byl program výchovy těchto dětí. Ty holky jsou fakt báječné. To jsou obrovské duše, nicméně blížil se ke mně čtyřicátý rok mého života, kdy ke mně měl přijít partner, na kterého jsem čekala od dětství.

A tehdy se začaly dít takové věci, že i můj partner druhý, který byl báječným člověkem, on byl fakt hodný, já jsem nikdy neudělala nic, čím bych ho poškodila. On začal být nervózní, od 33 let, kdy mi zemřel tatínek a začaly se kolem mne dít takové ty mystické výrazné věci, tak on se mě začal bát. To bylo první narušení, pak bylo další narušení,

když se stalo to, že jednou přišel z práce a asi dva dny se tak divně choval a říkal: „Mně se něco stalo, to je dva dny zpátky.“

Šel opravovat transformátor, naštěstí měl izolovaný šroubovák, a jak sáhnul do toho vysokonapěťového transformátoru, tak říkal: „Obrovský výboj, bývalo by mě to zabilo, kdybych to neměl izolované.“

Nicméně asi tři hodiny vůbec nic neviděl, jenom světlo. Jsou lidé, kteří budou třeba zasaženi bleskem a oni jsou pak nějaký čas třeba jasnovidní nebo se tam odhalí ten program (to máte v DNA). A on najednou se začal bát. On cítil a viděl, že se rozejdeme. To bylo v programu. A to mu narušilo tu nadjá-stabilitu a už byl nervózní, protivný, už to nebyl ten člověk jako dřív. On to tušil. A ono k tomu skutečně došlo a došlo k tomu tím náběrem, že využili jedinou vadu, kterou on měl, a to byla tvrdohlavost. A on z tvrdohlavosti potom skutečně zavřel za sebou dveře a nedovedl odvolat věc, kterou tenkrát řekl. Ale já jsem mu xkrát dělala nabídky, aby to odvolal, nedokázal to, zkrátka ta cesta neměla být.

A bylo to v době, kdy přišel do mého života můj skutečný muž. A zase jsme věděli, že program je ten, že ještě dlouho budeme žít paralelně, že ještě nemůžeme být vedle sebe. A zase kvůli vám, protože tady bylo zapotřebí vypěstovat a odložit pocity prostoru a času. A ty už jsou skutečně dávno pryč. Takže vidíte, že ten program skutečně byl nastavený.

A já si pamatuji, jak jednou ten Jiřík přišel domů unavený z práce, to bylo asi pár měsíců po tom, co tenkrát sáhnul do toho transformátoru a říká mi: „Já jsem strašně unavený. Přines mi prosím tě sem večeři.“

Seděl v obýváku, holky koukaly na televizi. Tak já jsem naložila na talíř tu večeři a nesu mu ten talíř a najednou on třeštil oči před sebe na tu televizi.

Já říkám: „Jirko, jídlo.“

A on mě neslyšel. Jenom třeštil oči a říká: „Já budu žít do 43.“

Říkám: „Jirko, je ti něco? Jirko, jídlo.“

„Já budu žít do 43.“

Představte si, my jsme se potom rozešli a za měsíc mu bylo 44. Tak to nadjá mu řeklo, že bude se mnou žít do 43. Tam skutečně ten impuls je, protože tam potřebovali rozbít to spojení. Děti už byly vychované, ti už byli opravení, to byly obrovské duše, které tam měly jenom náběr přes matku v návaznosti za hmotu, a to jsem svým chováním rozbila těm dětem. Takže vidíte, jak je všechno navolené správně v pravý čas. Tohle je velmi důležité vědět. Jestliže toto vím, můžu jenom tělem udělat a zachránit partnerství a manželství, pokud to jde. Pokud ne, vím, že to tak nemá být. A s láskou, s velikou láskou toho člověka propustím. On mi nepatří. Jestliže jeho cesta vede jinam, já budu mnohem šťastnější, když já mu tu cestu umožním a nebudu ho k sobě násilím přivazovat a deformovat (vůli Ivy, když se jedná v mém případě) toho druhého člověka. Ne. Jestli ho miluji, tak mu umožním, aby odešel.

Tyto zkoušky se týkají zákona hmoty, protože do té doby, když budete toužit po té hmotě v jakékoliv formě, buď lidské nebo peněžní nebo jakékoliv jiné hmotné formě, budete vidět tu důležitost, nebudete svobodní, protože vy svazujete sami sebe, ale hlavně nestanete se svatým grálem, protože hmota vám začne sloužit teprve tehdy, až když je oživená duchem. Duch vždycky stojí nad hmotou. Vy jste museli prožít velmi důležité období a bylo velmi dobré období, ve kterém jste žili a tady bylo hodně dobrých, vysoce dobře nastavených duší, které se narodily do období komunismu. Ti komunisti nám vtoukali do hlavy úplný opak – že prvotní je hmota a pak se do ní nalije duch. To byl obrovský nesmysl, vidíte, celý život od narození jsem to věděla a nemohla jsem promluvit. Ale já jsem byla spokojená. Já věděla, že mluvit ještě nemám, že si počkám na dobu, která má být, akorát jsem běžně lidsky mluvila na lidi a domlouvala jim, když třeba bědovali anebo nějakým způsobem se trápili v té době, která tady byla. Tady stačilo žít úplně jednoduchý, obyčejný život, spokojený.

Nezapomeňte, že přijetí Boha je spokojenost. Přijetí osudu, do kterého jste se narodili. Jestliže já budu spokojený i v pekle – četli jste někdo Gulag od Solženicyna? To si přečtete, já vám to vřele doporučuji, protože tam poznáte, jak lehké osudy tady máte. To je člověk, který kdysi dávno, za 2. světové války bojoval na frontě u Rusů a byl zajat Němci s jedním svým kamarádem a po čase se jim neuvěřitelným způsobem, asi za 2 roky, podařilo zdrhnout z toho německého zajetí. Přeběhli samozřejmě k Rusům, protože chtěli pokračovat dál ve válce, jenže Rusové jim nevěřili, protože si mysleli, že je Němci jakoby zmanipulovali a že jsou špióni, takže oni sami je zavřeli do koncentračního tábora. A tyto tábory byly na Sibíři a on dostal za to nic, které fakt neudělal, asi 20 let. Ale tam byly příšerné podmínky. Oni pracovali venku, jeli třeba několik hodin někam do té Sibíře, tam vždycky něco stavěli nebo dělali. Bylo třeba - 50°C a oni ráno vyfasovali každý skývu tvrdého chleba – někdy jim ji ještě sebrali, protože oni ji celý den jen cucali, aby měli pocit, že jedí. Zmrzlí, oni měli na sobě jenom to, co měli. Dostali na den – to byla taková dřevěná bouda, tam byla kamna – dostali jeden kbelík uhlí na celý den. To ani nestačilo vyhřát vevnitř, takže oni spali fakt v těch obrovských mrazech jen tak. A říkal, že třeba když přijeli na tu stavbu, tak aby se nezdržovali cucáním těch svých chlebů, tak ty svoje chleby museli vrátit do takového koše, tak to zase naházeli zpátky a když si někdo ujedl něco víc, tak potom zase hledali kus, který by odpovídal tomu, který měli předtím.

A tento člověk každý den – on měl zašitou v kabátě takovou malinkou bibličku – a každý den byl šťastný, když si ji tajně vyndal a poděkoval za to, že smí ještě žít. Říká se (a je to pravda, věřte mi, protože tam je rovnítko spokojenost): Jestliže se naučíte žít i v pekle, jste v nebi. Ano. Tehdy přijímáte svůj osud a stáváte se Bohem, který rezonuje v té samé vibrační zóně jako tělo - program, který ten člověk přišel zahrát. Tohle je velice důležité vědět. Vždycky říkám lidem: Nestěžujte si, dívejte se na to, co máte. Tím děkujete. Bůh vás neslyší, když budete děkovat: „Děkuji, děkuji“, a vevnitř budete nespokojeni. Bůh je prožitek. A lidé jsou zvyklí někdy děkovat a děkují pouze pusou z vypočítavosti, aby dostali víc, protože bylo psáno „Děkujte a dostanete víc“. Ale to není pusou děkování, vy máte být klidní neboli spokojení neboli přijímající, to je synonymum tohoto konání.

Já jsem dostala před třemi týdny zvláštní dopis od jednoho mladého slovenského muže, který je v Americe ve Státech 4 roky. Říkal, že tam pracuje, má holčinu na Slovensku, že jí píše a že ty 4 roky nemohl odejít, ale že teď se chystá jeho příchod. Před 3 týdny poprvé kliknul na ty moje přednášky. On mi napsal překrásný dopis s tím, že jak je to skutečně udivující a jednoduché a jak mu to zacvakává, jak to pochopil. A teď minulý týden mi napsal neuvěřitelný dopis, příběh, který se mu stal. On říkal: Sice to proběhlo zvláštním způsobem vlastně v mojí nevědomosti, ale to bylo něco úžasného, protože já pracuji v jedné stavební firmě a my dřeme od rána do večera. Je tam parta lidí a ti kluci, se kterými jsem bydlel v nějakém nájmu (tam jsme platili asi 450 dolarů, což je docela dost peněz), tak změnili bydliště. Já jsem nevěděl, kde to je, oni mi jenom řekli adresu a večer, když jsem přišel spát, tak jsem zjistil, že tam byl neskutečný bordel. To bylo, jako když bydlíte na smetišti. To bylo něco tak šíleného! Já jsem si říkal: Kašlu na to, já se musím vyspat, ráno jdu do práce. Tak jsem tak odhrnul ten bordel, na zem jsem si dal jenom matraci, vyspal jsem se a ráno jsem šel do práce a neřešil jsem to.

Celý den jsem makal, pak jsem se šel navečeřet a najednou jsem si za tím stolem u té večere uvědomil, že bych měl vyřešit to bydlení, protože tam to je fakt jak v chlívě. A i s těma klukama se budu muset domluvit, ale zase: žádný odpor nitra, žádná zlost. On byl unavený, tak zkrátka neřešil. On říkal: Já jsem vlastně pochopil, na jakém principu vy to vykládáte, to co se nám snažíte vštípit. Je to fakt jednoduché. A jak tak sedím u toho stolu, tak naproti seděla starší paní. My jsme se dali do řeči a po 20 minutách mi ta žena říká (já jsem se jí svěřil, že bych měl jít tam do nějakého svinčíku): „Pojďte bydlet ke mně. Já mám takový hezký pokojíček, tam můžete bydlet. Chci po vás jen 100 dolarů. Vy mně totiž pomůžete, protože já bych si pro sebe neuvařila, ale když budeme dva, tak já vám uvařím a bude to i v ceně toho nájemného.“

A on říkal: „Já jsem byl jak v Jiříkově vidění. Já jsem vlastně ne svojí zásluhou, jenom mechanicky, že jsem to neřešil, ono se to vyřešilo samo. Já vám vlastně rozumím.“

Ano, tady jde o to, abyste pochopili, že se nemáte bránit nitrem svému vlastnímu osudu, to znamená negativním věcem, které vy jako osoba a jméno považujete za negativní. Tady jde o to, zachovat chvíli klid. Měli byste teda furt, mezi námi. Já vás vlastně nutím k takové ignoranci, ale vydržte. Aspoň chvíli vydržte. Vždycky, na 100% to pracuje, protože vaše nadjá ví, že souhlasíte s vůlí vašeho nadjá neboli božství, že v klidu přijímáte to, co právě teď prožíváte a neodmítáte program. Jestliže odmítnu ten program, mám blok.

Já se vrátím k té holčičce, jak jsem říkala. Já jsem od toho tak odběhla. Abyste věděli, co to znamená zasahovat do minulosti a vytahovat karmy. To znamená věnovat se léčitelství. Dejte si pozor. Nejlepším způsobem v současné době při vibracích planety je, když si s člověkem sednete, lidsky si popovídáte a ten člověk přehodnotí negativní názor, pohled. To je nejlepší, protože on pochopí. Sice možná něco proběhne, ale on velmi rychle zaplatí. To je to splacení do posledního haléře. Vy se musíte naučit šéfovat své zdraví. Jestliže nebudete odmítat, splatíte své dluhy, sami se vyléčíte ze svých vlastních nemocí, ale hlavně dalšími neonemocníte. To je důležité vědět.

A právě tato malinká holčinka, tam mi byl vyprávěn takový zvláštní příběh. On je pro vás velmi důležitý. Já jsem se jim to snažila vysvětlit a myslím si, že pochopili, ta rodina je velice dobrá. Já jsem totiž viděla v tom systému blok, který se objevil dva roky zpátky. Tam byla vztahovka a nějaká situační fáze byla odsouzená jako špatná a to mohlo být třeba ke kamarádce. A ta holčička říká: „Jo, jo. Mně kamarádka ošklivě ublížila.“ Tam došlo ke klasické situaci: přivlastňování si druhého těla. Byly dvě kamarádky, najednou přišla třetí a bylo zle. Znáte to, takové to žárlení, spory a tahání se o to přátelství, což je nesmyslné. To dítě to nepřijalo. Ale před tím taky nepřijímalo věci, které se děly v osudu, a proto mělo zlozvyk. Budeme třeba říkat, že si cucala palec. Ano, každý z vás si najdete jiný mechanismus, jak odbourávat tu nervozitu a ten vnitřní třes nad tím, co se děje, to odmítnutí. A ta maminka říkala, že krátce předtím byly na kineziologii, kde jim ta kinezioložka velice pomohla a ta holčička si na ten zlozvyk tři měsíce ani nevzpomněla. Zkrátka přestala si (v našem případě) cucat palec.

Jenže pozor – právě proto přišla ta třetí holčinka na program, musel se zhoršit osud, protože ta holčička kdysi dávno, když ten blok tam tenkrát vytvořila, ona to nepřijala. Takže vy musíte pokračovat, vy si zhoršujete vlastní osud tím, že chodíte do oblastí bílých mágů, kteří zasahují. Vždyť ten osud je váš. Se vším všudy. A je proto, abyste si směli (když budete tou holčičkou) uvědomit, že teď, když přišel někdo další – tam je ten záblesk toho egoismu, který nejste vy a vidíte, že ještě nad vámi mává takovou tou silnou rukou a nutí vás, abyste reagovali podle něj. Ne. Vy dokážete tuto situaci zvládnout, když budete milovat i tu první i tu druhou, obě přijmete. Obě budete mít rádi, ať dělají, co dělají. Ony ještě možná samy budou bojovat jedna o druhou. To je jedno, to je jejich problém. Já ne. Jenom přijetím všeho v tom osudu vyřešíte všechno, co potřebujete vyřešit.

Jakmile si budete nechávat zasahovat do karemních zápisů a vaším takovým šéfováním toho osudu, to už zasahujete vy. Vy si zhoršíte svůj osud, protože vy jste slíbili sami sobě. Vy jste ten Bůh, který se to chtěl naučit. Já jsem tento Bůh a tento jsem taky já a já sama sobě jsem si slíbila, že pod jinou rouškou jiného těla a jména, se prozkouším. Tohle je vaše realita, tohle je jednota.

Takže vidíte, abyste se dopídili dobrého konání a dobrého výsledku, vy musíte sami sebe v druhém člověku s jakýmkoliv konáním milovat a přijmout se vším všudy. Tohle je velice důležité vědět. Teprve tehdy se otevře svatý grál. Takový člověk potom má absolutně čistý osud, už tam nejsou žádní negativní lidé. Pokud jsou, on je ani nevnímá, protože to ani nejde. Navíc, když se tam objeví, většinou je to proto, aby ukázal ten vztah k nim druhým lidem, aby jim zahráli společně divadlo. Ano, vy pak hraje s těmi jakoby negativními lidmi divadlo tam těm ostatním, aby viděli, jak to funguje. Je to už taková velická životní sranda, takové velké národní divadlo, které se skutečně odvíjí v takové lehkosti a kráse. To je důležité vědět. Tady se sjednotíte sami se sebou, neboť kdyby vám tady v té řadě panáčků – a můžou jich být miliardy, jsou tam zkrátka všechny bytosti – budeme říkat na naší planetě, ono je to větší, ale tady ve vaší úrovni je to jakoby vaše planeta. Kdyby tam jeden člověk chyběl v nepřijetí, tak nejste čistí, nemůže se otevřít grál.

Vy to teď máte těžké, já s vámi velmi soucítím a je velice důležité, abyste se vyvarovali takových těch lapačů, což nám zprostředkovávají média. Uvědomte si – televize, rozhlas, internet – vás lákají těmi všemi informacemi. Nenechte se zmást, radši tam nechoďte a nekoukejte se na to. Jedna paní mi říkala: „Ale já na vás taky klikla na tom internetu.“ Ano, víte, nic není náhoda, to je taky pravda, pokud vás to láká, půjdete tam, je to vaše věc. Pro vás je to ještě pouze věc, kterou jste neměli dočištěnou, tak to budete muset udělat. Tohle já vám musím říct, abych měla čisté svědomí, že jsem vás na to upozornila. Já tam tedy nechodím, není na to vůbec čas, ale dostala jsem takové video s malým chlapečkem, který nechtěl jíst maso, a tam se na té liště otevřelo takových věcí, to jsem valila oči. Tam je jedna černá magie vedla druhé. Tam ještě ani nejsou bílé, tam jsou fakt samí černí mágové s předváděním se, co všechno umí, to je jak v šapitó v nějakém cirkuse, kde vám tam přijde ukázat nějaký černokněžník čárymáry. Ano, ono to existuje. A naláká to vždycky ty duše, které ještě chtějí umět něco víc a něco lepšího.

Vy máte být jenom obyčejní lidé, nic víc se po vás nechce. Když budu někde v davu na ulici, budu ráda poslední a budu jenom poslouchat co se tam děje. Nebudu nikdy zasahovat, když to nebude nutné, protože vím, že ti lidé si potřebují prožít své věci a stejně se vždycky stane to, co se stát má. Program je program. A člověk, který ještě nemá egoismus snížený, jemu by bylo velmi zle, kdyby zjistil pravdu. Uvědomte si, takový člověk si myslí, že teď tvrdohlavě udělá NE a že on se rozhodl. I to NE mu dirigoval program jeho těla. Takže pozor, tady je skutečně veliká iluze, veliká hra Boha, kdy v silném oddělení satanské sféry ti lidé jsou opravdu mrtví, protože oni poslouchají hlas, který není on. Ale člověk, který toto rozpustí a přestane poslouchat všechno negativní, které se tady odehrává – ano, vidíte, že za negativní chování lidstva nemůžou lidi sami, ale jejich iluze oddělenosti neboli zákon hmoty satan. On všechno dělá. On nenávidí, křičí, mstí se. To dělá jenom on. Oni jsou jako očarování, je to skutečně takový velký matrix, kde je iluzí všechno, co se tady děje. Jakmile ale odložíte veliké množství egoismu a přinesete si velkou silnou lásku v sobě k druhým neboli sami k sobě, ta oddělenost začne mizet. A tady dojde ke vzkříšení.

Kristus měl pravdu, všechno, co říkal, byla pravda. On nás to tenkrát učil. Sundávali jsme ho z kříže a všechny věci, které jsem prvotně získala, bylo tenkrát a věřte mi, že tyhle věci, které se tady teď dějí a nazýváme je (já už vám to dneska řeknu, byť o tom budu mluvit zítra) druhý příchod Krista. Co to znamená? Lidé si představují, že se narodí druhý Kristus. Ano, sice se narodí dítě, ale nebude symbolizovat, ono nám přinese pouze poznatky pro další dvoutisíciletí. Ale druhý příchod Krista, to je úplně něco jiného. Už jsem vám naznačila, že před 2000 lety přišel z veliké výšky a přišel proto, aby přinesl informace pro část lidstva v době této, kdy vy jste připravení se odloupnout do fáze Boha. Tady část lidí nad sebou otevře tady ten grál, to znamená, že uvolní egoismus a satan je propustí. Tito lidé budou tvořit jenom tím, že tady budou skutečně chodit a přijímat. Ano, je to příjemné žít tento stav, tehdy jste skutečně vzkříšení, jste nesmrtelní, dostanete v pravou chvíli úplně všechno, nemusíte už řešit vůbec nic.

Nikdy jsem těch peněz moc neměla a taky jsem je nechtěla, já jsem věděla, že si je nezasloužím a jednou jsem trošku selhala, to byla sranda. Já jsem o tom nedávno vyprávěla. Vy už to znáte asi nazpaměť, tu historku. Vy jste to asi ještě neslyšeli, nevím, když tak mě zastavte. V roce 2001 jsem si jednou říkala, že už bych nějaké peníze mohla mít, protože furt se patlat jenom s nějakýma drobnýma v peněžence. Ale to vaše nadjá vždycky ví, že to ještě tak není a tehdy mi krásně a jednoznačně ukázali během jednoho jediného dne (vlastně pár hodin dá se říct) jak se velmi mýlím.

Já jsem si odlila otisky a šla jsem si lehnout po obědě a měla jsem živý sen. Seděla jsem v Komerční bance na takové židli, v ruce jsem měla lísteček, vedle mě seděli lidi a taky měli lístky. První šok byl ten, že já mám ČSOB banku, já nemám Komerční. Teď už bylo šokující, že já sedím v Komerční, já jsem nevěděla, co tam dělám. A navíc, ten lístek, který jsem měla v ruce, tak to číslo se rozsvítilo nad přepážkou a teď mě to tam volalo, že tohle číslo vyhrálo milion. Já říkám tomu chlapovi napravo: „Prosím vás, já sem vůbec nepatřím, já nevím jak to, že mám to číslo a vůbec co tady chci. Nechcete ho? A teď jsem vyhrála.“

A on: „Ne, ne, to je vaše. Když vám to bliká, tak běžte.“

Tak jsem se přiblížila k té přepážce a říkám té paní: „Prosím vás, já ani tady nemám účet, já nevím proč.“ - „Nene, to je vaše.“ A naházela do takového velkého pytlíku ten milion.

Pak byl stříh, já jsem se dostala domů ke stolu, tam jsem vysypala na hromadu ten milion a teď to začalo. Takhle jsem dala na dluhy, co jsem ještě měla na přístroje, takhle na nové auto a tady jsem si řekla na nějaké třeba děti v dětském domově a tady na nějaké pejsky třeba. A najednou přišlo ego. Teď jsem tak začala ubírat a takhle jsem to přehazovala. Mně bylo tak špatně sama ze sebe, tam jsem prožila tu nechuť, jak ještě nejsem připravená, že opravdu ten program, který mám, že ještě ty peníze nemám mít. Že bych ještě dělala kraviny, že ještě mi to nemůže ten Otec svěřit do ruky. Takže já jsem začala fakt brečet v tom snu zoufalstvím sama ze sebe, jak jsem hnusná. Já jsem se vzbudila, to bylo takové blaho, že to není pravda. To bylo takové štěstí! Já jsem se hned omluvila, říkám: „Nezlob se, já jsem pochopila, cos mi chtěl říct.“

A bylo to pryč.

A to bylo tenkrát naposledy, už to mám asi vzdálené, protože přece jenom mám to v rovině, kdy ty peníze přichází, ale já je všechny nalejvám pro vás do budoucího Centra, kde se budeme scházet a nic si z toho nenechávám. Ono to pouze protéká, ta míra toho, co mi má zůstat na můj vlastní život tam zůstává v takové té míře úplně rozumné a spoustu věcí dostávám ve formě už hotového jídla nebo takových věcí, i oblečení dostávám, tam to všechno prochází tak hladce, že já tyhle peníze vůbec neřeším. To všechno jde úplně mimo. A děje se to samo. Je to obrovská úleva, protože já jsem jeden čas i peněz bála a tady jsem fakt zažila tu mizérii toho sebeznechucení a nemůžete se pak divit těm lidem, kteří najednou dělají blbosti. Jsou lidé, kteří teď třeba vyhrají obrovský peníz, protože to nadjá jakoby to chce tomu člověku ukázat a do pár let on to jmění nemá a má obrovské dluhy.

A ukazovali nám, že na planetě je velmi málo lidí, to je tak asi jako na prstech dvou rukou, kteří mají obrovské majetky, ale jakoby je neměli. Protože stav čistoty znamená, že blahoslavení jsou chudí duchem, to znamená, že oni to nevlastní. Já vím, že nic si odsud neodnesu, že ty peníze v tom životě mám jen jako ve scénáři a kulisa tohoto života je i součástí množství peněz, které tu jsou. Protože vy jste si vybrali jako Bůh kousek programu celé planety neboli kus osudu planety. A tohle je realita. Vy berete ten osud jako svůj a pak nad ním fňukáte. Ne. Máte kousek celé reality a pozor – nadjá vědělo, že tento osud je pro vás dobrý. Oni vás nechají nahoře vybrat, ale ty osudy jsou si podobné jak vejce vejci. Buď se narodíš v Brazílii, nebo bude podobný osud tady v Čechách, nebo v Německu. Tak si vyber. Ale ono je to skutečně podobné konáním a podobné věci vám druzí lidé dělají a podobné situace se tam odehrávají. Takže sice nějaký výběr tam je, ale je to nastejno, takže ono je to jedno.

Ježíš přišel před 2000 lety jako informace nových myšlenek a nových principů, aby určitá část lidstva v tuto dobu dozrála do této fáze, protože bylo zřejmé v programu akáši, že v tuto dobu nastanou obrovské změny ve vývoji lidstva. A už jsem vám ukazovala, co to znamená svatý grál. Toto je velmi důležité vědět, protože v tuto dobu druhý příchod Krista se děje mechanicky, kdy část lidí nad sebou rozpustí ucpání od toho egoismu, přestane podléhat satanovi a ten Kristus neboli láska se dostane uvnitř těchto lidí sem na planetu. To je dozrávání fáze božské. Ve Vodnáři se tomu říká druhý příchod Kristův. Narodí se malá dívka, bude to žena, která přinese další informace, které budou nastavené pro vývoj během dalších 2000 let ve Vodnáři. A tohle je skutečný druhý příchod Krista. Lidé, kteří fanaticky čekají znova na další nějaké věci, které se tady budou odehrávat ... Dokonce se mě někdo v Ústí zeptal, jestli tu holčičku taky ukřižují. Tak to jsem se teda smála, protože Kristus přinesl do 3D informace, kde se vraždilo, kde se děly a dodnes se dějí drsné věci. A ona už přichází do stádia, kdy tady už je stav 5D, takže tady už je jednota a nikdo skutečně jí nemůže ublížit. To jsou věci, kdy to člověk musí pochopit. Vývojově stav Krista je, že se člověk nebrání osudu, že pokorně přijme ve spokojenosti, bez odmítání neboli negativních emocí stav jiného vědomí. Ano, ono se to prohlubuje, je to nádherné.

Já jsem to teď zažila v Košicích. My jsme přišli do takové hospody, šli jsme se najíst a napít. My jsme si objednali hotovku, co tam byla, a dva mladí lidé si objednali palačinku se zmrzlinou. A najednou David, to je takový čistý chlapec, vzal ten příbor, a jak zapíchl do té palačinky, já jsem na něj třestila oči, protože mi bylo strašně krásně a já jsem viděla Boha, zároveň jsem to byla já, jak tu hmotu do sebe cpe, do té hmoty, aby se tady udržela na té zemi. Pak jsem se otočila na Petrušku a tam to bylo to samé. Taková blaženost, já jsem věděla, že všechno se děje dobře, že teď to do sebe nacpat musí, aby mohli tou energií tady pokračovat a mohli si zahrát všechny věci, které tady potřebují hrát. To byla taková dokonalost! To je vždycky jenom stříh, najednou vidíte víc a zase se to za chvíli uzavře a pak zase delší dobu to trvá.

Tenhle přechod je překrásný, bude vás to potkávat velice často, nicméně přijde ještě veliké strašení. Má to teď hodně lidí, nebojte se toho. Tahle hladina to musí dělat, a když ji budete považovat za špatnou a budete proti ní bojovat jakoukoliv negativní emocí, hlavně strachem, nemůžete si otevřít svatý grál. Protože satan je velmi dobrým

učitelem a je velmi dobrým spolupracovníkem Boha. Vzpomeňte si na základní mystickou rovnici: Bůh + ego = člověk. Ano, on je spolupracovník. Vy máte milovat své ego. Za prvé vaše ego vám pomohlo ve spoustě životů procházet zkouškami, kdy jste něco chtěli a nedostali jste to, už jste viděli druhého jako nepřítele a už to šlo. Kdybyste tady měli nohu přes nohu a nic byste neřešili, nikam byste se nedostali. Ale právě přes ty překážky, které vám tam vsunovalo vaše ego, jste se posunuli. On je dokonalý učitel. A i dnes můžete využít všechny věci, protože když vám tam takhle švihne nějakou zkoušku, tak musíte vědět: ale jo, vždyť je to moje, já se nebudu bránit. Tehdy on zmizí. Ale hlavně víte, když už vám tu zkoušku položí, v čem máte rezervy. A to je výborné, protože on vám tím prstíčkem ukazuje, co ještě neumíte a když budete velmi šikovní, tak si toho všimnete a v téhle fázi budete umět zapracovat. To je strašně důležité.

Stav, kdy budete vycházet teď z tzv. bílomágovských fází do stavu pokory, je jeden z nejtěžších a pán hmoty toho využívá. Takže vám bude nasazovat nepříjemné myšlenky, bude vás hlavně v noci strašit. Strašení se odehrává tím, že bude přicházet třeba i ve formě jiných bytostí, které budou velmi nepříjemné. Nebojte se toho.

Já jsem byla loni na jaře v Českém Krumlově a tam byl k tomu využitý místní duch. Tam byl takový středověký statek. A když jsem nezareagovala, tak nastal krásný stav, kdy se mi zdvojnásobila srdeční čakra a otevřela se mi a zdvojnásobila i šíře komunikační čakry. Zase jsem směla víc vědět. Ten Bůh se do vás nalije, abyste to mohli zase předávat dalším lidem. Vy nejste oddělení od druhých lidí. Naopak, čím víc vydržíte, tím víc můžete rozdávat těm dalším vedle vás. A to už je hodně velká nabídka k velké spolupráci od božství. A je to velice dobře.

Já jsem tenkrát v noci spala u té paní, co tam zařizovala tu přednášku a tam se předtím na tom statku odehrávaly nehezké věci a to tam všechno žilo. Já to cítím, když tam přijdu a říkám si, co tady bude. Někdy se to stane, že mám pak v noci podivné stavy. A tady to bylo neuvěřitelné, protože já jsem usnula a najednou jsem cítila provaz přes hrudník a vidím takovou chlupatou mužskou ruku, jak utáhla provaz a přivázala mě k posteli. A já zvednu hlavu a vedle seděl příšerný zjev. A byl hodně drsný. Říkal mi: „Ty svině, teď uvidíš, co s tebou udělám.“ Kdybyste měli strach, jste v pytli, už to ego s vámi mává. Já jsem na něj koukla a říkám si: Ještě je to dobré. Ještě nezačal nic dělat, uvidím, co bude a pak se zařídím. Žádný odpor, žádná agrese, žádný pocit odmítání. Je to tak, jak to je. Musíte být pořád v tom středu té přítomnosti. Ještě žiju, ještě dýchám. To je stejný stav, jako když pak přijde rozpuštění ega, kdy najednou ztrácíte půdu pod nohama (to se vám stane, každý k tomu jednou doleze). Já jsem zachovala klid a během pár vteřin ten obraz zhasnul. V tu ránu se mi otevřely ty dvě čakry a já jsem usnula. Bylo to moc příjemné.

Načež mě vzbudili znova. Viděli, že na sebe to ustojím a teď jsem slyšela, jak to samé dělá té paní, co spala ve vedlejší místnosti. On je strašně mazaný. A to už jsem si řekla: Ty parchante jeden. Já zavolám na policii. A bafla jsem telefon a v tu ránu to ztichlo. A ta paní mi ráno říkala, že měla podobné stavy, také slyšela hlas. Takže tam se odehrávaly paralelně věci, abychom byly prozkoušeny. Ale dopadlo to úžasně. Tehdy, když se nebojíte, stačí vydržet fakt chvíli. Vzpomeňte si na to, co jsem vám vždycky říkala: Nesmíte zareagovat strachem, protože strach je nespokojenost. V tu chvíli jste

nespokojení, odmítáte to. Ne. Jestliže se to děje, je to mým osudem. Mám to prožít, je to moje a já si to prožiju. Tehdy všechno zmizí. I takzvaný přechod na druhou stranu potom u takového člověka je velmi jednoduchý, protože je to z vteřiny na vteřinu, když pak má odejít. Tam necítíte nic, věřte mi. Tam akorát ten film, který máte barevný za života, on zčernobílí. A je to jenom film a jste na druhé straně. Pokud by ten člověk měl pak odejít jakoby ve fázi do neprojeveného světa.

PŘESTÁVKA

...určitě to dobře dopadne. A teď on i k ní dostal strašně krásný vztah. Byli jako dva nejlepší přátelé. Nicméně uplynula krátká doba a ono se to provalilo. Velký bugr a najednou byla možnost, aby on se odstěhoval k té nové ženě, k té přítelkyni a ona říká: „Napřed jsem myslela na sebe, co se mnou bude, protože on mě vodil i na záchod, protože já jsem sama nemohla. A najednou jsem si říkala: To je jedno. Jestli má být šťastný, tak ať jde.“

To je obrovská zkouška. To nemyslela na sebe. V tu ránu, když se to provalilo, tak on nedokázal se k té nové ženě odstěhovat a zůstal s tou starou. Vidíte, ona se neoddělila egoismem od toho druhého člověka. Tam si to všechno vyřešili a přišla ke mně a tam už bylo malinké doladění. Obrovsky to zvládla, protože těch osm let, kdy byla ochrnutá, kdy se děly tyhle věci, to byla dlouhá doba. Ona tu situaci považovala za špatnou a u mě pochopila, že ta situace byla velmi dobrá, protože za osm let (pozor, to je strašně krátká doba) z toho člověka se stal úplně někdo jiný. On odložil ten největší kus egoismu, který tam byl včetně i těch magií. A ona říkala, že během těch osmi let si vlastně prošla – ona byla u mnoha léčitelů, ten manžel ji vozil různě po republice a ona říkala: „Já jsem třeba u toho léčitele něco odložila, ale něco dalšího jsem si odnesla. Nějaký jiný balík tam přišel. A to bylo fakt do nekonečna. Já teď vidím na těch vašich přednáškách, že je to fakt pravda, že se zasahovat nemá.“

Ano, karma je dobrá věc, vše je dobré. Protože karma je známka. Abyste věděli, že něco neumíte, musíte dostat špatnou známku. Je to vlastně ohodnocení pro vás. Já jsem vždycky věděla, že ve škole, v té běžné lidské škole, když jsem byla malá (já jsem moc těch špatných známek neměla), mi bylo jasné, že ta známka, byť by byla třeba 4 nebo 5, tak že je pro mě znamením, že já něco neumím. To je pouze informace. Vy to stejně cítíte, už v ten okamžik, kdy to vytvoříte. Vždycky cítíte, že jste udělali špatně, protože podvědomí už ví, že kdyby tohle udělal někdo z vnějšího světa vám, že to nepřijmete. Tady musí být absolutní čistota konání.

Já teď dám příklad. Mám kamarádku, je hrozně fajn. Byly jsme na jedné přednášce a ona mi tam pomáhala prodávat šperky a vidím, jak nabízí tu záložku (což je fajn, výtěžek ze šperků jde na Centrum) a já jsem té paní chytila ruku, protože už měla připravenou peněženku s těmi 750 korunami a říkám: „Prosím vás, vydržte, protože za 2 hodiny se bude losovat a možná, že vyhraje.“ A ona skutečně pak vyhrála. A když jsme pak jeli domů a já jsem vezla tu mou kamarádku, tak jsme se pak nasmály, protože jsme si to vyříkávaly. Ona říkala: „Tys mi dala. Pro mě to byla darda, já jsem obchodník, já jsem prodávala i na tržišti, pro mě je úžasné prodat.“ Já říkám: „Počkej, já jsem to myslela dobře.“ A ona: „Ale já jsem to taky myslela dobře.“ Já říkám: „Pozor – dobře

znamená se vším všudy. Ty bys nechtěla, abych ti zachránila 750 korun, když je možnost, že to vyhraješ? Když už bych myslela, že budu mít 750 korun plus, to už je můj egoismus. A vidíš, ona ji vyhrála, ona si to zasloužila.“

Tady nesmí být žádný rozdíl mezi já a zbytkem světa. Tohle je jednota. Protože tohle vám zajistí čistotu úmyslu.

Tak a teď se ptejte.

Dotaz na přednášky letošního roku, kde je získat

Na adrese dan.hrabal@gmail.com . Dan posílá nahrávky všem lidem. Teď se to hodně posunulo a já vidím, že za ty 3 měsíce, až se vrátím, že tam zas budou další věci, které přijdou. Vždycky to tak je, protože dneska, když vnímám přednášky původní, to je fakt o kus dál a je to jenom 2 roky. Když vidím ten svůj vývoj, co jsem říkala ze začátku těm lidem, to je jako když jsem byla prvňáček a pak druháček ... Jak to bylo nutné. Oni mě taky trochu přitlačili jakoby k zemi, protože já jsem 10 let byla vegetariánem a pak mi sami seshora řekli, abych jedla maso a dodneška ho jím. Občas mi tak hlavou bliklo 'Proč, když už jsem maso nejedla', ale teď mi to řekli. Oni potřebovali tím vegetariánstvím si ohlídat časovou hladinu, abyste mi rozuměli, abych vám neutekla, abych na vás nevalila něco, čemu byste nerozuměli. To by bylo škoda. Takže vidíte, je to regulované i těmito věcmi. Řekli mi, že později to odpadne samo, to jedení masa.

Dan se stará o nahrávky velmi hezky. Je to šikovný kluk, Dane, dostaneš pochvalu. A hezky to zpracovává, některé věci musí vystříhnout, některé jsou až jakoby důvěrné, že to řeknu vám a vy kdybyste někdy chtěli nahrávat, tak si to nahrávejte, ale je to pouze pro vaše potřeby. Někdy mluvím velmi detailně a někdy i intimně. Nebojte se, nejsou tam žádné nechutnosti, ale jsou to věci, které bych nikde neřekla. Mám k tomu povolení, protože můj záměr je, abyste pochopili. A ten úmysl je velmi důležitý, takže Otec mi odpouští, nebojte se. Vyprávím příběhy ze života, to vám nejvíc budou věci docházet, protože si to umíte napasovat. Když budete slyšet příběh a věděli byste, že tohle byste nedokázali, tak už vlastně máte schod, k čemu se máte dopídit, a to už je docela konkrétní úkol pro vás. Tohle už je viditelné.

Já jsem se chtěla zeptat na to odpuštění. Jak se potom čistí ta karma?

Ano, já vám to vysvětlím. Zkuste si přestavit, že tohle jste vy a tohle je ten druhý člověk. A teď vám vysvětlím základní princip. Nezapomeňte, že vše je dobré. Je to velmi jednoduché. Ten člověk vám totiž přijde ublížit, aby vám vybil vaši vlastní karmu, kdy někdy v minulosti jste to samé udělala druhému člověku. Takže on vám v tu chvíli ublížení přijde pomoci. On vás vyčistí. A teď pozor. Když v tom okamžiku ale máte na jediné čakře záznam, to znamená - buď si budete myslet na jedničce, že je špatný nebo vám to vadí – to už je neodpuštění - nebo se zlobíte nebo vám to je líto nebo nenávidíte, posuzujete, kritizujete, to je jedno kde. To neodpuštění – vy o něm mluvíte na dvojce, ale tady jsou ještě jiné čakerní systémy, které pracují zase pod jinými emocemi. Když nikde není nic, tehdy jste si novou karmu nezapsala. On vám přišel pomoci. Vy se díváte na to, že ti lidé, když vám přijdou ublížit, že jsou takoví a makoví, to už je kritika. Ne, to je jeho věc, každý z vás jste zodpovědní za vaše činy, protože vy to činíte sami

sobě a ti lidé to nevědí. Oni jednají pod silným zákonem egoismu. Takže vidíte, že v okamžiku, kdy vás někdo přijde takzvaně kopnout do zadku, za prvé jste si to zasloužili, protože všechno je energie, to by nebylo možné, aby vám to někdo udělal, kdyby to tam v minulosti někde nebylo. Ale hlavně – on vám pomůže jedině tehdy, kdy vy mu to odpustíte, a všechno je čisté. Jakmile ho ale někde odmítnete na čáře, znovu si zapisujete další útok do toho čakerního systému, ve kterém jste to zapsali, protože tam to neumíte. Takže jediný nepřítel, který tady existuje, jste vy sami. Jestliže já navíc tomu člověku to odpustím, neboli nevytvořím ty odmítavé emoce, tehdy mi to nemusí znovu nikdo udělat, to už je jednou čisté, ale hlavně: on to jakoby neudělal. Což je obrovský dar.

A teď se dívejte shůry, tady z toho prostoru. Jestliže já jsem odpustila druhému člověku, nezlobím se na něj, fakt je všechno čisté, naše společné nadjá (máme společného Boha nad sebou i společné ego) vás prozkouší tím, že když v sobě ego ustojíte, přijde někdo z vnějšku a vypálí to na vás pusou, aby vás tam natáhl. To všechno je jeden egoismus, jeden satan a jeden Bůh. To je jenom hra. Ten Bůh se ponoří do hmoty a hraje si tady s panáčky takovou hru, děsně srandovní, mimochodem. Tady jde o to jenom to zahrát a neprožívat emoce odporu. Máte jenom milovat. Tím to okamžitě všechno zastavíte.

Ten člověk je sice pod egoismem, on to musel udělat, ale vy se stáváte jeho nitrem, když si nevytvoříte ten špunt, vy se od něj neodloučíte. A tehdy společné nadjá ví, že on za vás nezaplatí. Takže vy jste ho očistila. Jakoby to neudělal. Vy totiž, když přijdete ublížit druhému člověku, tak ten člověk, když trpí, podle toho jakou míru utrpení on vyvine, tohle vy zaplatíte. Protože vy to děláte sami sobě, vidíte to? To nitro je stejné. To znamená, že tuhle míru utrpení vy zaplatíte.

Takže vidíte, proč léčitelé dnes jsou nemocní. Oni sice jakoby vytáhnou tu karmu, ale způsobí zhoršení osudu, nový výboj na druhého člověka. A to utrpení, které ti lidé zažijí, musí splatit ten léčitel neboli bílý mág. To jsou spojené nádoby. Tady vidíte, že je skutečně jedna bytost, která hraje. Vy se musíte naučit pokorou to, co nám předepsal Kristus, žít. Jestliže já mám tuhle nemoc, já jsem si ji někde v minulosti zasloužila a už jenom že ji budu považovat za špatnou, se blokuji. Ne. Ona je dobrou v mém životě, vždyť je součástí mého života. Cokoliv si já vezmu do toho života, to mi patří. I kdybych dostala třeba nějakou těžkou karmickou nemoc.

Karmické nemoci jsou nastavené do života, aby se člověk miloval takový jaký je, aby se učil trpělivosti, aby druzí lidé okolo něho byli trénovaní proto, aby třeba měli trpělivost s ním, nebo aby si udělali karmajógu. To je obrovská nabídka, stříbrný táč cukrátek a vy jenom rozdáváte. Pokud to lidi odmítají, boří sami sebe. A znova to musí prožít. Věřte mi, neexistuje špatný čin. Naopak. Čím hůř na vás svět útočí a neumíte zareagovat negativně, tím razantněji stavíte karmu. Tady jde o to, abyste ji znova nezapsali. Jakmile si znova někde myslíte, že je ten člověk špatný, že něco udělal, máte novou karmu a znova tam něco musí přijít, dokud nenaleznete sami sebe. Tady se to musí propojit a vyčistit. Vy vlastně sami sobě tohle činíte. Ano, tady je tvorba těch útoků a je vždycky ve vás.

A najednou nastane čas, kdy zaplatíte všechno. A věřte mi, já jsem v tomto životě měla jednoho jediného člověka, který mě prozkoušel absolutně neuvěřitelným způsobem. A pak to všechno skončilo. Ale to nebylo proto, já jsem už v té pětce žila. Protože jsem se pro vás vrátila, musela jsem vám přinést tyto informace, nicméně vy to vždycky víte, vy jste nadjá, vy jste Bůh. Ví, co umíte, ale neví to vaše jméno a tělo a vy se to musíte dozvědět. Teprve až zahrajete tu hru v tom scénáři – já, hele, nic. Tady jde o to, abyste vy jako jedinec to prožili, abyste věděli. Proto to je, proto se to děje, je to úžasné. Když tohle pochopíte, všechno z vás spadne. Já jsem měla takové zvláštní pocity, že čím hůř bylo, čím dramatičtější situace byly, tím mně bylo líp. Já jsem byla jak ryba ve vodě, já jsem si připadala jako takový sado-masochista, který vyhledává věci, které by mu nejvíc ubližovaly. A čím víc jsem mohla jakoby pokorněji se zachovat, tím líp mi bylo. To bylo úžasné. Pozor – to ale musí být v skrytu duše, protože kdybyste to potom dělali jakoby před lidmi, tak tam je zase nebezpečí třeba duchovní pýchy. To musí být skutečně v tichosti. Pouze o tom smím mluvit dneska, protože jsem duchovní učitel, abych mohla ukazovat ty věci, abyste si na ně dali pozor.

Takže nezapomeňte, že když neodpustíte, když jste vy všechno, tak neodpouštíte sami sobě. Všechno děláte sami sobě. Jestliže já se budu zlobit na druhého člověka, bude se někdo zlobit na mě. To se musí vrátit. Když budu posuzovat, kritizovat někoho v hlavě třeba, budou vás posuzovat, kritizovat. Tady zkrátka musíte vědět, že každý druhému slíbil, co mu udělá a dělá mu to dobře, aby zas ten druhý věděl, jak zareaguje v takové situaci. To je všechno, co se děje. Přijde nádherný klid.

Ještě jak jste říkala o těch léčitelích a s tou karmou. Já to neumím podat, ale zeptám se. Jsou i kartáři, kteří pro lidi taky můžou něco udělat. Dá se tam dát rovnítko léčitel = kartář nebo se dá na to dívat trošku jinak?

Ono se všechno vyvíjí. Oni dneska už i léčitelé nedělají to léčitelství jako dřív, už tam hodně taky pochopili. Ten svět se skutečně vyvíjí. To se odkládá každý rok toho života, ten člověk se mění, přistupuje k tomu jinak, takže dneska i spousta léčitelů už ustupuje, už taky sbírá sílu k tomu, aby těm lidem vysvětlovali, kde co dělají špatně. Pozor – i třeba homeopatie, která je dobrá, taky ten člověk musí zapracovat na sobě. To by potom byla taky berlička. Vy si vezmete pilulku, ono vám to upraví vibraci a znova se budete třeba na trojce zlobit a znova vám bude blbě, to je donekonečna. Ten člověk se nic nenaučí, to je jako kdybyste ve škole podváděli a opisovali někde. Jenom si někde gumou vymazali známku a zase šli do blbě známky, protože zase nezvládnete písemku. To je nesmysl. Vám to má jenom pomoci v tom světě trošku se orientovat a nabrat čas na to, abyste za ten čas se něco naučili.

A u těch kartářů je to zvláštní, tímhle si asi prošli všichni, protože já v tomto životě jsem karty nedělala, ale umím je. Vy si všechny ty umy stejně přinesete sebou, já jsem si to pak ověřila asi dvakrát ve svém životě a dneska nadjá mi dalo příkaz, že jednou za rok s mým mužem, když přijede, vždycky si strávíme celý den – půl dne je pro mě a půl dne pro něj – takhle sedíme proti sobě, máme otevřený tarot a seshora nám nadjá přes ten tarot řekne, jak jsme daleko, to se smí. Co ještě za úkol člověk má a neumí to a fakt se tam odhalí úplně všechno. To je neuvěřitelné, co se děje.

Já jsem si šla udělat tarot po jedné mé zkoušce karmajógy. To je dva roky zpátky, to bylo v létě. A měla jsem tady celou rodinu a fakt těch 8 týdnů jsem jenom vařila, uklízela, do toho jsem dělala i laborku, teď jsem chtěla všem pomoci a ještě bylo blbě počasí, tak jsem nosila prádlo na půdu a jenom jsem si říkala: „Co teď? Aha, umýt nádobí. Co teď? Aha, vyžehlit. Teď musím pro otisky. Nakoupit. Jogurty nejsou.“ Vždycky jsem dodělala jednu práci. Ale dělala jsem to ráda, já jsem šťastná, když oni jsou tady. A neměla jsem pocit, že to dělá Iva. Jenom se to dělo. Muselo se to.

Víte, ty moje holky žijí obě v cizině a já jim nemůžu celý rok pomoci, takže já si pak těch 8 týdnů užívám, že jim chci aspoň nějakým způsobem pomoci. Obě mají 2 a 3 děti, takže víte, jak to asi vypadá. Jsou uhoněny jako každá ženská, když má malé děti.

Uplynulo asi 7 týdnů a naše Petruška tenkrát odjížděla na 5 dní pryč, byli v Krkonoších a v Polsku a já jsem zůstala těch 5 dní jenom s Aureliem a s francouzskými kluky. Uplynuly 3 dny, sedím v kuchyni a já jsem si automaticky stoupla u toho stolu. Teď jsem zjistila, že nádobí je umyté, všechno vyžehlené, vařila jsem brambory na kaši a všechno bylo navařeno, tak jsem si zase sedla. Zase jsem si stoupla za pět minut, jak jsem byla rozjetá za ty dva měsíce. Tak si říkám: Co blbnu. Zase jsem si sedla, načež jsem se zase zvedla a vidím, jak to moje tělo jde do toho obýváku, kde oni seděli. Aurelien si něco četl, kluci si hráli fotbal s takovými paňáčky a najednou vidím, jak se mi zvedá ruka.

Já mám tarot, ale nikdy jsem ho nepoužila. Tak jsem vzala ten tarot. První reakce byla: Já ho nechci dělat. Najednou mi došlo, že to je nadjá. Že to nadjá mne tlačí do toho, abych si ten tarot udělala, že mi chce něco říct. Tak jsem povolila. Odnesla jsem si tu velkou knihu, teď jsem se musela podívat, jak se to dělá, protože to člověk zapomene. Takže jsem si vybrala ty karty, rozmíchala jsem je, rozdělala jsem je na tři přihrádky. Napřed jsem měla v ruce tělo, míchala jsem tělo. Já jsem cítila každou buňku těla, co dělá, jak brní, co potřebuje. Zamíchala, položila. Pak mysl, na co jsem poslední dobou myslela, co jsem dělala, jak jsem se stavěla k věcem, k lidem. Položila a pak – jestli mi chceš něco říct, tak mi to řekni. A pak jsem to smíchala a sundala jsem 10 karet. Pozor – to je 3 roky, protože to bylo půl roku před tím, než jsem byla tady Janičkou pozvaná na přednášky do Ústí. To jsem ještě pořád byla jakoby doma.

Z těch 10 karet – to bylo neuvěřitelné, první karta, kterou jsem otočila, byla vyčerpanost. Kdyby mi to neřekli, já jsem nevěděla, že jsem unavená. Já říkám: No jo, já jsem unavená.

Tady už si nepřipadáte jako Iva, to je čistá karmajóga. Jenom konáte, ale nemyslíte, že Iva koná. Ano, to je klasická karmajóga, protože on koná Bůh ve vás. Láska koná vůči těm druhým lidem, co potřebujete. Vy se musíte zbavit toho jména. Zapomeňte na to, že jste jméno. Pozor, když na vás bude někdo volat, tak se ozvěte :) To musíte vědět ty rozdílné nuance.

Druhá karta byla apatie. Stav před smrtí ega, mně bylo lhostejné, kde jsem, co dělám. Tam, kde jsem byla, to bylo dobré, nechtěla jsem být jinde, fakt apatie. To konání tam bylo, ale takové zastřené. A pak to jelo. Já z těch 10 karet jsem měla 5 velkých arkán. To je neuvěřitelný poměr. A teď tam bylo, že jsem kněžka, ano, já jsem viděla s těma

zavázanýma očima na druhou stranu a řekli mi, že jsem připravená pomáhat lidem přes tělo, mysl i duši (ducha) a že vlastně jim budu vysvětlovat přechod na druhou stranu a že do půl roku se mi absolutně změní celý život. Ale že to dělám dobře, že cítím obrovsky srdcem, proto jsem sem byla poslaná a že se to stane samo. Že tak, jak jsem to celý život dělala, že jsem nezasahovala Ivou, že to přijde. A pak skutečně koncem března, začátkem dubna přišly tři děvčata z Ústí. A když odešly, tak za týden volala Janička. Tenkrát jsme se neznaly, říká: „Dobrý den, já se jmenuji Jana Prokšová a já o vás vím, že doma přednášíte, mohla byste přednášet v Ústí?“

Já říkám: „Jo, mohla“, protože jsem věděla, že to odněkud přijde. Přišlo to přes tady tu budku a potom jsme se domluvily. Ale ona mě chtěla slyšet, tak jsme se domluvily. Zrovna jsem měla potom za týden narozeniny, já si vždycky proškrtávám ten víkend pro maminku. Takže v sobotu jsem měla narozeniny, v neděli tedy přišla Jana a tak jsme si 7 hodin povídaly. Bylo to moc hezké a pak se to vlastně rozjelo a od června 2011 už to vylezlo vlastně ven. Takže takhle se to potom provalilo. Ten tarot mi to vlastně řekl. Ale tady je to už jiný náběh, ten Bůh si vás skutečně zavolá.

Kartáři pozor – musíte dbát na to, že lidé, kteří chodí ke kartářům, většinou jsou zvědaví, chtějí vědět, to je taky egoismus. Vy máte žít v přítomnosti. A zároveň – to je paralelní – se bojí, co se dozví. Oni by chtěli slyšet hezké věci (zase egoismus) a ošklivé by nechtěli slyšet. Ten člověk je rozervaný už když tam jde. Ideální by bylo, kdyby přišel v současnosti ke kartáři popovídat si s ním, co by měl zlepšit, na co by se měl zaměřit. To by bylo výborné. Uvědomte si, že lidé vnímají vnější svět, oni nevidí nitro. To ego obviňuje vnější svět, ale sami nevědí, že oni by měli přijímat, oni by měli odpouštět, že se to tím zastaví.

Všechno, co tady je, se dá dělat čistě. Já můžu fungovat jako léčitel. Léčitel je pod hranicí zákona hmoty, to je ještě magie, ale existuje léčitelství, když už budete jako učitel. Já jsem zároveň i léčitel, protože když vysvětluji a mluvím k lidem, oni rozmotávají všechny bloky a léčí se tím sami. Sice něco bolí, musíte zaplatit. Ono to jde při aurickém sezení vytáhnout, to znamená, že váš Bůh mi předá ten rozdíl toho pochopení. To znamená, že když jste předtím měla známku 4, mně už je jedno, jestli opravíte na 3, 2 nebo 1, ale ten Bůh ve vás to ví, tak mi to předá. Pak už celou tu bolest nemusí ten člověk prožít. To je jediné čisté, ale jde to jenom do určité doby. Po uplynutí dejme tomu 10 let už to nebudu moct dělat, protože už jsem převedla určitý počet lidí (to je otázkou budoucnosti), kteří v tuto dobu přechodu z Ryb do Vodnáře směli ještě přejít a uniklo by jim to. Ale už byli připraveni. Tady jde o ten rozdíl toho přechodu.

Vždycky se mezi platónskými měsíci dějí drsné věci. Vzpomeňte si, 2000 let zpátky, taky při přechodu z Berana do Ryb to taky bylo drsné. To bylo období, kdy přišel Kristus a teď se to tady všechno měnilo. Křesťani se honili, házeli se lvům, tam byly nastavené velké věci. Bylo hodně válek, vždycky na té planetě se dělo hodně drsných věcí. Teď to bude jiné, protože planeta postoupila, ona se dostala do jiných fází. Lidé si dožijí své osudy, všichni to všechno máte nastavené, ten svět je jiný. Vy tu jste a nejste. Vy jste ve vrstvách. Když půjdete po ulici, tam bude několik vrstev lidí. To, co už máte za sebou a pokorně přijaté, ti lidi si vás nevšimnou, neudělají vám to. Vy tam pro ně nejste. Vy tam jste jakoby neviditelní. Já jsem zažila tu neviditelnost v mnohých situacích a děly se

neuvěřitelné věci. To bychom nikdy neodešli, kdybych to měla vyprávět. A bylo to všechno velmi zajímavé. A navíc – vy se neoddělíte nitrem a vy učíte lidi jenom tím, že si to ani v hlavě nemyslíte.

Já jsem vyprávěla někde příběh, je to asi 3 roky zpátky, jsem před Vánocemi v prosinci prodávala šperky. To jsem ještě nemluvila takhle duchovně na přednáškách a tenkrát to bylo v Teplicích na jednom sídlišti u jedné mé známé (taky u čarodějnice, ona je ten samý den narozená jak já, ale o hodinu starší). Ona chtěla pomoci Petrušce tím, že se šperky ještě prodají, tak já jsem vzala kufr a udělala jsem si takovou vánoční besídku. Bylo to hezké, byly tam samé fajn ženské. Hezky jsme si pokecaly a byla tam jedna žena, ona byla z Kanady. Byla to emigrantka, oni se vrátili pak zpátky a ta byla hodně dobrá. Nicméně ona vyprávěla takový příběh, že zažila někde před bankou výstup dvou lidí. A v tu chvíli tam začala obrovská kritika. Kdybych já měla v hlavě odsudek, že ony pomlouvají a jaké jsou a že jsou kritické, už i já bych to dělala, aniž bych to řekla. Ale já ne. Já jsem věděla, že oni za to nemůžou, že jsou, jaké jsou a že se z toho také jednou dostanou. Jenom jsem pozorovala ten cvrkot a popíjela jsem kafe.

Po krátké chvíli najednou tady ta Kanadanka zvedla oči a říká mi: „My jsme hrozný, co?“ Kdybych měla v hlavě tu kritiku taky, už bych nebyla tady uvnitř, v tom nitru. Tady bych byla taky uříznutá, to je oddělenost. To je ta vaše oddělenost, to je dualita. Vy jste pak to tělo, vy se stanete hmotou, pokud ještě něco odmítáte. Jakmile všechno berete, přijmete celého Boha s programem, který tady je, a pak už nejste ta hmota. A ten druhý člověk to z vás cítí.

Já jsem zažívala zvláštní stavy zkoušek celý život. Teď jsem si vzpomněla na jednu zkoušku, léta jsem si na ni nevzpomněla. To mně bylo 19 a jezdila jsem z angličtiny. Pozor – já dneska anglicky vůbec neumím, všechno mi to sežrala italština a tu taky ještě umím blbě. Tenkrát jsem jezdila čtrnáctkou na takové sídlišti, to bylo přes celé Teplice a ta 14 jezdila večer. Já jsem chodila od pěti do půl osmé a tenkrát přijel takový nový autobus a v tom autobusu bylo úplně prázdné. Já jsem si sedla a najednou na další stanici přistoupil starý muž. Pro mě byl tenkrát starý, možná mu bylo 60, já nevím. Tenkrát jsem ho považovala za starce, že jo. Možná jsem dneska starší než on, já nevím, nedokážu si to vybavit. A ten člověk přistoupil ke mně, chytil se za to opěradlo sedačky přede mnou a koukal na mě takhle zblízka. Prázdný autobus, jenom řidič a ten jel. On mě chtěl donutit a donutil mě, samozřejmě, aby si tam sedl na to místo. Já jsem řekla: S dovolením. Já jsem si stoupla, přesedla jsem si a on si na to místo sedl. A já jsem necítila nic. Já jsem věděla, že on je chudák, že trpí. To byly takové nečekané věci, kdy to nadjá mě nečekaně vyzkoušelo. Mohla jsem ještě blafat, vždyť jsem byla ještě nezkušená. Já jsem si sebou nesla takový obrovský soucit s těmi druhými lidmi, protože jsem věděla, že ten člověk bude mít hodně těžký osud. Ta agresivita, to je nezvládnutá třetí čakra, kdy nátlakem se snaží druhého člověka zmanipulovat. A já jsem mu umožnila jenom to, že on za mě nezaplátil.

A tehdy už to nadjá ví, že už si nesete tu spolupráci za to, co se děje na světě, takové to ulehčení tomu světu, to je důležité. To vám umožní velice rychle se učit a velice rychle chápat. To je důležité takto pracovat pro ten celek, protože tady jste skutečně už tím posledním. Kdybych byla Ivou v tu chvíli tak se naštvu, budu mu nadávat nebo

bojovat, to lidi umí. Ne. Tam byla i úcta i soucit nad tím stářím. Pro mě byl tak starý a tak nevědomý v tu chvíli že ani ten život v tom světě ho nenaučil trošku pokoře. Takový člověk je rigidní. Zkuste si představit, když na vás někdo zaútočí a nechcete to, tak jako ztvrdnete. Stanete se takovým prknem a pak ten náraz je strašně bolavý. Jako když je plácnutí ruka o ruku. Ale jakmile nepoužijete tu rigiditu, jste měkký – tak jo, tak se vás to netkne. To proletí a strefí se to do něj. A čím čistější vy jste, tím čistější náraz tam je.

I děti i zvířata mají svůj program. Uvědomte si, že i ty děti si zvolily to své okolí toho osudu, i zvíře. A i my jsme byli zvířata. Já vím, že se trošku koukáte na tu hmotu z vnějšku, takže pak si člověk není jistý. Já sama jsem zažila – už jsem to vyprávěla mnohokrát – kdy třeba moje vnoučata i moje děti, tam se někdy děly věci, kdy přišla třeba agresivita ve škole od jiného dítěte. Ale já jsem vždycky věděla a teď už to respektovaly i Petruška i Lucinka, že je dobře, že se to děje, protože teď musím to dítě naučit jak se bránit láskou.

Já vám ještě budu vyprávět (možná jste to už slyšeli, já si nepamatuji všechny přednášky) příběh o Validovi. Tenkrát byl Džovánek asi v první třídě a já jsem si ho přivezla z Francie a hned ten první týden, když jsme spolu seděli u oběda u stolu, jsem se ho zeptala: „Těšíš se do školy po prázdninách?“

A teď bylo vidět takové „nic moc“. Říkal: „Víš, já tam mám takového kluka, on se jmenuje Valid a on je fakt ošklivej, on nám ubližuje.“

A Lucka mi pak vyprávěla, že on každý den byl vyválený v blátě. Ti kluci měli nějakou přestávku, teď šli ven a on se vždycky zaměřil na někoho. Ona už neměla žádnou bundu, to ani nestačilo schnout v zimě. A pak si šla stěžovat do školy. Učitel nereagoval. Tam se nic zkrátka nedělo, protože tady bylo nastavené učení toho človíčka. A přijel za babičkou, že jo. Já říkám: „Víš co, Džoví, uvědom si, že ty se toho zbavíš jedině tím, že toho Valida přijmeš takového, jaký je. Uvědom si, že on má svou rodinu.“

On byl z arabské rodiny ten chlapec. Vezměte si, jaký je tam náběr původního genomu. Tam je ještě agresivita, nepřijetí ženství, tam ženská není nic. A když se narodí syn, ten si může dělat cokoli. Načež Lucka říkala: „Mami, my jsme šli ze školy, já jsem nesla Rafaela malinkého na ruce, Džovánka za ruku. Byli jsme asi 50 – 100 m od školy a najednou slyšíme Valida: „Džovanýýý.“

To se otočili všichni. On tam šel Valid s maminkou a volá: „Tvoje máma je smradlavá, zkažená psí noha.“ Lucka se zmožila jenom: „No Valide...“

Maminka nic. Zkrátka syn v arabské rodině je vrchol toho, co se mohlo zplodit. Nicméně Džovany nešťastný, takže já jsem říkala: „Víš co, my se spolu naučíme Valida milovat.“ A každý den jsem se trošku přiblížila. Když odjížděl za dva měsíce, tak se přišel rozloučit v předsíni, a jak mne objal, tak jsem mu zase chtěla říct: „Víš, co máš?“ A on: „Já vím. Milovat Valida.“

Lucka 3. září, bylo pondělí, volala večer: „Mami, ty tomu neuvěříš. Vlastně ty tomu uvěříš. My jsme přišli do školy a tam jsme zjistili, že Valida přeložili na jinou školu. A ten Džovany třeštil oči a on věděl proč.“

On tam přišel připravený mít Valida rád. A tohle bylo důležité. Ten kluk to totiž už nikdy nezapomene. My jsme to potom zažili i s Frančeskou v Itálii a s tím už si poradila i Petruška.

Teď se tady rodí směs dětí, některé jsou hodně daleko, většinou jsou v 5D a většinou jsou terorizované ještě 3D dětmi, protože oni potřebují tou skutečností si připomenout, že tohle jde. Většinou se ty děti narodí rodičům, kteří něco ví, takže oni vědí, jaký náběr je. To dítě to zvládne. Všechno má ve svých rukách.

Pokud to v tom osudu je, že už to bude umět, bude to umět. Pokud ne, sklízí své minulostní činy. Vy máte karmu i z minulých životů. To znamená, že jste si zvolili rodiče - když jste třeba neuměli odpouštět, že rodič neumí odpouštět, takže se tam dějí návazné věci a pak je mu ubližováno, tomu dítěti. On to nikdy nezastaví. Až pochopí, jednou, v x-tém životě. Tak to zkrátka je.

Vy jste to dřív měli mnohem jednodušší. Nebyla televize, nebylo rádio, nebyl internet. Vy jste se narodili tenkrát do své vesnice, do svého domečku, do své nějaké oblasti, kde jste žili a potkávali desítky, stovky lidí. To stačilo pro ten váš film. A to byla realita, to jste měli žít. Dneska ale koukáte těmi okny těch internetů a televizí do jiných realit a máte v tom guláš s bramboračkou. Vezměte si, že se narodíte sem a teď koukáte do oblastí, kde jsou týrané děti nebo hladové děti a už prožíváte lítosti. Vy to neovlivníte. I kdybyste dneska poslali půl milionu tam, tak to tam nikdy nemusí dojít. Vy ani nevíte. Nebo když už tam přivezete potraviny, ty děti se jednou najedí, jednou jim někdo pomůže, dá jim lék, ale nic. Oni to vždycky rozkradou.

Tam v té oblasti, kde se ta bytost narodí, její nadjá vědělo, že ta oblast je pro ni nejlepší, protože musí prožít mizérii toho života. Všichni jste to prožili, všichni jste si to odkroutili od prvního života v lidském těle. Tak to zkrátka je.

Navíc spojujete nespojitelné a obráceně. Když proběhne v televizi teď nějaký střih – dejme tomu týraná zvířata, zažijete lítost. Ale v okamžiku, když už je to venku, na světě, těm zvířatům je vlastně už pomůženo. Ty, co nejsou schopní přežít, ty jsou utracené, ty už netrpí a pozor – jsou doma. Ty, co jsou schopné přežít, ty už mají potraviny, už mají léky, už je o ně postaráno, jsou někam umístěny. Uplyne nějaký čas, vy prožijete lítost, zablokujete se, ono vás tady bolí, nemůžete dýchat, máte astma, ruce vás bolí. To jste si vytvořili tím odmítnutím. Za čas, uplynou třeba dva, tři roky a uvidíte v televizi třeba upáleného bezdomovce někde na ulici. Ale už nebudete vědět, že ten člověk byl ten, který třeba tenkrát trápil ty zvířata, byl za ně zodpovědný a že ho dohnala jeho karma. To jsou věci, které vůbec nespojujete. Věci jsou, jaké jsou. Tohle jednou budete muset respektovat.

Pokud já svým tělem půjdu vedle člověka, který bude týrat, já zasáhnu. To mi je umožněno. Mimochodem jsem si vzpomněla na ten příběh, protože jsem ho zažila. To byla Lucinka ve čtvrtém nebo pátém měsíci těhotná s Džovánkem a tenkrát jsem šla prodat moje šperky, aby mohla odletět, protože ona obrovsky zvracela celé těhotenství. A šly jsme k Safině a najednou jsme slyšely obrovský křik. A tam byla skupina cikánů a bylo jich moc, asi 20 a byli mladí, kolem 25 let a stáli v takovém oblouku, měli takhle

zkřížené ruce a na chodníku byl starší pán, Rom, tak 65 let a držel pod krkem 13-letou cikánku a mlátil jí hlavou o zeď. A ona řvala, jak když ji vraždí.

Já jsem šla sama a vedle mě byla dcera, která byla těhotná. Já jsem řekla těm klukům, co tam stáli: S dovolením. Oni vytřeštili oči, co si troufám, ale ustoupili. Já jsem tam nešla s jediným odsudkem, že někdo je špatný. Kdybyste měli zasahovat s tím, že si budete myslet, že jsou špatní nebo kritika, už dostanete přes kušnu. Už tam jde ne svatý grál, ale egoismus. Takže já jsem řekla 's dovolením', tak se rozhrnuli a šla jsem za tím pánem. On mě neviděl. On byl vysoký, Romové jsou většinou malí. Já jsem mu zaklepala na rameno a říkám mu: „Prosím vás, neublížujte tomu dítěti.“

A on se zhroutil, začal brečet. Viděla jsem ho z profilu, jak říká: „Ale vždyť já jí nechci ublížit.“

Vzal ji za rameno a odešel s ní. Teď ti kluci tam postávali a najednou jsme tam zůstaly s tou Luckou samy.

Ale kdyby tam byl jediný odmítavý egoistický proces na jakémkoliv čakře...

Vy smíte zasáhnout v jakémkoliv situaci, ale musíte vědět jak. Jinak zasáhněte třeba jenom tím, že podáte vodu nebo pomocnou ruku nebo zavolejte policii. Nezasahujte konkrétně, protože kdybyste tohle neuměli mít ten odstup, tak vám bude ublíženo. Vy totiž zasahujete do boží vůle těch dvou lidí, kteří si tam něco řeší.

Já jsem loni na Štědrý den tady měla Francouze a něco jsem zapomněla nakoupit a šla jsem ráno do Billy. Štědrý den, to je taková jiná atmosféra. Každý vnímá to podarování, tam je jiná vibrace toho dne, vždycky. A ono i tohle mělo být ukázáno lidem, že aspoň po dobu těch vánočních dnů by lidi měli myslet na někoho druhého než na sebe. Když budete chytří, tak ty vánoce budete mít v tomhle směru každý den, 365 dní v roce. Nicméně ten den byl vždycky jiný. Já přijdu do Billy a tam se rozpoutala taková scéna, tam se pohádala jedna starší bílá žena s jednou matkou Romkou s dítětem, které tam něco vyvádělo okolo zeleniny. Tam lítala taková slova... Já jsem stála a koukala jsem se do jogurtů a bylo mi dobře. Mně bylo tak dobře, já jsem věděla, že se to děje správně. Vedle mě byla mladá žena, asi 30-letá a říkala „Ty jo:“

Já jí říkám: „Hezké Vánoce.“

A ona: „Jé, děkuju.“ A začala se pak smát.

Já říkám: „Nebojte, to se vás netýká. Je to v pořádku. Zůstane to mezi těmi lidmi, oni si to vyřídí. Jakmile máte odsudek, už si necháte zkazit vy tu chvíli.“ Ona to pochopila ta holka vedle mě. To je věcí těch lidí. Oni si musí vybit tyhle věci, protože oni mají mezi sebou karma. Karma je to odmítnutí, takže když potom přijdete k bytosti, která má podobnou vybíjecí možnost, takže vy se spojíte a jenom proběhne ten střet. To je jenom energie. To musí proběhnout. Takže pokud si mají ti lidi dát do kušny, ono se to stane, musí tam někde něco prožít. A teď záleží na odmítání těch vnějších lidí, kteří tam jsou. Smíte zasáhnout, jenom když jste velmi čisti. Jinak radši volejte policii, jinak to nejde. Ať si s nimi poradí. Tak povídejte dál.

Policajti budou mít karma.

Ti už si nabírají, pozor. To je totéž jako voják má karmu. Já když budu souhlasit s nějakou destrukcí, tak půjdu do vojska. Vy si vybíráte všichni i práci podle toho jak jste nastavení. Třeba člověk, který neumí trojku, chce být důležitý, zasahovat – politika, policie, dozorce v nějaké věznici. Pozor – tam můžou být i čistí lidé. Já jsem nedávno byla s úžasným člověkem na skype. To byl generál české armády. Ten člověk byl jak anděl, tam nebylo nic. Tam nebylo neodpuštění, žádné zlosti. On měl to, na co vás vždycky upozorňuju, že ho občas bolela srdeční čakra, protože to srdce je přepojováno a on byl přepojovaný do vyšší fáze, do 5D. Začalo mu to dva roky zpátky, protože měl jakoby situační vztahovku, ale tak jemnou, to nebyl blok na dvojce, tam mu něco vadilo, že se děje a něco považoval za špatné, že se děje a pak jsme to odhalili. Dva roky zpátky mu to začalo a on si myslel, že umře, že se mu něco děje se srdcem. To bylo jediné, co se tam řešilo. Já říkám: „Jestli má česká armáda takové generály, tak jsem nejšťastnější člověk na světě.“ On se smál. Ten pán byl původem ze Slovenska. Na Slovensku je hodně čistých lidí a tady jižní Morava taky.

Můj muž mi vyprávěl, že v Americe taky existuje jeden pán, který dělal v zásahové jednotce a on říkal: Je to obrovsky duchovní člověk. V té jednotce prožije ten člověk třeba jen pár let. To nadjá když ví, jak je čistý, nebude posuzovat, nebude prožívat ty agrese, tak si jenom projde krátký čas. Nebude nutné, aby třeba někoho zabil nebo na někoho zaútočil, jenom si to projde v situační fázi a opustí to. On říkal: „Na toho člověka byl nádherný pohled. To jsi cítila takovou pokoru, jak seděl před tou televizní obrazovkou, tak si držel ruce, takový dědeček tam byl, usmíval se. Bývalý voják ze zásahovky. Jenom krátký úsek života si doladíte, abyste soucítili s těmi lidmi. To stačí.

Každý se dostane do karmy jakou má prožít, co má odložit, co dokáže a co ne. Protože – a to jsem ukazovala na všech přednáškách – bod A je, kdy vlezete do programu a bod B je to, co dokážete, co se naučíte. To není věk té buňky, toho života, který tady prožíváte. My jsme jedno tělo. To je totéž jako v současnosti umírá hodně buněk ve vašem těle, odchází a nové se rodí. To je to samé. Ale vidíte, pořád jsme celiství. Tohle je svět. My to vidíme trošku jinak. Ve skutečnosti kdybyste se podívali hodně dobrým zvětšovací sklem do vašeho těla, tak zjistíte, že tam taky jsou vůle, rozmezí, kdy ty buňky nejsou natěsnané na sebe. To my vidíme jenom našima očima. Tam uvidíte obrovské mezery. Kdybyste byli ve formě virů, tak proletíte lidské tělo, jako kdybyste letěli vesmírem. Tam jsou velké vzdálenosti v poměru toho viru. Tohle je realita. Ten mikrosvět je skutečně stejný jako ten veliký. Mikro a makro je úplně stejné.

A to už víte, to děláte potom hormonálně, tak TO se pak odvíjí v tom vnějším světě. Máte vlastní nadjá, to má svoje nadjá a to je donekonečna. Je to obrovské množství bytostí, je to jako když vidíte ty ruské babky, jak je velká a v ní je menší a v ní ještě menší... To je realita světa. A vždycky to vyšší nadjá si hlídá příkazy programu toho spodního. Máloco jde jakoby vymazat.

Tady uvidíte, jaký je program dokonalý. Dejme tomu politické volby. Každého z vás napadne, koho zvolí. Vidíte, jak je to nastavené. A je jedno, jestli ten politik, který tam je, to má přivést do kělu anebo to má skutečně udělat. A pozor – teď je program planety ten, že se to má totálně podělat, protože zákon egoismu, který tady panuje, končí. Satan to ví, on je rád. On ví, že nad částí lidstva se uzavře pro něj ten vliv, ta moc. On vás

propustí do svatého grálu a tehdy končíte v oddělenosti. Tady už je náběr jednoty a to už je ta pátá dimenze a ta už je krásná. Tam už je zkratka jednoty. Tam neexistuje boj, tam je 'my činíme', 'my máme děti'. Všechny naše děti jsou společné. Je to moje dítě a tomu dám víc – ne, tak to není. Tam jsme my jako kompletní bytost, která tady existuje a funguje pospolitě. Tady ten člověk neumí ublížit ani myšlenkou druhému člověku, protože ví, že to je on sám, proč by to dělal. To je nesmyslné. A tohle se musí velmi drsně prozkoušet, z té spodní hladiny 3D neprojde nahoru nikdo. Aspoň vidíte, jak to ego je velice důmyslně postavené, nepustí tam nikoho nečistého. Satan má skutečně velmi důležitou roli.

Tak chcete se ještě na něco zeptat?

Já se učím přijímat skutečnost takovou, jaká je, všechno je dobré – to celkem jde. Ale když se dostanu na rozcestí, jak mám poznat, kterou tou cestou mám jít? Jakou vybrat školu pro dítě, zaměstnání?

To je těžké pro každého člověka. Tady je důležité, když vidíš celou komplexní situaci. Vidíš, co se děje v rodině, kolik máte peněz, tam je hodně věcí, náznaků, jaké to dítě má představy o svém životě nebo jestli je nerozhodné a samo neví. My jsme stejně nastavení do programu tak, že se dějí věci. Já sama jsem nevěděla, co budu v životě dělat. Mě to bylo jedno. To je stav 5D – je vám to jedno. A tak rozhodovalo okolí. Ale když bych se jako člověk nějak prosazovala, pak už bych si za tím šla a určitě by mě to bavilo a toho člověka to má bavit.

Já jsem vždycky volila cestu, aby ten člověk byl šťastný, to znamená, aby si směl zvolit a kdyby to bylo v mé moci (třeba i finanční), udělala bych pro to všechno, aby to prošlo. A když ne, pak bych byla schopná i vysvětlit tomu člověku, že mu můžu nějakou částí přispět a něco ať si sám přidá. Ono to taky pomůže k tvorbě, ten člověk něčím přispěje. Ale jako obecné pravidlo to není. Když potřebujete vyjít z nějaké situace nebo zamezit nějakému člověku, řešíte co udělat, abyste nepoškodili největší množství lidí. Tak to jde, stačí si představit několik variant, a pak vidíte, co by se dělo. Ta představa je nutná, je to důležité.

Můj muž mi vyprávěl, že se ženil velmi pozdě a řekl si, že když se ženil velmi pozdě, že se nadělal v životě dost blbostí a teď bude vzorným mužem. Ale dělal číšníka a tam byly občas ženské, takové atraktivní, a tak si vždycky představil, jakoby se to stalo. Okamžitě přišla taková nechuť, taková ta plytkost, že někde selhal. To stačí. Když si nejste jistí, to ego vás láká. Ten člověk ale do toho nemusí vlézt, může si jen říct: 'Jak by mi bylo, kdyby to proběhlo' a už víte, že byste to neudělali, že by to za to nestálo. A to si můžete napasovat na cokoliv. Třeba na touhu po nějaké věci, za tu cenu, že ztratíte přítele nebo kamarádku, protože třeba selžete jako kámoš. To za to nestojí, opravdu. Ale věřte mi, že jakmile se vzdáte věci, všechno dostanete.

Moje maminka, když jsem byla s Jirkou, tak v tu dobu zemřel můj tatínek a maminka se obrovsky upnula na to, aby toho Jiříka vyštvala. Ale on byl hrozně hodný člověk, já bych to nikdy nedovolila. A taky jsem se na maminku nezlobila, protože já jsem věděla, že ona je pod našeptáváním toho černého pána. A tak jsem věděla, že on jí tam

našeptává, že by možná přišla o barák a takové různé věci tam byly. Protože my jsme ještě pořád (to bylo v roce 1995) neměli vyřešené dědictví po tatínkovi. Ale do té doby si moje maminka myslela, že jí patří všechno. Můj táta byl obrovsky čistý člověk. Kdysi dávno maminka koupila půlku baráku od dědy a od babičky a potom, když babička zemřela a děda neměl na vyplacení dětí, tak maminka si vzala velkou půjčku a splácela spořitelně ten barák a vyplatila i dědu i sourozence. A tenkrát, když se šlo přepisovat ten majetek, tak můj tatínek říká: „Vlasto, když je půlka baráku tvoje, tak bude i ta druhá.“

Já se narodila jako dítě, které netoužilo nic vlastnit. Já ten dům miluji, já jsem se tam narodila, jsem vděčná, že jsem tam směla žít. Ale až ho v budoucí době opustím, tak to se mnou ani nehne, já na něm nevisím, mně to nic neříká. To je součást mého osudu. Víte, kolik baráků a lidí jste opustili během vašich minulostních životů? To si nedovedete představit. Proto je pro vás milosrdné, že zapomínáte na ty životy. Jinak byste dneska fňukali třeba po nějakém paláci (po pastouškách ne :-)). Takže to jsou věci, které byste nedokázali přehodnotit, ale tohle mi nic neříká, to je hmota.

Ale ona si myslela, že dům je její celý a tak to ego jí našeptalo, že mě donutí, abych toho Jirku vyhodila. A přišla za mnou jednou, když Jirka nebyl doma a říká: „A tak ty ho nevyhodíš?“

Já říkám: „Ne, maminko, já ho nevyhodím.“

Ona říká: „Víš co, tak vypadni. Seber děti a zmizni.“

Jirka měl dva baráky, jeden v Duchcově. Já jsem věděla, že v tom domě mi nic nepatří. Před ní jsem dělala jakoby nic, ani to se mnou nehnulo, ale ta představa...

Jirka byl hrozně hodný člověk, ale já jsem takovou vnitřní intuicí věděla, že si ho nikdy nevezmu, protože až bych se stala jeho manželkou, on by se začal chovat úplně jinak. To cítíte. A on se mi k tomu taky jednou přiznal. My jsme byli na předváděčce Zepteru a já jsem si tam neprozřetelně koupila jeden malý hrníček (ani jsem ho nikdy nedoplatila) a on nemohl mluvit. My jsme šli z pátého patra z paneláku a ty čtyři patra nepromluvil. A když jsme byli v prvním patře, tak říká: „Kdybys byla moje žena, tak ti to nedovolím.“

A já jsem se začala smát a říkám: „Víš, že já to vím?“

Já jsem to věděla. On byl úžasný, pokud jsme byli dva partneři paralelně, ale jakmile bych byla jeho ženou, už by tam bylo tahání za provázky.

Takže tam ta maminka zaútočila: buď ho vyhodíš, nebo vypadneš. Ona počítala s mým egoismem, kdy budu viset na rodinném baráku. A já jsem jako kývla hlavou, nicméně když maminka odešla, tak jsem skočila na kolo a jela jsem na hřbitov. Tam jsem si sedla na ten pomník a tekly mi slzy. Říkám: „Tati, já jsem nikdy nechtěla mít na tom baráku ani cihlu, to mi nic neříká. Ale vidíš, kdybych teď možná měla, tak bych nemusela dům opustit. Maminka mě vyhazuje.“

Já jsem se tam uklidnila, já jsem se mu tam svěřila, tak se mi ulevilo. Bylo mi dobře, já jsem se na maminku nezlobila, já jsem se neodpojila od toho božství.

Přijedu domů, slézám z kola a kolem baráku šla v tu chvíli maminka jediná kamarádka a říká mi: „Ahoj Ivo, co máma?“ Já říkám: „Já nevím, ona se mnou nemluví.“

A najednou se otočily oči a já vidím, jak přišlo nadjá. A ona říká: „Ona bude muset s tebou mluvit.“

A zase to zalezlo. To jsem byla v pozoru. Můj svět je jiný, já vidím, když mluví nadjá a když mluví ego, já vidím tu hru světa, co se děje. To je kouzelné potom, když se prolnete do těchto stavů. Tak už jsem věděla, že se něco děje.

Druhý den Jirka odešel do práce, holky do školy a slyším, jak maminka běží po schodech dolů. Přišla dovnitř a představte si, co se stalo. Teprve za tři roky ji pozvali na soud na vyřízení toho dědictví a tam se dozvěděla, že konce roku 1993 když někdo zemřel, tak to bylo podle starých pravidel, to znamená, že i když to bylo podepsané, že on to nechtěl, tak to bylo nabyté v tom manželství, takže já jsem měla jednu osminu baráku. A ona mi říká: „Když mi slíbíš, že se nikdy nebudeš vdávat...“

Já říkám: „Mami, já jsem se přece nechtěla nikdy vdávat, ale já mám Jirku ráda, já ho nevyhodím.“

Takže všechno bylo najednou jinak. Ale kdybych zuřila, kdybych proklínala, kdybych jí to měla za zlé, tady nikdy by nemohlo dojít k těmto věcem. To je zkrátka všechno připravené. To jsou věci, kdy vašim klidem uděláte neuvěřitelné zázraky.

Vyprávěla jsem vám někdy, co bylo, když se zplnoletňovala Petruška? Ona odcházela na konci roku v říjnu 2001, odlétala natrvalo do Itálie. Už byla těhotná. Oni to plánovali. Na jaře my řekli ti dva uličníci: „Mami, my se o to pokusíme.“ Já říkám: „To jste hodní teda.“ Nicméně ono se jim to podařilo. Takže v září se rozvázala škola, ona odešla s tím, že já jim tady vyběhám to zplnoletnění, oni sem přijedou začátkem října a v lednu bude svatba.

V úterý 4. října jsme měli domluvený soud a soudil to pan doktor Pravda, který zplnoletňoval i Lucinku, protože obě odcházely v 17 letech. Já ho znám, protože já jsem mu dělala zuby. To jsme se přátelili tak lidsky, i jeho žena je moc fajn. A vezměte si – soudce a jmenuje se Pravda – nomen omen, ano. On je fakt spravedlivý, úžasný člověk, už je důchodce.

V pátek večer Péťa telefonuje a říká: „Maminko, průser. Já jsem začala krvácet. Vypadá to, že asi o to miminko přijdu. Paolo mě veze do nemocnice, ale já nemůžu přijet. A Paolo teď neví, jestli má zítra vyjet, je to 12 hodin cesta, jestli vůbec ten soud proběhne.“

Já říkám: „Péťo, já ti slibuju, že v pondělí ráno se půjdu zeptat na soud.“

Soud se otevírá v 8 hodin. Otevřeli dveře takoví dva šerifové, co tam hlídají, já jsem prošla takovým tím turniketem, co vás oskenuje, jestli nemáte pistoli nebo nůž. Přijdu k tomu pultu a říkám: „Já bych chtěla mluvit s panem doktorem Pravdou.“ A ten policajt mi říká: „No to v žádném případě. Pan doktor Pravda začíná teď soudit a končí v 5 hodin, takže k němu se nedostanete.“

Zase – kdybych bědovala, kdybyste zažili takový ten odpor nitra – ne. Já jsem jenom věděla, že to je v pytli. Tak co budu dělat? Tak jsem se otočila, že půjdu pryč. Stála jsem k těm policajtům profilem, přemýšlím, co budu dělat, jak to udělám, jestli se dá nějak zavolat nebo něco a najednou se ozvala rána. A najednou schází dolů žena a říká na ty dva policajty: „Pánové, v celé čtvrti vypadla elektrika. Odvolává se veškeré souzení, veškeré případy, protože nejdou počítače a my to nemůžeme zapisovat. A ten policajt udělal: „Běžte.“

Já jsem přišla nahoru a pan doktor: „Jé, paní Adamcová, co tu děláte?“

„Vy mi zítra budete asi zplnoletňovat dceru.“

A teď jsem mu vysvětlovala, co se stalo a jestli má Paolo přijet a on říká: „Jo, musíte vypsát takové prohlášení a on přiveze, kolik vydělává, a takové věci a ona to musí akorát podepsat, takže může vyjet.“

Takže já jsem volala Paolovi, my jsme si spolu s panem doktorem dali kafe, a když jsem odcházela, tak mi říká: „Paní Adamcová, můžu se vás na něco zeptat? Kolik máte ještě dcer?“

Všechno se vám vyřeší, když se nebudete oddělovat od těch situací, od věcí. Nesmíte odmítat. Tak ne, tak to nemá být. V tu ránu – bum, bum – a dostanete to. Zkuste si to, jenom mechanicky, jako když jste v laboratoři a mícháte dvě zkumavky dohromady, co to udělá. Určitě na tom vyděláte i tím, že se nezablokujete, že to neodmítnete. Ten blok je jednoduchou záležitostí. Jestliže jste Bůh, který si vybral tento okamžik, který se děje a máte ho tam, tak se potřebujete nalít do vašeho těla, do té schránky, která se jmenuje vaším jménem. Ale jestliže vaše jméno tuhle chvíli odmítne jako špatnou prožitkem, tehdy máte blok, protože sami sebe jako Boha ten iluzivní člověk toho jména nepustí do těla. A tam to pak bolí, protože ten Bůh tam chybí. Vy patříte do toho těla, abyste tady v tom těle chodili jako Bohové. Bez odmítání. Proto máte být pokorní a přijímat všechno tak, jak přichází.

Ještě se chcete něco zeptat?

Je to špatně, když dělám věci jenom tak pocitově? Když cítím, že je to dobré, tak to udělám a když to není dobré, tak to neudělám.

My stejně máme žít intuitivně. Záleží na tom, co řešíte.

Třeba nějaké běžné maličkosti. Třeba když kamarádka někam zve a já mám pocit, že tam chodit nemám, tak řeknu ne...

Když se mi nechce, tak tam nejdu. Ano, tady nad tím nemusíte přemýšlet, protože člověk, který má zeslabenou vrstvu egoismu, žije už intuicí. Správný člověk, božský, by neměl mít žádnou myšlenku. Já tu hlavu mám fakt úplně vymetenou. Tady je intuice program, který vy v sobě máte při narození dítěte. To dítě, když se narodí, tak vidí celý program až do konce. A když potom zemře, ten člověk odloží tělo, tak znovu se vrací ten program zpátky až do narození, že zase vlezete do té matky. A když je slabý egoismus, tak vlastně odečítáte, tak víte: ne, tam by to nebylo dobré, nechce se mi tam, nejdu. Člověk egoistický, který chce takzvaně 'sedět jednou prdelí na dvou židlích', ten

má velký problém. Ten chce být tam i tam. A teď chce to nejlepší. Takový ctižádostivý člověk, který si řekne: 'Co když jsem se nerozhodl dobře', ten hrozně trpí. Vy se musíte umět něčeho vzdát. To je úžasné, když řeknete: Ne, to moje cesta není, to není problém.

Někdy člověk musí řešit, že i když se mi tam nechce, tak bych tam měl jít, protože třeba něco vyřeším pro druhé lidi. To je důležité. Pak už žijete pro druhé, protože vím, že třeba něco odpadne a té rodině nebo přátelům se uleví, protože se to vyřeší. Ale odmítnout jenom proto, že tam zrovna nechci, zkomplikuji to vlastně na nějaký čas. Pozor, to už si pak nesete na zádech, protože tady víte, že už to mohlo být třeba vyčištěné a vy jste způsobila jakoby zpoždění. Pak se kumulují problémy další, ono to nabývá. Ono je to přesně tak, jak to bylo v Harry Potterovi, vy se nemáte věci bát. Člověk, když něco odmítá a bojí se toho, tak to přeroste do obrovských rozměrů, čím víc to na vás doléhá. A člověk se nezbaví věcí, když bude dělat, že to nevidí. Ono to tam furt je.

Já mám kamarádku, ona byla ochrnutá po operaci. Tohle jsme učili jejího manžela dlouhá léta. Oni byli jednu dobu hodně bohatí. On v tu dobu přestal platit zdravotní i sociální pojištění, neplatil ani popelnici ani psa, nic. Pak obrovsky zchudli. On si myslel, že pojedou vydělávat peníze do Ameriky, ale nemohl odjet, protože mezitím jeho žena ochrnula, on ji nemohl nechat doma. Všechno se to uzavřelo, byli jak v pasti. A teď je doháněly obrovské dluhy, které se jim vyvrhly. A on jí to nechtěl říct, tak schovával do auta v garáži všechny složenky, které přicházely jako upomínky. Ale pozor, to bylo třeba 120 tisíc pojišťovna, 40 tisíc třeba popelnice, 5 tisíc pes, tam bylo šíleně věcí, které naskakovaly.

Já jsem ji držela v klidu a jeho jsme učily, jak to řešit. Protože ono to šlo vyřešit. Tam stačilo nehroudit se z toho, zavolat a říct: 'My teď nemáme peníze, my to budeme splácet.' Jakmile už splácíte, byť třeba stovku nebo pětistovku měsíčně, tak už ta pojišťovna ví, že to řešíte a už to člověk přežije, už to nějakým způsobem zvládne. Dneska po těch letech, to už je 15, 20 let, už jsou bez problémů. Ale to bylo hodně trpělivosti s tím Honzou, to bylo těžké. Ale jinak to byl báječný chlap. Taková ta ležérnost – nemusím, když jsem bohatý... Ne, člověk musí své povinnosti dodržet, nad ničím nesmí ohrnovat nos, to vás dovede do slepé uličky, vždycky to tak je.

Danečku, už kecám o 5 minut dýl. Takže já vám přeji hezký večer a zítra se sejdeme a napište si otázky, je to důležité.

Já vás vítám, moc jsem se na vás těšila a doufám, že vám vyhovuje, že jsme zavřeli okna, protože pan organizátor říkal, že by to asi bylo lepší, že je to pro vás klidnější. I když venku je dneska slunný den, tak vám chci poděkovat za to, že jste se vzdali toho slunce, abych na vás mohla mluvit. Je to takový zvláštní pocit, protože po půl roce je to poslední přednáška před prázdninami, které budou trvat tři měsíce. A budete mi chybět. Zvykla jsem si na vás, jste pro mě jako droga. Je to mým úkolem a věřte mi, jsem velmi šťastná, že to takto probíhá, protože píšete překrásné dopisy.

Toto je poslední přednáška v prvním půlroce a bude se uzavírat s mým klidným svědomím, že jsem předala všechno, co jsem vám říct v této době měla. Všichni se vyvíjíte. Vyvíjíte se krok za krokem, a když budete vnímat své vlastní pocity, které poslední dobou, za poslední 3 roky jste odžili, zjistíte, že dneska jste někdo úplně jiný. Protože vám došly věci, na které jste byli připraveni. Každý člověk má program vývoje, který dodržuje. A měli byste být jenom spokojeni s každým dnem tak, jak přichází a odchází, protože on se děje sám. Každé úsilí vašeho člověčenství, které by pro vás bylo nespokojeností nitra, by vás zablokovalo a způsobovalo by vám překážky, protože tím byste se nesjednotili s původní vůlí Boha, který si přišel zahrát vaši roli. Ono je to vlastně velmi jednoduché.

Já jsem včera na té malé přednášce – to bylo takové malé setkání tady v Brně – vyprávěla příběh, protože mě nedávno napsal chlapec, který žije v Americe. On přišel teprve nedávno na přednášky a napsal mi hezký dopis, je to asi 3 týdny. A začátkem minulého týdne, než jsem sem dojela, tak mi napsal nádherný dopis, kdy objevil systém přes událost, která se stala. On pracuje v Americe, je tam 4 roky, pracuje jako stavební dělník a jeho kamarádi se rozhodli, že se ta skupina lidí přestěhuje do jiného bydliště. A když přišel z práce do toho nového bydliště, tak ten byt byl v obrovském nepořádku. Tam byl takový binec, že to ještě neviděl. Ale protože věděl, že potřebuje spát, že si potřebuje odpočinout, tak rozhrnul ten nepořádek, lehl si na matraci a usnul.

Ráno se vzbudil a odešel do práce s tím, že ho čeká perný den a že to bude řešit až po práci. Že se třeba domluví s těmi kluky, ale hodil to úplně za hlavu. Po práci se šel najíst a u toho stolu potkal ženu, která po krátkém hovoru mu nabídla sama (když si postěžoval na ten nepořádek), že může bydlet u ní. Že má jednu místnost a za 100 dolarů, což byla čtvrtina původní ceny a že mu ještě ráda uvaří, protože pro sebe by si neuvařila, takže on je vlastně pomocí pro ni. A on říkal, že lapal po dechu. Že si uvědomil, že ne svým úsilím se dostal do klidu, že to zkrátka hodil za hlavu.

I ten člověk, který má ego a který si myslí, že má pevně život ve svých rukách, je na velkém omylu, protože on si ten život sám komplikuje. Pouze klidem neboli děkováním božství, že procházíte osudem, jaký máte, se vám narovná osud a vyřešíte jej, což nemůže pochopit člověk, který se ještě nevzdal své vůdčí role jména a těla. A tehdy ale vzniká blokace. O těch blokacích se teď hodně píše, hodně čte a jsou různé techniky, které znáte.

A já vám dneska vysvětlím systém vývoje člověka, který je zaměřený na vlny neboli hladiny, které se odvíjejí od člověčenství. Protože de facto tady existuje jedna veliká bytost. Ta bytost je všechno, co se děje a je to skutečně duch svatý, je to Bůh. Je to energie, která si přijde zahrát hru, aby našla sama sebe. Proto se ponoří pod hladinu hmotného světa, to znamená pod nižší vibrace a ten, kdo je pod tou hladinou toho světa nalitý do hmoty, kterou si vybral neboli do těla, které si vybral – a do osudu, protože vaše tělo má své DNA, a musí pokračovat v programu, který jste si vybrali. A jestli ten Bůh se nalije do toho programu těla, které má své jméno, tak tehdy ho zahraje. A má

ho objednaný, protože ten program určuje, s kým se setkáte, co vám ten člověk udělá, abyste zjistili vlastní reakci pokory nebo nepokory. A tohle je základní systém.

Jestliže ale tohle už víte a jste schopní přijmout, pak už víte, že z téhle hladiny jsou všechny negativní věci, které tady existují. Že ta iluzivní postavička za to nemůže, že jenom nemá sílu odmítnout ten hlas negativity, který za ni mluví a stává se tlampačem neboli loutkou neboli – a teď se neděste – mrtvolou. Ano, tito lidé jsou vlastně mrtví, oni poslouchají pouze to malé já, které jim našeptává negativity. Ale také v této fázi ten člověk ještě neví základní věc – to, co už víte vy. Že to, co uděláte světu (neboli každé postavičce, která tady je anebo pouze i pomyslně situacím – i situace jsou Bůh), když odmítnete cokoli ve svém životě a osudu, tehdy to děláte sami sobě, neboť nitro druhých lidí a nitro, které znázorňuje odmítání, se obrátí proti vám.

Vaše existence je pouze jedna jediná bytost a jste všechno. To znamená, že když člověk z druhé schránky tělesné, který vám přijde ublížit, činí sám sobě věci, které se mu stanou v budoucnosti jeho současného těla anebo těl budoucích. A tohle je realita. To je už změna vědomí, které vás posune do tzv. kristovství neboli vzkříšení. Ano, když přestanete poslouchat ten hlas negativity, který ve vás zaznívá... A přiznejte si – on je velice chytrý, velice šikovný ten hlas. On totiž ví, co máte odložit. Vy můžete začít spolupracovat s tím egem. Když víte, k čemu vás nabádá, tak to odmítnout a radovat se z toho, že se ozval, protože jste zjistili, kde máte rezervu, kde máte ještě chybičku, kterou potřebujete doladit. Rozhodně vám nedoporučuji poslechnout to, protože realita vaše je taková: jsem Bůh, který si přišel sem na svět zahrát roli Ivy. A protože já jsem ten Bůh a potřebuji v tom těle Ivy žít a chodit tady mezi vámi, mluvit s vámi, komunikovat a pracovat, tehdy já musím přijmout chování kohokoliv, činy kohokoliv i své činy, protože i já jsem buňka světa a všechny situace, které v tom osudu nastanou, protože jsou pro mě připravené. Jestliže já budu respektovat co se mi děje, co se mi stalo, přijímám osud toho těla a Iva, která je symbolicky reprezentovaná tělem, to znamená egoismem (ano, Iva je vlastně jméno ega) dovolí mně, mé skutečné realitě Boha, aby v tom těle byl.

Ale jestliže já jako Iva řeknu NE někde emocí (buď na jedničce, že je něco špatné, na dvojce, že mi něco vadí, na trojce, že se zlobím nebo odmítám jakoukoliv věc nebo událost nebo chování člověka, na čtyřce je to zášť a na pětce kritika nebo posuzování), tehdy se uděje blok, protože program původního mého božství Iva odmítla a tam ten program nerezonuje s tím původním programem. Ty dva programy jsou jakoby linka, která má být stejná, abyste prošli na druhou stranu. To je všechno, co se po vás chce.

Samozřejmě vaše osudy jsou mnohdy velmi náročné a obtížné a věřte mi, přesně ten osud, který máte, je vámi vybrán a je pro vás ten nejlepší, protože vy jako Bůh jste vždycky věděli, který osud si máte vybrat. A tohle je velmi důležité vědět. Protože vývoj lidstva v současnosti, tady a teď, v této fázi je pro vás velmi důležitý. Proč. Až uplyne 10 let, 20 let, tyto pravdy už budete žít a přijde zase nová věc, která vývojově přijde na řadu, a budete ji vývojově používat. Ano, změna je Bůh, změna je život a skutečně vše se vyvíjí, to znamená, že tato pravda, kterou teď přináším, je v současnosti špičkou tady a je jenom pro pár jedinců. Není vás mnoho, je to asi sedmina lidstva a to není mnoho,

protože většina lidí ještě musí žít v iluzi a musí odmítnout tyto pravdy. Jak už jste si ale mohli vyzkoušet, ono to funguje.

Ted' si představte, že se tady odehrávají vrstvy a roviny, které se vlastně nikdy nepotkají. Tady je základem to, že vy se pohybujete vývojově napřed ve velké skupině lidí, která jde dlouho tím tunelem nahoru, život po životě přibývá vaše božství a odkládáte největší části vašeho egoismu. V době, kdy zesílíte pod šestou čakrou vědomí svého božství, začne si to božství s vámi hrát a nabídne vám zesílení na krátký čas ve fázi černé magie. Tento člověk už ví, že Bůh existuje, už dostane různé informace, které začne bohužel – neboli bohudík – zneužívat ve svůj prospěch. Začne dělat černou magii. Začne také ubližovat, prokazovat moc, sílu, začne odstraňovat ze svého života určité lidi. Ale dívejte se. Tento človíček, který bude útočit, neví, že si zapisuje karmu tím, že útočí na druhého člověka nebo zneužívá těchto informací, že ho tento čin dožene. Ano, to je boj. Říkám vám to proto, abyste se těchto lidí nebáli.

Tyto životy už máte dávno za sebou, protože tady v tom sále by černý mág nevydržel. Ale protože váš vývoj pokračuje, dostanete se po čase po pár životech do linie, kdy odložíte černou magii a už chcete dobro. Slyšíte? Chcete. To je důležitá věc, protože chtění je synonymem egoismu. Tady ještě prosazujete vůli své osoby a svého jména, kdy byste si přáli (slyšíte to? - přáli).

Co to je přání? Člověk, který si přeje něco, je vlastně nespokojený s tím, co je a chtěl by něco jiného. Je to prosazování vůle jedince a jeho jména neboli člověka. Jenže vy jste Bůh. V tu chvíli to ten člověk ještě neví. On si myslí, že dělá dobro, ale dnes už víte, že to je systém léčitelství a z těch černomagických životů se člověk prolne do bílomagovských životů. To znamená, že když se stanete pak na krátký čas bílým mágem, tak vás dožene vaše vlastní karma směrem od dolní hranice černého mága. A musí se to vybit. Tady získáváte zkušenosti z toho, jak to bylo špatné, sklízíte svoje vlastní činy. Takže vidíte, že vy jste si všechno v těch náběrech minulostních životů dělali sami sobě. Nikdo jiný nezasahoval. Sklízíte vlastní setbu, přesně tak, jak to říkával Kristus. Sklízíte vlastní semeno zaseté kdysi dávno. Paměť vašich těl a karmních zápisů, protože jste energie, vám dosadí vždycky takový osud, který potřebujete prožít, abyste sklídili své vlastní činy minulosti.

To znamená, že když vám někdo dnes přijde udělat jakoby něco špatného, je to dobře. Protože v okamžiku, když já to přijmu, že mi to ten člověk udělá, on mi uleví. On mi vybijí můj minulostní zápis. A neexistuje výjimka, neexistuje omyl, abyste sklízeli něco jiného. Proto je to dobře. Jenže v tu chvíli, kdy se ještě budete tzv. bránit (jste nepokorní) a vytvoříte nitrem negativní emoci.

Váš systém, přes který vás převádím, je pět dolních čaker. Šestka – tady už vás předávám Bohu, a když se vám otevře třetí oko, vidíte už, že vše je dobré a žijete to. Ta praxe je důležitá. Když to budete vědět tady v hlavě, a neumíte to žít, ještě to třetí oko otevřené nebude. Ale vy už ho máte hodně dlouho všichni pootevřené, jinak byste nemohli slyšet moje slova, bylo by vám skutečně špatně.

Nicméně v okamžiku, kdy se neumíte ještě bránit láskou a bráníte se nepokorným chováním (na jedniče je to pocit, že ten čin toho člověka byl špatný, na dvojce

vztahovka, že vám to vadilo, na trojce zlost, nepřijetí, nátlak, na čtyřce lítosti, zášti a na pětce kritika). Vy můžete umět třeba trojku, neumíte se zlobit, ale budete třeba ještě kritizovat. Pozor, když budete kritizovat situaci, ve které jste se pohybovali s tím člověkem, ještě pořád to děláte. Vás to skutečně vůbec nemá vzrušit. Máte cítit úlevu: já, teď nic, teď nic necítím. Ten člověk mi přišel něco udělat a se mnou to nehnulo. Už jste to určitě zažili. Třeba vám někdo nabourá auto, vy vylezete, usmějete se a řeknete: „Co budeme teď dělat?“ To je obrovsky úlevné pro všechny ty lidi, kteří jsou zúčastnění, a pak se velmi rychle všechno vyřeší. V tuto chvíli se stávají zvláštní věci, kdy ti lidé reagují úplně jinak, úplně jiným způsobem a jsou vám vděční a rádi vám poskytnou spoustu věcí, a když je vedle vás někdo, kdo to má vidět, poprvé to zažít, je to údivné pro to okolí, že to vůbec jde. Ano, my tady předvádíme takové úžasné divadlo těm lidem.

Když už jsem byla v době, kdy moje karma byla čistá, neměla jsem tam žádný výboj, tak občas se někde stalo takové jakoby zhuštění situace, ale já jsem v tu chvíli věděla, že s tím druhým jakoby negativním hercem teď hrajeme těm druhým nádhernou scénu, nějaký akt z divadelní hry, kdy předvádíme, jak by to mělo vypadat. Já jsem toho člověka potkala za chvíli ve městě, mával na mě, smál se, to byla sranda. Říkám: „Vy už mě máte rád?“ A on: „Taky se divím.“ Byl kouzelný.

Takže tak to skutečně funguje. Tady já jsem se neodpojila od božství toho člověka a přijala jsem tu roli negativity a společně jsme spolupracovali. Vidíte, já tady nemám to podléhání té hladiny egoismu. Tohle je důležité vědět, že ten člověk, který vám přichází něco udělat, něco ukrást, něco vyčíst, nějakým způsobem vás zatížit, vám přichází pomoci. Abyste zjistili svoji vlastní reakci. Píšete si karmu, když vytvoříte odpor negativní emocí. Znovu jste nepřijali pokorně, co se stalo, a znovu musíte potkat něco podobného. Vy to máte ve svých rukách. Věřte mi, není to tak těžké. Je to krásné to zažít, a jakmile pak odložíte systém hmoty, ta hmota vám začne sloužit.

Co je to hmota? Hmota je všechno, co vidíte svýma očima. Narodili jste se, ponořili jste se jako Bůh do hmotného světa. To znamená, že první hmota je hmota vašich rodičů a hmota vašeho těla a těl všech lidí, kteří se kolem vás pohybují. Vlastnění hmoty neboli podléhání iluzi světa hmoty znamená, že si budete přivlastňovat třeba rodiče v dětství. To znamená, že žárlíte na sourozence nebo na tatínka, že moc oplácává maminku, tam jsou různé varianty. Moje holky byly úžasné a já jsem se snažila hrát s nimi tu hru. Život pro mě byl kouzelný a viděla jsem, že občas něco prožívají. Lucinka nežárlila, ta byla starší, ale Petruška ze začátku, první dva roky si tu maminku maličko přitahovala. A kvůli té Lucince jsem se snažila být nestranná, takže večer, když jsem povídala pohádky – jedna ležela nalevo, jedna napravo – tak jsem mluvila do stropu, abych se neotáčela. A pamatuji si, jak ta Petruška mě chytala za nos a tahala mi ten obličej k sobě. A pak jsme si z toho udělaly takovou legrační scénku, když jsme to vysvětlovali. Ale pochopila to velmi dobře. Takže ono se to tam objevuje, takové to tahání.

Další tahání, které se objevuje, je v partnerství. Pozor – je mylné – a je to velmi rozšířené – si myslet, že ten, kdo nežárlí, nemiluje. To je taková kravina, skutečně je to

iluze tohoto světa. Žárlivost je totiž silný egoismus a ten egoismus je tak veliký, že si přivlastňuje hmotu toho člověka. Vy si myslíte, že ta hmota vám patří, ale ona vám nikdy patřit nebude. Totiž hmota je hmota a to jádro božství, které v tom člověku vedle vás stojí, může vedle vás milovat úplně někoho jiného. Většinou se potom dostanete do velkých problémů, protože zažijete opak. Bude žárleno na vás a užijete si to peklo, které jste dělali tomu druhému člověku. Zkrátka váš program je program, a pokud tohle neumíte, bude se pořád kolem vás dít věc, která vám bude vtoukat do hlavy, že ten člověk vám patří a budete trpět. Uvědomte si – sednout si do klidu, promyslet si všechno, co se děje. Jestliže já miluji toho člověka a on by se zamiloval někde jinde, já mu to ráda umožním, protože ho nemohu svázat doma, já ho nemohu zamknout na deset západů, nemohu ho vlastnit. Jestliže se zamilujete (i vám se to může stát, to se může stát každému člověku), musíte potom taky vědět, že nesmíte ublížit druhému člověku. To už je vyšší fáze, takže klidně i vedle člověka jiného milujete někoho jiného, ale jemu nesmíte ublížit. Protože činy vaše a to, čím se dotknete druhého člověka, se načítá na vaše vlastní konto a utrpení těch lidí zažijete.

Já jsem byla na začátku roku v Karlových Varech a pak jsem zkrátka dostala krásný mail od jedné úžasné mladé ženy. Ona mi napsala: „Ivanko, už když jste tam mluvila v těch Karlových Varech, tak jsem věděla, že jsem...(já se bojím mluvit sprostě – omlouvám se) v prdeli. Víte, já jsem totiž před 9 lety rozvedla jedno manželství a teď se to děje mně, protože ten můj znova to udělal, ale teď mně. A první, co mě napadlo bylo, že je to úžasné, že tak rychle ta karma přišla.“

A já jsem ji pochválila, říkám: „Vy jste úžasná, protože tohle už je první pozitivní pocit, který tam je. Výborně, to je správné, takhle vy byste se měla na to dívat.“

Oni potom přijeli s dcerou do Horažďovic, byla nádherná, jak slunce. Říkala: „Už se všechno vyčistilo, já jsem si uvědomila, že se mi hrozně ulevilo.“

Ano, díky tomu partnerovi. Dívejte se. Jestliže rozvedete někoho, tak už musíte vědět, že ten váš partner, který za vámi odešel, už jednou uměl odejít. Takže to umí. Už musíte počítat s tím, že když to udělal jednomu, udělá to i druhému. On zkrátka tyhle věci ještě dělá. Ne, do toho byste nikdy neměli jít, právě už proto byste tomu partnerovi neměli dovolit, aby odešel za vámi. To je čistota vztahu. Netíží vás karma. Lidé, kteří toto udělají, pak si nesou ty bolesti těch, co zůstali za vámi zranění v těch rodinách. A nemůžete být šťastni s tím člověkem tak, jak jste si to představovali, protože ono to s vámi jde každý den. Když vstanete a konáte své povinnosti, je to pořád vedle vás. A ta tíha, to je ten karmický zápis, který si nesete. Hlídejte si své činy, máte to pevně ve svých rukách.

Takže vidíte, že nejrychlejší vybíjení vaší karma je, že vám někdo přijde něco udělat. Já jsem se jeden čas svého života chovala až tak prapodivně, jako sadomasochista. Protože když někdo přišel a něco mi vyvedl, já jsem byla blažená. Já jsem cítila tak obrovské uvolnění a nic, žádné odpory ve mně nebyly. Já jsem věděla, že to tak je, že to přijímám, že to musí být. Bylo mi jedno, za co v mé minulosti to bylo, jenom v klidu a v pokoře a v přijetí to vyřeším.

Já se teď vrátím k té další hladině bílých mágů, protože vy jste teď hladina, která odchází z hladiny bílých mágů. Už jste zažili útoky černých mágů, které vám vybíjely karemní systémy. Nyní se pohybujete ve fázi, kdy jste si už vyzkoušeli, co to je usilovně pomáhat druhým, někdy i zasahovat. Prosím vás, žádné výčitky, žádné věci, které se tam děly, je to nutný vývoj každého člověka. Bez toho byste nepochopili systém pokory. Představte si, že bych vám přednášela jako černým mágům tuto věc. To nejde pochopit. Napřed musíte konat dobro a zasahovat, protože ten člověk už vlastně chce pomáhat. Ona je to dobrá hladina. Ano, chcete pomáhat druhým, to znamená, že už tady máte projeté velké zkušenosti s energiemi, víte, že věci se dějí a že existují věci, které jsou takzvaně mezi nebem a zemí a lidé, kteří vám nevěří, tam už je to jedno.

Tady ještě u bílých mágů je jedna věc. Ještě si někdy připadají duchovně důležití, to znamená je tam ještě tzv. duchovní pýcha, která je velmi závadná. Chcete být jedineční, chcete umět něco jiného než druzí. Uvědomte si ale, že každá buňka těla (teď budu mluvit o božím těle), má svůj dar. A to, co umí druhý člověk, je i vaším umem, protože vy jste všechno. Tady je zbytečné si přitahovat pozornost na sebe, poukazovat na sebe něčím důležitým, to je nesmysl. Jeden umí to, druhý umí ono. A věřte mi – čím víc dostanete z jedné strany, tím víc vám bude ubráno z druhých stran. A vy to potřebujete. Já jsem třeba úplně nemožná přes počítače. I v orientaci někde, třeba jedu za vámi někam a najednou nevím kam jedu, úplně jsem ztracená, ale já se nebojím. Já vím, že se pohybuji v božím těle, za chvíli to naskočí a už mi to dojde. Takže ten hmotný svět je pro mě takový zvláštní.

Já se narodila v Býku a všechno ostatní mám ve Vodnáři. Vždycky mi to bylo divné, protože ta hmota mi nikdy nic neříkala v tom smyslu, tak jak hmotu jsme tenkrát chápali, jako majetek, peníze. Až pak mi došlo, že já toho Vodnáře ukládám do vašich hmot. Já jsem přišla jako učitel, takže vidíte, je to tam správně zapsané. Ten člověk v určité fázi vývoje si to neuměl vysvětlit.

Dneska, když jste v úrovni, kdy odcházíte z fáze bílých mágů, kdy jste zasahovali a mysleli jste si, že jste dělali dobře, ale přitom tam byla velká chyba. Je tu hodně lidí, kteří neslyšeli ještě audiopřednášky, a proto to musím povědět znovu, i když vím, že tady jsou lidé, kteří znají. Tady je základní princip ten, že skutečně vše je dobré. Ano, vezměte si, že člověk udělá chybu, uzavře si čakru v tom smyslu, že odmítne negativní emoci. Už víte princip – každá čakra je totiž spojená s jednou žlázou s vnitřní sekrecí, to znamená, v téhle úrovni se vám začne vytvářet jiná hladina hormonů a v téhle oblasti vašeho těla vy onemocníte. Takže vidíte, že vaše nemoc je i platba.

Ale mnohokrát to není dobré jenom proto, že máte platbu, ale je to dobré i proto, že vy pochopíte, že jste se zablokovali kvůli svému chování a přestanete třeba druhým lidem dělat negativní věci. To znamená, že vás to vlastně zachránilo. Kdybyste pokračovali, tak ten náboj by se obrovsky zvětšoval a nemoc by rostla. Takže tím, že ona přijde, vás to zastaví. Už je vám jedno, co dělá soused na zahradě za plotem, protože máte svoji bolest třeba na břicho nebo na noze, to je jedno kde. Takže ono vás to zastaví, ale hlavně ta bolest je vlastně meditací. Lidé, kteří budou trvale spokojení, neboli budou přijímat osud tak, jak přichází, tito lidé nikdy nebudou nemocní. Oni prožívají bez bloků původní vůli Boha v osobě a ve jménu. Ano, tam je stejný program.

Ale jestliže ten člověk nepřijme v tu chvíli, v ten moment tohoto života, tohoto programu, nepřijme to, co se děje, tehdy zablokujete čakru a ta nemoc vznikne. To je samozřejmě karma. Léčitel neboli bílý mág dělá to, že tu karmu vytáhne. On už ví, že se to dá. Jeho postoj je správný, protože on v tu chvíli se učí pomáhat, ale už se to naučil. Po svém období životů bílých mágů už se to naučil ten človíček. A on neví, že ta karma je dobrá. On ji ještě pořád ve fázi bílého mága považuje za špatnou.

Ale karma je dobrá věc, já vám to vysvětlím. Zkuste si představit, že jste žáčkové první třídy a dostanete z písemky v matematice pětku nebo čtyřku. Karma je známka 2 až 5, není to 1. Když máte jedničku, tak umíte. Ale jestliže už máte dvojku, už vám tam něco chybí. A se zvyšující se známkou samozřejmě toho chybí víc. Ale pozor – ta špatná známka, byť by byla špatná, je pořád dobrá, protože vám oznamuje, že něco neumíte. Je to pravda? Mág neboli léčitel, když vytáhne tuhle známku, on ji zruší. To znamená, že podvádíte. Za prvé, vy tu známku vygumujete, zlikvidujete ji, ale čas vašeho těla běží a vy už jste se měli tohle naučit, neumíte to a nevíte o tom, že to neumíte. Ale ještě navíc přichází bod, kdy vy se ještě dostanete tím časem toho těla do fáze, kdy přibude další učení. Protože mezitím chodíte dál do školy, uplyne další období a vy jste se nenaučili původní věc, takže další, to už je velký zádrhel. Ale přijde další písemka, která odhalí další vaše neschopnosti to spočítat, to znamená, že se vám zhorší osud. A přijde veliká darda a vy to neumíte.

Každý z vás jste zodpovědný sám za sebe. A v klidu vyřešíte všechno, co máte. To znamená, že je dobře, že vím, že mám špatnou známku a já na sobě zapracuji. Já jsem učitel, nepodvídám. Učitel znamená, že napřed hodně mluvím. Já jsem se v životě namluvila obrovským způsobem. Jenom ty základní přednášky jsou 5,5 hodiny v původním podání, když jsem doma mluvila, byly 6 až 9 hodin, někdy až 11 dokonce. Podle toho kdo přišel a co potřeboval vysvětlit. A teprve potom jsem mohla sáhnout do aury těm lidem. A teď co se dělo. Mezitím, co jsem mluvila, neboli doučovala toho človíčka, on pochopil. To znamená – dozvěděl se, jak vypočítat ten matematický příklad.

Já už nezasahuji do toho, co jste si nabrali. Je mi jedno, jestli jste opravili z té pětky na čtyřku, na trojku, na dvojku nebo na jedničku. To už je vaše věc, ale určitě jste to zlepšili. To znamená, když budete na jedničku, všechno je čisté. A já dostanu do rukou ten přebytek toho rozdílu. Vy už nemusíte zaplatit bolesti za to, co jste odmítli. To je při aurickém sezení. Není mojí vůlí, já pouze spolupracuji sama se sebou, protože když jsem tohle já, tady nahoře nejsem oddělená egoismem a sáhnu potom při vysvětlování (při aurickém sezení) tady do vás, tak Bůh váš je stejný jako můj. Vidíte to? To je jedna jediná bytost. Takže já sahám sama sobě do aury, ale do aury druhého člověka, který je také já. A pozor, činí to váš Otec, vaše božství, které ví, jak jste pochopili, a předá mi přebytek rozdílu.

Tohle jde pouze při přechodu z jednoho platónského měsíce do druhého, nikdy jindy. Ale já nezasahuji vůlí Ivy. Dělá to vaše božství, které vědělo. Protože ale já mám to tělo jenom jedno a musí se pohybovat tady v čase a prostoru pro vás pro všechny, tak se to teď alespoň událo tím způsobem, když Otec mě vyvedl ven, abych vám přinesla informace, aby se „zlo“, které existuje iluzorně (které byste považovali za zlo), mohlo

zastavit a abyste se vymanili z části světa, která tohle vnímá. A řeknu vám za chvíli proč. Nicméně tohle je jediná věc, která teď jde, která je čistá, protože vy každý z vás se učíte sám za sebe. Nikdy z vnějšku neočekávejte zlepšení, protože i když se to zlepší, tak dojde k nárazu.

Já jsem teď minulý týden byla na skype s jednou rodinou, kterou mám velmi ráda, jsou velmi čistí. Mají holčičku, která trpí zlozvykem. Samozřejmě jsme si povídali, vysvětlovala jsem jim. Ten zlozvyk se projeví vždycky tím, že ta holčička zažije blok. Budeme třeba říkat, že ona si, dejme tomu, cucá palec. Já jsem objevila zápis situační a vztahovku, tam ji někdo jakoby ublížil v tom smyslu, že ona ho odmítla.

Ti druhí vám neubližují, vy ubližujete sami sobě tím odmítnutím. Vám nikdo nemůže ublížit. Jestliže přijmu chování a činy druhého člověka, tak mi není ublíženo. Já vím, že on trpí, on podléhá svému egoismu, to stačí. Tady stačí soucit. Ale jestliže mně to vadí, já ten blok udělám a tehdy já sama sobě ublížím. On s tím nemá nic společného. Když půjdu ve vašich situacích vedle vás, mně to bude jedno, co se bude dít. Já všechno přijmu a vy budete zdemolováni tam, kde vy budete vidět vlastně ten odpor. Vy si to činíte. Neexistuje žádný jiný nepřítel, než vaše ego. Vaše iluzorní malé já, které odmítá.

A teď se dívejte. Tam byl skutečně blok dva až tři roky zpátky a já jsem tak vypustila z té pusy: „To mohla být nějaká tvoje kamarádka.“

A ona říká: „Ano.“

Tenkrát měla kamarádku a ta kamarádka jí nějak ublížila. Těsně před tím, tři měsíce než se tady to stalo, tak ta maminka byla u kineziologa a on vytáhl z minulosti blok. A tři měsíce potom ta holčička ten zlozvyk nedělala. Tím pádem se musel zhoršit osud. Ta její kamarádka, se kterou se kamarádily a měly se velmi rády, si našla ještě jinou kamarádku a už byly tři a pozor – to už je maglajs. Většinou ty děti to prožívají velmi těžce, tam se pohádaly, došlo tam k nějakým neshodám. Ona byla hodně zraněná a od té doby si znovu cucala palec.

Víte – nehrabejte se v minulosti. Začněte tady a teď. Teď, až vyjedete z tohoto města nebo vejdete do svých domovů, až ukončíme přednášku. Od této chvíle berte všechno jako můj osud se vším všudy, co se vám uděje. Nedělejte od této chvíle směrem do budoucnosti bloky. Přijímejte, buďte pokorní. Do minulosti se pak automaticky začnou bloky samy odbourávat. Občas bude něco bolet, občas něco prožijete. Zaplatíte a máte splaceno. Vy si můžete pomáhat samozřejmě i tím, že si občas vypijete nějaké bylinky, občas zacvičíte jógu.

Dělejte všechny věci a opravdu rádi je dělejte. Kristus nám to nastavil: Neodejdete, dokud nezaplatíte do posledního halěře. To jsou vaše platby. Ono se to říká velmi těžko, protože po projití sféry bílých mágů, kde víte, že se dá zázračně takhle někde sáhnout a je to pryč... Nedělejte to. Víte proč? Protože si ubližujete. Já znám spoustu bílých mágů – léčitelů, kteří jsou dneska na vozíku, jsou o berlích, obrovsky trpí. Oni totiž zasahovali do osudů druhých lidí. Ano, vy pomůžete v tu chvíli, ale tomu člověku se zhorší zakrátko osud, protože se musí dostat do fáze. A to vy už nevidíte, ten člověk za vámi nepřijde, on to nespojuje. Tohle je konání vývojové energie, která se tady potom dotýká a musí doladit své učení, které odmítla.

Takže už jsme se dostali k pokoře. Odkládáte fázi bílomágovskou a začínáte přicházet do toho, co nám skutečně vývojově nastavil Kristus. Tohle období 2000 let v praxi vždycky přichází ukázat učitelé. Kristus přišel z veliké výšky, z obrovské výšky. 350 emocionální kvocient je obrovská výška náběru emočních zkušeností. Kdyby tenkrát jsem přišla já nebo kdokoliv z mojí hladiny, tak by to tělo při té hře, která vám byla zahrána, obrovsky bolelo. A protože Bůh nás miluje, ví, že vždycky sejde nějaká buňka s informacemi. Proto poslali Krista, protože Kristus byl tak vzdálený od hmoty, tam byla jenom část jeho energie, která byla částečně vsunutá do toho lidského těla Ježíš. Proto byl Kristus. Ježíš Kristus. Ježíš ukřižovaný neboli Ježíš vzkříšený.

Už jsem vám říkala, že lidé, kteří jsou pod hladinou hmoty, vlastní druhé i věci, zlobí se, když přijdou o peníze nebo když někdo vedle nich se zamiluje do druhého člověka nebo se odstěhuje tisíce kilometrů daleko. Trpí, nepřijímají, neresppektují, co dělá hmota. Vy musíte respektovat osudy těch lidí, protože oni si zvolili celý program svého osudu. A i když je to vaše dítě, má právo se odstěhovat kamkoliv. To není věc, kterou si strčíte do kapsy a zavřete zip. Zkrátka to nejde.

Takže když tato hladina mluví, ti lidé jsou skutečně hmotou a ta hmota se bouří. Proto vám dává všechny ty úkoly a obrovské testy, kterými projdete. Jakmile ale projdete zkouškami, kdy prokážete, že to božství respektujete, pak vám ta hmota začne sloužit a vy se stanete – teď dobře poslouchajte – svatým grálem. Tisíce let lidé hledali svatý grál ve snaze být nesmrtelní, ve snaze mít roh hojnosti, mít všechno v pravou chvíli, mít moc nad všemi lidmi. Ale pozor – hledali to lidé, kteří dělali buď černou, nebo bílou magii, kteří chtěli zneužít ve svůj prospěch jako jedinec svatý grál. Svatý grál není pohár, který byste mohli postavit na stůl a nalít do něj víno. Svatý grál je člověk, který ukřižoval svůj egoismus a do něj se nalije božství. A jestliže jste takhle ukřižovaní, tehdy máte všechno. Jste nesmrtelní, jste vzkříšení, protože žijete. Lidé, kteří žijí v iluzi hmoty, a rozhoduje za vás ten egoismus, který prosazujete, oni jsou mrtví. Vy ožijete do skutečného stavu Boha, původního Boha, který si přišel zahrát osud, když zrušíte tenhle uzávěr nad sebou a přestanete poslouchat to své chtění a prosazování vůle. Takový člověk žije tím, že nemá přání. Je dobře to, co je, protože jsem si to zvolil. Ať se děje cokoli. Já pouze konáním těla zlepším situaci, nekomplikuji druhým lidem tady a teď. Věřte mi, je to velmi jednoduché. Nemusíte se už rozhodovat, protože už víte, že je teď jediná možná varianta, kterou můžete udělat – nekomplikovat nic druhým. A vzdát se toho, co nemáte. Tehdy máte všechno.

My jsme byli před měsícem v Šumperku a už asi 3 týdny před tím mě v noci Otec tlačil, abych vám vysvětlila systém svatého grálu. A já se velmi hlídám, protože každý, kdo je tady nalitý do těla ještě to ego má a přece jenom se ještě ozve nějaký hlas. A tak občas zpoždí ty informace, protože vám nechci nic urychlit a říct vám něco, co bych ještě mohla zasáhnout vůlí Ivy. V Šumperku to bylo velmi krásné, tam to bylo v kostele, bylo to velmi zajímavé. Byla jsem vlastně na „správném místě“, i teď, i tohle je kostel, věřte mi. Ale tam to bylo takové lidsky symbolické. Načež jsem odmítala, řekla jsem ještě Otci, že ne.

Ale za týden jsem jela na Rusavu a vezla jsem Oldřišku Vackovou a stavily jsme se v Otrokovicích na pumpě pro Danečka. Pozvala jsem je na kafe, sedli jsme si ke kafi a

Oldřiška odešla na toaletu. A v okamžiku, kdy já jsem seděla sama s Danem u toho kafe, najednou Dan zvedl hlavu, viděla jsem, že přišlo nadjá a říká mi: „Minulý týden v tom Šumperku byl nad tebou svatý grál. Ty seš svatý grál.“

A to už jsem věděla, že ten Bůh mi řekl: „Už to musíš říct.“ Dobře. Tak už v Pardubicích jsem promluvila. Takže ano, tohle je svatý grál. Vy pak máte všechno, co potřebujete. Vzpomeňte, jak jsem vám vyprávěla o majoránce, jak zůstala v košíku, jak ji někdo nevyložil na pás, když jsem ji potřebovala. Ano, všechno skutečně přichází v pravý čas.

/Z publika se ozvaly vzlyky. Ivanka: Tak, tam je blok. Chcete napít? Je to v pořádku už? Dobrý? Už se to uvolní, nebojte se. Já vám dám vodu, pojďte.

Tohle je vaše samovolné rozvazování. Občas vás něco dlobne, píchne. To přejde, nebojte se. Říkala jsem, že jsem svým způsobem nebezpečná, protože se vám uvolňují bloky. Někdy je to dramatické, ale věřte mi, že nejlepší léčení, které teď existuje v současnosti, je popovídat si s druhým člověkem, vysvětlit mu věci, aby pochopil a on sám na sobě zapracuje./

Takže já se vrátím k tomu, co jsem povídala. Tehdy jste nesmrtelní. Znáte věci i nazpátek i do budoucnosti, aniž byste chtěli. Jste upozorňováni Bohem, který ve vás žije, na to, co přijde, abyste byli připraveni. Já jsem celý život věděla, co se bude dít. Třeba že za dva roky můj tatínek zemře. Že za rok mě čeká velmi obtížné manželství. Doba temna, která bude trvat určitou dobu a že musím prokázat pro vás pro všechny, co umím. Ano, váš Bůh ve vás to ví, ale nevíte to vy jako osoba. Proto někdy velmi krátce musíte prožít jakoby drsnější osud, že ho přijímáte takový, jaký je. Musíte to o sobě vědět. Abych mohla tady dnes být učitelem a vysvětlovat vám věci, musím o sobě jako o Ivě vědět, že to Iva umí. Takže vidíte, že i ten člověk, který mě tím obtížným obdobím provedl, byl i pro vás dobrý, nejenom pro mě. On mi ukázal, co umím. Ano, je opravdu andělem. Tehdy začnete dostávat věci shůry. Přijdou přesně v pravý čas. Ať je to jídlo, ať jsou to peníze. Vyprávěla jsem desítky příběhů, které skutečně rezonovaly s tím, že v pravou chvíli, v pravý čas vždycky přišla buď potravina, nebo věc, kterou jsem měla mít. Ano, dělo se to spontánně.

Nedávno jsem někde vyprávěla, jak jednou moje starší dcera Lucinka měla jet do Anglie. Já jsem jí zaplatila ten zájezd, to byla taková ta výměnná akce, co se jelo do rodiny v Anglii, v Londýně. Byly to děti asi 13 leté. Já jsem jí tenkrát ten zájezd zaplatila a to bylo všechno, na co jsem měla a už jsem neměla vůbec žádné peníze na to, abych jí koupila buď marky nebo dolary nebo libry. A řekla jsem jí: „Podívej se, Luci, já ty peníze nemám. Jsem ráda, že jsem si mohla dovolit, abys odjela. Takže já ti dám dost peněz, jídlo budeš mít v té rodině, budeš mít nějakou vodu, pití a nějaké jídlo ti dám sebou. Budeš mít české peníze, když tak si kup ještě něco na hranicích. Nic víc ti nemůžu poskytnout.“

A ona: „Mami, to je dobré.“ Zareagovala klidně a přiměřeně.

Ona odjížděla v sobotu v jednu hodinu. Já jsem ještě dopoledne byla s mladší dcerou na veterině se štěnětem, které jsme tenkrát měli a přijeli jsme domů a dodělávala jsem oběd. Bylo 12 hodin a najednou zvonek. Tak jsem šla otevřít a tam stál starší pán s

obrovskou kyticí růží. Takovou jsem nikdy předtím nedostala. Já jsem si myslela, že on někoho hledá, protože jsem ho neznala, tak říkám: „Hledáte někoho?“

A on říká: „Vy jste paní Adamcová? Můžete prosím vás jít sem?“

Tak jsem seběhla k těm vrátkům a říkám: „To je pro mě?“

A on: „Ano, to je pro vás.“

Já říkám: „Vy jste hodný, takových růží, to muselo stát obrovské množství peněz. Co jsem pro vás udělala? Čím si to zasloužím?“

A on říká: „Víte, nezlobte se, já asi vyrušuji v tuhle chvíli, ale vy jste mi dělala zlatý můstek. Já chodím k paní doktorce xy a ona mi řekla, kde bydlíte. Protože já jsem si léta ten můstek odříkal, já jsem si říkal, že to nebude ono a já mám pocit od první chvíle, že je můj, že jsem se s ním zkrátka narodil. Já jsem tak šťastný, škoda, že jsem to neudělal už dřív. Takže já jsem vám přišel poděkovat.“

Ted' mi tak předal tu kyticí. Já jsem tu kyticí vzala: „Vy jste mě až dojal.“

Rozloučila jsem se s ním, přijdu do kuchyně, protože jsem potřebovala dodělat bramborovou kaši a říkám: „Luci, tu kyticí dej prosím do vázy do obývacího. Podívej, co jsem dostala.“

Ta Lucka odešla do obývacího a najednou slyším: „Mami pojd' sem.“

Já přijdu a ona říká: „Podívej...“

A v té kyticí byla obálka a tam bylo asi 200 marek. A ta Lucka říká: „To není možné.“

My jsme se s tím smířily, my jsme to nechtěly. Samo to přišlo. Půl hodiny pře odjezdem. Tyhle věci se vám pak budou dít pořád. Budou udivovat vás i vaše okolí, které vás bude znát. Otec si ohlídá, co se děje ve vašem těle, protože tehdy už nesmíte být nemocní. Když by třeba chyběly prvky hořčík, vápník, zinek – to znáte, ten příběh – pořád se ozývalo a já jsem tenkrát neměla peníze na ten hořčík, vápník, zinek, a tak jsem to pár dní ignorovala a tehdy v noci přišla andělská ruka, dotkla se mé nohy a já jsem měla obrovskou křeč v pravé noze. Ale tak strašnou, až jsem se i smála. Tekly mi teda slzy bolesti, protože jsem se nemohla narovnat v té posteli a dosáhnout si na to lýtko. Pak se ozvalo, když ta bolest přestala: Hořčík, vápník, zinek, Ivanko. Druhý den jsem v 7 hodin stála před lékárnou a koupila jsem si to.

Nebo na podzim jsem se přece jenom ještě vymykala boží vůli. Když jsem jezdila dlouhé cesty, tak občas přišlo takové fňuknutí „já bych si chtěla odpočinout...“ V tu ránu jsem si uvědomila: „Ne, ne, ne. To je můj osud Ivy, já jsem slíbila, že budu daleko jezdit. Pozor – mně to nevádí, já miluji tohle, když už jste tady, to je můj koníček, moje hobby, vy jste moje láska. Ale ty cesty... Přestože ráda šoféruji, ráda jezdím, přece jenom ta cesta je někdy dlouhá. Čtyři, pět hodin, to je únavné.“

Nicméně já jsem to přijala. A v listopadu mě pak začalo bolet – ona to nebyla bolest, ale takhle za kolenem jsem cítila tlak, tíhu. A v polovině listopadu mě najednou probudila božská ruka, která mi na tom místě jemně něco dělala. Říkám: „Jé, ty jsi hodný, ty mě pomáháš...“ Ráno, když jsem si stoupla, tak sjela ta tíha ke kotníku. Tak

jsem si říkala: „Dobrý, asi jste mi něco odpustili.“ Noha je dobrá, akorát ten kotník, ale nebolel mě, ani netížil. Za 14 dní jsem se ráno vzbudila a chtěla jsem běžet pěšky na polikliniku. Nicméně jak jsem stoupla na ten kotník – obrovská bolest jako když vám tam někdo píchne kudlou. Tak jsem dokulhala vyčistit si zuby, dokulhala jsem se nasnídat. Ještě mi bliklo v hlavě: co bude, až si natáhnu kozačku (mám natahovací boty). Ale když jsem vlezla do té boty, tak nic. Tak jsem si říkala: „Teď to nebudu řešit. Musím jet autem.“ Tak jsem odvezla práci, přišla jsem, sundala jsem botu a nic. A to byla přitom taková bolest, že jsem se nemohla dotknout kotníku ani jemně, jak to bolelo. To vám dojde tou odmítavou emocí, kterou člověk najednou prožije. A to byla slabá. Když taková bolest přijde, co vy lidé si potom zapisujete na té cestě toho těla. Žádné odmítání. Když je to nutné, tak je to moje radost, mám to projít s radostí a prožít si to, to je všechno, co se po vás chce.

Člověk, který opustí hladinu hmoty – už se mnou nehne nic. Kdyby mi někdo něco ukradl, vzal, kdyby na mě něco hodil, kdyby mě pomluvil, to vůbec nezáleží. Vy nesmíte vlastnit ani sami sebe. Já nejsem Iva, jsme bohové, kteří se procházejí po světě v tomto navlečeném skafandru. A ten skafandr se jmenuje vaším jménem, protože tomu skafandru dali vaši rodiče – jiná hmota – to jméno. Tohle je realita. Takže zapomeňte na jméno.

Samozřejmě, že když vás někdo bude volat, tak se ozvěte. Protože ten svět s tím počítá, že jste vaše jméno. Ale jinak, v tom směru k sobě, když se díváte na sebe, vy si nebudete přivlastňovat výsledky vašich prací, pak už nebudete chtít pochvalu, pak vás ani nikdo neurazí. Když vy nejste Iva, tak když někdo pošle Ivu do háje nebo o ní řekne cokoliv, vám je to lhostejné. Tohle je velmi důležité. Vy se osvobodíte od té sebestřednosti a rozplynete se. Začnou vám potom krásné stavy blaženostní, které budou přicházet a odcházet, občas vám to božství nechá nahlédnout, pak zas vás přikloní na hladinu egoismu, najednou budete docela těžce procházet, abyste si uvědomovali, že ten, kdo odmítá, ten trpí. Tohle je velice dobré vědět.

Jakmile začne ten tlak nitra, že něco to tělo nechce, to ego tam mluví, aniž byste si ho uvědomovali. Zavřete na malý okamžik oči, podívejte se dovnitř a stačí, když si řeknete: Proč bych to měl odmítat, když to je tak, jak to je. Je to mojí vůlí, že je to v mém osudu. Tedy je to moje, patří mi to. Tehdy ten tlak zmizí. Budete respektovat, že váš syn prohrál něco v kartách a vaše dcera, že má za svobodna dítě. Ano, vždyť je to osud těch lidí, oni si to zvolili. Já jim jenom můžu pomoci unést ten jejich osud, zpříjemnit jim to směrem ke mně. Věřte mi, jejich vlastní odmítání v minulosti je dosadilo do těch osudů a pak oni budou velmi vděční za to, že mají vedle sebe takového člověka, jako jste vy. Vy už roznášíte lásku. To je důležité slovo.

Uvědomte si, že Bůh je láska. A jestliže tedy podle Krista budete pokorní, ukřižujete nad sebou ten svůj špuntík toho egoismu, kdy vás neovládá naše společné ego, ta hladina zákona hmoty neboli satan, tehdy dojde ke vzkříšení, neboli do vašeho těla se nalije láska. Kristus říkal: Jenom přese mne (přes lásku, přes to ukřižování) se dostanete k Otci. Vidíte, tady to máte namalované.

A teď jsme u další informace, kterou jsem vám dneska měla říct. Už jsem o tom mluvila velmi krátce včera. Je to důležité, protože lidstvo z různých důvodů (podle toho, v které hladině je) vidí informace velice komplikovaně, nastavuje si to jako představy, což je také egoismus. Tím jsou zmatení ti lidé a bloudí.

Někteří lidé budou očekávat příchod druhého Krista jako narození nového spasitele. Narodí se pouze malá dívka, která bude asi v 5 letech učit, ale pak nás naučí věci, které se budou týkat vodnářského věku. Lidé oddělení v egoismu prosazují svou vůli člověka a dělají i černou i bílou magii, oni sice ti lidé dělají zázraky, ale je to pod hmotou, je to magie. Jakmile ale tento člověk vydrží, neprosazuje tu hladinu egoismu a rozbourá ji, dostane se do stavu svatého grálu neboli Boha chodícího po zemi. Tehdy se tomu člověku skutečně nemůže nic stát, protože nemá karmu. Tam skončily výboje z vnějšího světa. Dostane všechno v pravou chvíli, tam se sjednotí s božstvím. Nicméně tento člověk se stává Kristem. Pak jste Jan Kristus, Libuška Kristus, Zuzka Kristus, Honza Kristus. Ano, tehdy se stáváte Kristy. Tohle je druhý příchod Krista.

První příchod byla obrovská informace a důležitá informace jak se k tomu dostat. A pouze vašimi prožitými osudy během posledních 2000 let jste si měli tyhle věci odžít a uvědomit si. Ale to je i v plánu vašeho vývoje. Část lidstva, 1/7 se tam dostane. Nicméně druhý příchod Krista je realizace Boha. Tato plástev se odpoutává do vyšší fáze platónského měsíce Vodnáře. Ona rezonuje už nyní s planetou. To, co se teď děje na planetě, je drsné, to víte a bude to ještě drsnější nějaký čas. Planeta totiž od března letošního roku se dostala do vibrací konečných. Každý rok se otevírala v listopadu další brána, až se to uzavíralo v březnu 2013 a v této době planeta dozrává do vibrací obrovských.

Jestli se zajímáte o astrofyziku, tak zjistíte, že planeta v 80. letech měla 7,8 Hz. Nyní má asi 11,8 – je to skoro dvakrát tolik. Samozřejmě čím vyšší vibrace, tím vyšší teplota, proto tají ledy, bude se měnit celkový výzor planety a naše těla jsou tvořena matkou zemí.

A jestliže ten člověk bude čistý a láskyplný, bude mít vyšší vibrace, bude rezonovat jeho hmota, kterou oživuje nitrem, s rezonancí planety. Ten člověk bude altruistický, milující, nezasahující svojí vůlí člověka, respektující. Kolem sebe bude plodit jenom lásku vysvětlující okamžiky, kdy ti lidi pochopí vedle něj. Bude jim pomáhat, neboť jim bude ukazovat cestu, kudy se mají vyvíjet. V přenesené řeči do školy: jak se má vypočítat matematický příklad. Tehdy ti lidé vezmou svůj život do svých vlastních rukou, spojí se do pocitu MY.

Každý egoistický čin vytvořený teď člověkem je okamžitě a rychle „potrestán“. Podívejte se, co se děje v politice na celém světě. Podívejte se, co se děje v ekonomice. Ta ekonomika je nastavená na velice egoistické věci – chtít, mít – a ještě navíc jsou veliké sumy, které jsou vyzdvižené mimo lidi a ty jsou jenom uloženy a ty neprobíhají. Ta měna neprobíhá. Pak se děje to, že dole hodně lidí nemá peníze a ony tu vlastně nejsou. Ony jsou postavené na stranu.

Pozor, vše je dobré. Já to nekritizuji. Ono je to dobře, protože teď se to posere. Plán planety je na to nastavený, ona se očišťuje. Ona tady přece nemůže snést něco

egoistického, když sama už ty egoistické vibrace nemá. Ona se jakoby otrásá, proto se teď všechno děje. Je zbytečné zajímat se o politiku a posuzovat, kritizovat. Ti lidé mají své osudy, které se rozhodli prožít v této sféře, protože ještě neumí většinou třetí čakru. Tam je moc. Ten člověk tam třeba může jít s dobrým úmyslem, ale když se dostane do pozice, kdy najednou má otěže v rukách, on to neunes. Navíc kolem sebe má lidi, kteří ho potřebují přitáhnout na svoji stranu kvůli úplatkům, kvůli svým kapsám, naplněným peněženkám. To jsou věci, které si ten člověk musí prožít a ten dopad je pro něj velmi dobrý. Bez kritiky. Tohle v minulosti jste taky museli dělat. Já taky. Proto tomu dneska rozumím a už bych to v životě neudělala. Takže vidíte, že neexistuje špatný čin člověka.

Víte, zasahovat si do svých minulostních bloků je nesmysl už proto, že ty bloky byly proto, abyste zakopli a zjistili jste, že to jde líp. Ony byly dobré. Jestliže je ale z pozice bílého mága považují za špatné a vytáhnou je, já si můžu odebrat i pochopení, které plynulo z tohoto bloku. Vidíte, je to magie. Je to zasahování na místě, kde nemáte zasahovat. Máte prožít s radostí všechno, co máte nastaveno v osudu. To je všechno, co se po vás chce. Je to pokora před původním vaším programem Boha, který má mít tu pokoru, vaše jméno neboli symbol ega. Tehdy se všechno rozlomí, ale hlavně další část lidstva se prolne nahoru.

Já se vrátím na chvíli k té politice. Jestliže vy máte program vašeho osudu daný (ano, to máte), pak je tam zaznamenáno i jakékoliv politické dění, protože pro vás je to situace, která tady je a je tam i zaznamenáno, koho v tu dobu zvolíte. Takže vidíte, že program planety (to je akáša) je dopředu daný a je jedno, jestli ten politik to dělá dobře, anebo to dovede do prčic. I to je dobře, protože v plánu je zničení systému peněz tady na planetě. A k tomu dojde. Ještě to bude nějaký čas trvat. Nebojte se, bude jiný systém. Systém celku, který bude mít stejné části bez peněžních částek.

Dneska ti lidé iluzorně mají doma ty papírky a kovový kolečka a chrochtají si nad tím. Pro mě je to takové úsměvné, vždycky to bylo. Mně to připadalo jako na pískovišti, když si hrají děti a mají ty listy ze stromů a teď si myslí, že mají peníze a platí. Je to hra takových iluzorních dětí, které tady vlastnily. Dneska už všechno probíhá imaginárně přes počítače, takže tam jsou čísla, která se tam mění, ale ty peníze nikdo ani nevidí. To jsou jenom iluzorní věci, které se přelévají. Ono to tak je. Ale pozor – víte, že vše je dobré, i peníze měly svůj smysl, protože pro 3D systém hmoty lidí a pro 3D planety vlastně byly nutné.

Ego je božská záležitost. Ego je nepřítel člověka jenom tehdy, dokud ho neovládne, to znamená, dokud žije pod jeho poutem, pod jeho knutou. A to je bolestivé. To je bolestivé pro každého a je to bolestivé zase správně, protože člověk při té bolesti hledá a nachází cestičku, jak se té bolesti zbavit. To je jednoduché. Já jsem v tomhle byla mistr. Už jsem v té pětce žila, já jsem se pro vás vrátila a zažila jsem to mnohokrát v životě, kdy nenápadně to ego přicházelo.

Pamatuji si, když mi poprvé položili Lucinku, moje první dítě do rukou, hned přišlo ego. Takové: to je moje. Okamžitě jsem věděla: ne, ne, ne, ty mi nepatříš. Ty ses ke mně jenom narodila. Já můžu vedle tebe stát a poradit ti a pak musím přijmout tvoje

rozhodnutí, i kdyby se mi jakkoliv nelíbilo nebo nehodilo, budu ho respektovat. Já jsem tenkrát té mé dceři slíbila: „Lucinko, já tě vítám. Jsem tvoje maminka a věř mi, že spolu všechno vyřešíme. Budu se snažit.“

A Petruška, to si pamatuji, ona zase dělala jinou věc, tam to naskočilo zvláštním způsobem. Já jsem třeba stála ve skupině lidí, povídala jsem si nebo přišel někdo na návštěvu. Ona ty lidi neznala, najednou přiběhla, byla tak v úrovni mého kolene, chytila se toho kolene a říká těm lidem: „To je moje maminka.“ A odběhla. Všichni koukali. Tam nebylo takové to přivlastnit si mě, to ne. Ona ráda mě jim dala, jen mě jako představila.

Ty děti se fakt chovají kouzelným způsobem a ty poslední teď, co se rodí, ty jsou fakt božské. Je dobré je jenom poslouchat. Já jsem si zrovna včera vzpomněla na událost, to už je docela dost let zpátky. Dneska té holčičce je asi 16 a tenkrát jí bylo asi 5. Já jsem jednou byla velmi unavená a šla jsem si nakoupit do večerky něco k večeři. Když jsem se vracela, otvírám branku a před tou brankou seděly na pangejtu čtyři děti. Tahle holčička, Petruška a vedle ní dva kluci, ti byli asi o rok starší. A najednou slyším, jak ta holka říká těm klukům: „Taky bys chtěl být ještě mrtvý?“ Ten kluk říká: „Ne.“ A ona: „Já jo.“ Já jsem zavřela dveře a musela jsem se smát: Pane Bože, ty seš tak dokonalý, tohle kdyby slyšel jiný člověk, tak se zblázní. Půjde varovat rodiče – bacha na to, ať si něco neudělá. Ta holka věděla své. Fakt jsou kouzelné ty děti. To se dějí věci, které jsou úsměvné. Naše holky třeba vzpomínaly na život, kdy byly princeznami ve Versailles a na nějakou bouřku tam vzpomínaly. To byly okamžiky, kdy jsem zahlídla tu věc a naštěstí u toho nikdy nebyl můj manžel, ten by to nepochopil. Vidíte, jak to božství je dokonalé, vždycky slyšíte jenom to, co máte. Anebo si to ten člověk, i když to zaslechne, vyloží jinak. Podle síta toho ega si to přetvoří na úplně jinou pozici, aby to nekomplikovalo nic.

Já se chci zeptat, jestli není čas na přestávku. Tak já vás propustím a vraťte se mi.

A teď se pustíme do pokračování.

Ve fázi, kdy už jsme se dostali k tomu, že jste si zminimalizovali egoismus, to znamená stav nad námi, začnete cítit podivné pocity. Ze začátku člověk, který ještě neumí vytvořit bránu čtvrté dimenze do páté dimenze – to vám vysvětlím, protože někteří lidé v tom nemají jasno. Mně nedávno psala jedna kouzelná paní, se kterou si občas píšu: „Ivanko, já jsem velmi skromná, já nepotřebuji projít do páté dimenze, mě stačí čtyřka. Ona se mi někde ztratila.“

Já říkám: „Poslyšte, vy jste ale fakt blbě poslouchala, protože já to vysvětluji na základních přednáškách.“

A spoustu lidí psalo, že jim chybí čtyřka. Že umí počítat a že já tam tu čtyřku nemám. Já říkám: „Mám. Čtyřka ale není dimenze jako prostor, je to jenom brána a je to mechanismus přechodu. Člověk, který odmítá, on si vlastně uzavírá čakry. Ten tunel, jestliže odmítnete na jedničce, je sevřený. Ten tunel musí být otevřený. Nebo na trojce se sevře to vaše tělo, ta brána se uzavře, uzamkne a v té fázi vašeho těla vy nemáte Boha. A tam, kde chybí Bůh, je bolest, odmítání, nepřijetí, utrpení, ale hlavně – tam si píšete karmy, co jste nepřijali, tam jste nebyli pokorní a tam probíhají útoky od druhých lidí.“

Jenže vy vidíte tohle tělo. Správný útok je nitro, které je stejné jako vaše. Ano, jste to vy přes tělo druhého člověka, který útočí na tu čakru, která nechce povolit. Vy si děláte ty nepříjemnosti v osudu.

Takže když povolíte a přijmete na jakékoliv čakře, budete pokorní, tehdy sami pomůžete sobě a ulehčíte i druhým, protože oni pak nemusí na vás útočit. To jste osvobozující. Kamkoliv vejdete, lidé cítí svobodu, volnost, příjemné pocity. Jestliže v sobě máte bloky, ti lidé vedle vás se cítí podivně a útočí na vás. A je to ve vás. Jestliže já třeba budu mít na trojce blok, nějaké nepřijetí, zlost na nějakého člověka nebo na situaci... Určitě jste to někdy zažili. Přijdete do skupiny lidí, kde najednou cítíte, že nikdo vás neirituje, ale jeden z těch lidí vás něčím provokuje a vy nevíte čím. A třeba do něj rýpnete jazykem. Neměli byste rýpat, protože v okamžiku vašeho rýpnutí jste si rýpli do sebe. A vy máte zápis. A pak někdo zase k vám příběhne a vrátí vám to. Nezapomeňte, že všechno, co z vás vyleze ven do světa pod hladinu zákona hmoty, děláte sami sobě.

Takže vidíte, že tento člověk ve 3D se teprve učí (a to bylo smyslem základních přednášek) jak zastavit negativní emoce. Jestliže neposlechnete zdroj negativních emocí, to znamená váš egoismus, který je nad vámi a který vám nutí na těch čakrách prosazovat věci, které chcete vy – tady se to zúží, takže tam má ten člověk problém, musí se učit být tou bytostí, která si zažádala ve svém osudu, aby to proběhlo. Jestliže se ten člověk naučí přijímat pokorně na všech čakrách celý svůj osud i s lidmi a s jejich konáním i s vaším konáním, s vaším člověkem, kterého tady hraje (protože mnozí už umí přijímat všechny ostatní jenom sebe ne)...

Já jsem se dostala do úžasné pozice tohoto života. Já jsem byla jedináček, ale nebyla jsem chválené dítě. Rodiče asi na mě byli pyšní, to jsem se pak dozvěděla, ale nikdy o tom nemluvili, bylo to dobře a oni byli tak dokonalí oba v tom, co uměli udělat rukama, že já jsem proti nim byla úplný patlal. Můj táta i maminka, oba dva byli stejně dokonalí v práci. Teď jsem viděla, jak je to tíží, že to jejich dítě, které tak milují, to tak neumí. Ale pozor – přišel k nim ignorant samozřejmě, to je skutečně zasazeno ve vašem umu. Vy si totiž naberete v genomu vaši roli, to znamená, že vy tady skutečně můžete hrát buď génia anebo i nějakého omezeného člověka, protože je to pouze role. To, co vám dovolí to tělo konat. Takže já jsem věděla, že i když se snažím jakkoliv, tak dokonalou práci jako rodiče nikdy nemůžu vytvořit. Ale nemyslela jsem si o sobě, že jsem špatná. Tohle taky musíte zvládnout, tohle je hodně důležité. Všechny lidi musíte vidět s tím, co umí jako dar, každý něco umí a něco neumí. Teprve součet všech buněk božího těla jsme my všichni dohromady. Takže každý člověk má nějaké dary, nějaké nedostatky. Přišel sem využívat darů, které má rozdávat, nezneužívat je a přišel sem doléčit ty nedostatky. A i když tam nějaké jsou, přijmout sám sebe takového, jaký je.

Můj muž mi vždycky vyprávěl, že když byl malinký chlapec, tak jeho tatínek koukal do žakovské knížky a říkal: „Co to máte za učitele, že ještě nepoznal, že seš blbej.“ A on říkal: „Mně to bylo tak jedno, já jsem věděl, že jsem, jaký jsem.“

Ano, přijmout sám sebe, to je důležité. Jakmile byste odmítli ten pohled světa na vás, tak už máte blok, už se nepřijmete. Ne. Jste, jací jste. Vzpomeňte si na Krista, vždyť

vám to říkal. Touhle větou vám oznamoval, že hrajete roli svého těla, kterou tu hrajete pro všechny lidi okolo.

Takže jestliže se naučíte zrušit negativní emoce, vaše čakry se otevřou do správné polohy a tehdy do toho těla začne vstupovat vaše vlastní skutečná realita, Bůh, kterého tam pustí to vaše jméno, a naplníte se. A tohle se začne projevat tím, co teď prožíváte. Začnete brnět. To je takové zvláštní brnění v tom těle. Začne to v čakrách, které byly původně uzavřené. Tím se rozbourává blok, ten Otec tam začne proudit, musí začít obnovovat, oživovat. Někteří lidé dlouho, desetiletí měli uzavřenou nějakou čakru. U těch to půjde obtížněji, protože to tělo dlouho neobsahovalo vaše božství, takže tam to půjde velmi pomalu. Bylo to v plánu vašeho života, že to pochopíte až v době, kdy to tak je. Nedělejte si s tím hlavu. Vy už se samozřejmě narodíte v příštím životě s náběrem těchto zkušeností a poznatků, protože to, co si odsud odnesete, je váš skutečný poklad a nikdo vás o to nemůže oloupit. Budete pouze pokračovat. Takže každá vteřina pochopení na vaší cestě životem je velmi důležitá. Takže v této fázi se naplníte Bohem a začnou se dít zvláštní věci. V této fázi, když už víte věci, začne ještě tato hladina nad vámi bouřit. Protože tato hladina vás jen tak snadno nepustí. Ona vás ještě prozkouší s takových drobností. Z duchovní pýchy, jestli přece jenom nechcete být lepší než někdo druhý, něčím se pyšnit nebo být výraznější.

Jednou před léty ke mně přišel na návštěvu bílý mág. Já jsem nikdy neodmítala nikoho, protože jsem věděla, že ten, kdo se ke mně dostat má, ten přijde. A kdo se ke mně dostat nemá, ten i kdyby se tisíckrát snažil, tak se k tomu nedostane. A ono to tak zvláštně probíhalo. Ke mně jezdili lidi třeba z Moravy. Tady z Brna u mě byla jedna holčička, včera mě byla navštívit, chvíli jsme si popovídaly. To se stávalo takovým zvláštním způsobem, ta rodinka je z Letohradu (já vím, že tam bylo hodně lidí z té rodiny, samé holky, samé sestřenice a sestry). A i z jiných oblastí, z jižních Čech lidi jezdili, z velké dálky, a hlavně samozřejmě z okolí Teplic. A tohle byl manžel jedné kamarádky a už když se otevřely dveře (ona ho přivezla autem, strčila mi ho mezi dveřmi) už jsem si říkala: 'A do prdele.'

Přišel člověk, podal mi ruku, mluvil na mě, ale ani se na mě nepodíval, koukal všude okolo. Byl to bílý mág, on už byl hodný človíček, nicméně tam byla obrovská touha po předvádění se, po tom ukázat se, jak je dobrý. To byla sranda, protože v okamžiku, když jsem ho posadila do obýváku a začala jsem malovat ty moje malůvky a vysvětlovat systém, tak on se na mě první 2 hodiny vůbec nepodíval. On zapíchl oči doprostřed konferenčního stolku a vysílal na mě to, co potřeboval předvést. A pozor – na mě to nefungovalo, že jo. Ten člověk je pod hladinou hmoty. Uvědomte si, že to je tento člověk a já tu nejsem. On útočí sám na sebe. Já jsem tak čistá, že on útočí sám na sebe a já to věděla. To byl pocit, jako když na vás furt někdo sahá, cítila jsem, jak se chce předvést. Já jsem jenom Otci (to znamená jeho nitru) řekla: „To je jedno co děláš. Pro mě jsi stejná buňka a já, když si mi ho sem, Otče, poslal, budu se mu věnovat tak, jak mám a je mi jedno, co bude dělat. To je jeho záležitostí, on je za to zodpovědný. Já si svůj úkol splním, já mu přesně řeknu to, co bych řekla každému člověku na planetě.“

Dvě hodiny to vydržel, pak už červenal, potil se, takhle z něj teklo. Furt koukal do toho stolu a najednou buch. To byla taková exploze... A začal se ptát: „Jak mi vysvětlíte, že...“

Tak jsem začala zase v klidu vysvětlovat. On se tak krásně otevřel, my jsme si tak hezky popovídali. Nicméně v okamžiku, kdy došlo na aurické sezení v tom smyslu, že jsem mu sahala do aury, tak on tak zasněně kouká a říká: „Já bych si tak přál být jako Kristus. Máchnout rukou a lidi by padali uzdravení k zemi.“

A já mu říkám: „Já to vím. Ale pamatuj si, tohle budeš umět teprve tehdy, až si to nebudeš přát.“

On mi nerozuměl. Ale přesto za půl hodiny, když se loučil, tak říkal: „Jsem rád, že jsem tady byl. Začínám tušit, že je to asi ve mně (pozor, to je velký poznatek) a asi musím ještě hodně věcí pochopit.“

Říkám: „Tak, vy jste šikovný. To, co jste si měl odnést, to si odnášíte, ani o gram víc, ani o gram míň. A já vám přeji hodně štěstí.“

Ještě pořád to teda má, ještě nedávno se mi mihnul životem, ale už je to mnohem lepší. Víte, tu svoji oddělenost musíte zkrátka zrušit. Vy se potřebujete dostat do vědomí celku. A vědomí celku je dokonalost. Vy přesně se musíte chovat k druhým tak, jak byste chtěli, aby se oni chovali k vám. To znamená do nejmenšího detailu. Je to opravdu velmi důležité.

Já jsem nedávno vyprávěla příběh z jedné přednášky, kde si paní přišla koupit záložku a přitom ty záložky se losovaly. Já jsem ji zastihla v době, kdy už měla vytaženou peněženku a ta záložka stojí 750 korun. Zastavila jsem ji, říkám: „Prosím vás, vydržte, protože ty záložky se budou za dvě hodiny losovat.“

A ona říká: „Jé, vy jste hodná.“

Takže si schovala peněženku a ona tu záložku nakonec opravdu vyhrála. Nicméně byla tam moje kamarádka, která mi pomáhala, báječná ženská. Já jsem ji pak brala sebou do Prahy, a jak jsme si sedly do auta, za půl hodiny si na to vzpomněla a říká: „Tys mi dala! Víš, já jsem obchodník, já jsem byla tak ráda, že teď vyděláme...“

Říkám: „Počkej, já to s tou paní myslím dobře.“

A ona: „Ale já taky.“

Vidíte, dvě dobré myšlení, ale každé jiné. Já jí říkám: „Podívej se, ty se musíš skutečně vlít.“

Vaše chování je iluzorní, ještě pořád myslíte na sebe. To je ještě oddělenost. Ale jakmile se vleju do toho druhého člověka, přesně vím, co bych chtěl, aby mi ten člověk dal nebo nedal. A tohle je skutečnost, tohle je jednota. To znamená – byla bys ráda, kdybych já ti dneska ušetřila 750 korun v peněženke? Vidíš a tohle je rovnost. Kdybych už myslela na to, jak vydělá Centrum, to bych myslela ještě egoisticky na jednu stranu, byť to Centrum bude vystavěné vlastně pro lidi, pro vás, abyste se mohli chodit zeptat nebo něco vyřešit. Takže tohle je skutečná realita a jednota. Uvědomte si, že tento človíček, každý jednotlivý, co vydává, sklídí. Představte si, že vydáváte lásku, sklídíte lásku.

Já jsem před 15 lety dostala dopis od Boha. Fakt, přišel poštou. Tento dopis byl napsaný přes médium, přes člověka, který si vůbec nepamatoval, že něco takového napsal. Ten rukopis byl i jiný. Ta žena, která to psala, neměla ani 4 třídy dodělané, dělala obrovské

chyby, to písmo vypadalo úplně jinak a přišel dopis, byl neuvěřitelný. Stálo tam: „Jsi mé dítě, a protože celý život jsi nedělala nic jiného než milovala lidi a dávala jim podle svých možností, třeba jenom úsměv a pochopení a ochotu naslouchat, proto všechno, co jsi vydávala, dostaneš zpátky. A dostaneš to zpátky mnohokrát, protože Otec násobí dary.“

A já to dneska vidím, cítím to z vás. A nebyla ta moje láska nikdy dávaná proto, abych něco získala zpátky. Protože vy jste prožitek. Jestliže já bych dělala tyhle věci, abych získala zpátky, tak bych vlastně očekávala, a to bych nic nedostala. Všechno je v prožitku, musíte to žít. Žádný úsek, který by byl černý nebo nedostupný, taková ta zákoutí nitra, kde něco schováváte, před sebou neschováváte, protože vy jste ten Bůh. On o vás ví úplně všechno. Vaše nitro je vaší jedinou realitou. Držte se ho a mělo by být čisté.

Jestliže bude člověk pod egoismem a třeba by mě proklel, já už tu pro něj nejsem, protože mě už nedrží hmota. On tím pádem prokleje sám sebe a své nitro. Vyprávěla jsem na přednáškách, že člověk, který se stane svatým grálem, neboli který se otevře směrem nahoru, stává se božským. Tam je rovnítko při otevření třetího oka. Žije, že vše je dobré, na toho nedostřelí ani černý ani bílý mág.

Samozřejmě se ještě musí dočistit z minulostních bílých životů, to znamená, že ještě tam koresponduje s nějakým léčením a něco ještě doopravuje, ale později pochopí, že víc pomůže lidem úplně jinou technikou.

A teď pozor – tohle ale není stav trvalý. Protože jsem už dneska na začátku přednášky řekla, že se vyvíjíte a za pár desítek let bude zase všechno jinak. Tohle už bude zastaralé a bude tady úplně jiné pravidlo. Musím vám ukázat, kterým směrem se to bude ubírat.

Vy jste tady dřív dělávali (pod iluzí hmoty - přesvědčení, že jste ten člověk a oddělená jednotka – to znamená pod egoismem) zázraky - ano, i to šlo dělat. Ten Bůh je geniálně nastavený. On vám ukáže ještě před odložením hmoty, abyste to měli obtížné, aby ten odchod a to rozvázání s hmotou bylo dokonalé. Jestliže se totálně vzdáte své osobnosti a vydržíte nátlak, odložíte tento špunt, vy se stanete Bohem. Teprve potom, když se rozváže tento svazek s hmotou a hmota vám začne sloužit, smíte dělat zázraky. Ještě ani já je nemíním dělat. Já jsem sem byla poslaná pouze na dovytáhování věci a připravení vás, protože jistá hladina lidství, to znamená, že vy, jako jednotliví lidé jste dozráli k přechodu do 5D. Proto jsem převaděč. Přišla jsem vám jenom některým vyjasnit a ulehčit to pochopení, které tam pro vás bylo připravené. Ale vy ve svých osudech jste mě měli, to je program, že mě potkáte.

Já mám kamarádku zubní doktorku. Ona byla z dalekého města, asi hodinu cesty od Teplic. A kdysi dávno pořád slyšela jméno Adamcová. A několik let si myslela o jiné paní, že je Adamcová. A pořád nevěděla, proč to jméno se jí tak zobrazovalo, to bylo divné. Pak pochopila. Ona na to fakt byla připravená a až po dalších asi 10 až 12 letech teprve jsme se sešly. Ale to už tušíte, to je intuitivní stav, kdy ten člověk už je dost dobrý a vnímá tyhle pocity. Ano, i já jsem to měla ve svém životě, že jsem se těšila třeba na Janičku a na Haničku, které jsem pak vychovala. I ta jména mi tam přišla. Nebo třeba mi ve 14 letech poprvé přišlo jméno města, ve kterém budu žít. Léta jsem na něj čekala,

na člověka, který přišel z tohoto města a který je mou druhou polovinou a patří také k vám. On velmi brzy už dorazí a už se na tu dobu těším, protože on jako muž, moje polovina, vám má co předat. Těšte se.

Nicméně tady, když se stanete vlastně tím Bohem, v pozdějších letech (ještě to bude nějaký čas trvat), potom budete dělat zázraky. Tohle nám přijde vysvětlit ta malá holčička, která se narodí, co s tím dál. My zatím nebudeme zasahovat, vydržte, budete léčit už jenom přítomností vašeho božství. Budete vždycky vědět, co máte tomu člověku říct, když se tomu odevzdáte. Ano, zapomeňte na své jméno, vciťte se do toho, co člověk vedle vás prožívá a snažte se mu vysvětlit co nejvíc přijetí toho problému, co on řeší. Budete pro něj Bohem v jeho nitru a bude vám chodit jen takové uklidňovací pochopení, které pro toho člověka máte na tom tácku k nabídnutí. Nesmíte ho tlačit. On má svůj systém, svou kapacitu pochopení, které v tu chvíli může pochopit a navíc už je dopředu nastavené v programu A až B co musí prožít, aby doladil tento pocit. Tam je k tomu ještě i nějaká hra. Většinou lidé nejsou schopni pochopit celou problematiku jenom tou domluvou, ale vzápětí, když je vyšlete do toho světa, tak třeba za týden prožijí situaci, která jim to osvětlí a pochopí dokonale. Sami jste to zažili.

Už jsem vám vysvětlovala, že systém prosby ne, ale pozor, je to systém prosby do budoucnosti. Tam kdybyste chtěli něco změnit od tohoto okamžiku směrem do budoucnosti vašeho těla, to si nesmíte už dovolit. Máte přijímat, být pokorní, nezapomeňte na to. Jediné, kam smíte prosit, je do minulosti za odpuštění. Vidíte, věci jsou nastaveny tak v iluzi 3D a je to všechno v bibli ukázáno, abyste se k tomu dneska dostali úplně jiným pohledem. Jestliže vy jste tahle bytost veliká, celá prolnutá tady, i kdyby tady bylo milion nebo miliarda lidí, je to vždycky jenom jedna bytost. A teď si představte, že neodpustíte druhému člověku to, co vám udělal. V tu chvíli neodpouštíte sami sobě. Vy jste taky on. To znamená, že když to neumím, přijde další úder. Musí přijít, protože tahle věc se posune do minulosti, ona odchází, takže musí přijít další pokračování takového toho životního teroru, který přichází a děláte si ho sami.

A teď pozor, dívejte se, jaký obrovský dar dostáváte od Boha, když odpouštíte. Jestliže já odpouštím druhým lidem, i mně je odpuštěno. Ale hlavně – když odpustíte druhému člověku konání, které vám udělal, je to jakoby vám ho neudělal, protože vy netrpíte. V okamžiku, kdy odpustíte druhému člověku a nevdá vám co vám udělal, vy netrpíte a všichni - už jsem to dneska říkala - splácíte ve svých karmách množství utrpení, které jste způsobili druhým buňkám. To znamená, že vy jste tomu člověku dali obrovský dar. Dali jste ho i sobě, protože v budoucnosti se už nemusíte setkat s tímto konáním, takže jste dali dar všem.

Ale v této fázi, když umíte odpouštět, se děje už tzv. povýšení jednotlivce. Co to znamená? V tu dobu, když umíte odpouštět, bude odpuštěno i vám. Tehdy večer, když se půjdete sprchovat, smíte požádat Otce. A když umíte opravdu odpouštět a on to ve vás vidí, to nitro je čisté, tehdy ta voda z vás smyje vaše viny. Jste očištěni. Tohle skutečně pracuje. Já jsem to v minulosti zažila, vyzkoušela jsem si to, kdy skutečně přišlo nějaké doladění a potom, co jsem vylezla ze sprchy, bylo všechno pryč. Je ale jednou jedinou podmínkou, že umíte skutečně dokonale druhou čakru, protože nemůžete chtít od Boha, aby vám odpustil minulostní činy, když sami neumíte ve fázi

tohoto bytí odpouštět druhým lidem. Vždycky to děláte sami sobě, na tom musíte skutečně stavět všechno. Takže vidíte, že vaše nitro musíte mít čisté.

Jestliže vaše tělo bude konat dobro, ale nitro ještě bude egoistické (to se také děje, budete jakoby tělem dělat dobré věci, ale nitro bude ještě vypočítavé, bude ještě očekávat), tehdy ještě budete brzdit to přijímání. Musí to být absolutně čisté. Všechno jste vy. Tak se k druhým skutečně chovejte, jako byste se chovali k sobě. Proto je nanejvýš důležité přijmout všechny svoje vlastnosti jako člověka sama sebe. Protože ta hladina ocenění druhých lidí tkví v tom, jak milujete sami sebe. To není takový pocit, kdy byste se měli zbožňovat. To je blbost. Ne, jen respektovat to, co jste, co umíte. Vy už dneska víte mnohé informace, které jste dřív nevěděli. Víte, že máte nastaveno, co v tom životě budete umět.

Jediné, co jsem dokonale uměla - být optimistou. Já jsem se fakt uměla radovat na tom světě z čehokoliv. Velikou sílu mi dala láska k druhým lidem. Já jsem třeba jako holka nic nesměla, měla jsem velmi přísné rodiče, což bylo dobře. Spoustu věcí jsem neprožila, ale nebylo to nutné. Nicméně toužila jsem samozřejmě prožívat ty věci, co prožívali mí vrstevníci. Pak jsem si řekla: 'Mohla bych se vzbouřit', ale já z lásky k těm rodičům jsem to nedokázala. Já jsem věděla, že bych je trápila, že mě mají rádi, a proto jsou na mě přísní. Takže vidíte, tohle konání můžete přetáhnout jenom přes srdce, když se nevzbouříte. Pak zjistíte po čase, že to bylo dobře. To jsou zbytečné rány, které pak dáváte do toho okolí a z okolí musíte po čase sklízet ty plody svých činů. To sjednocení se vám projeví, že se vám obrovsky zklidní život, nastane božské ticho. Tehdy přijímáte skutečně všechno v jednotě. Člověk vydává, takže potom dostává, bez pocitu vypočítavosti. Tohle si prosím vás podržte. Boha nejde ošálit. A vy jste tím Bohem.

Další fáze, která přichází, je teď o druhém příchodu Krista. Ano, už je tady. Ještě to bude nějakou dobu trvat, než se všichni otevřete, protože v plánu je určité množství počtu osob, které se mají odloupnout do fáze 5D. Vidíte, že původní impuls seshora, který byl, byl jenom informace přes hru, kterou sem Ježíš přišel zahrát. Všechno, co dneska v praxi vám přináším, on nastavil. Bylo tam ukřižování ega, to znamená oddělenost od toho, bylo tam odpouštění, přijetí, milosrdenství. Pamatujte si, i Ježíš se uměl jakoby rozzlobit. Ano, když rozházel v chrámu farizejům stánky. I on uměl křičet a být velmi drsný, ale jenom proto, že ty lidi obrovsky miloval a chtěl zastavit jejich nečestné a egoistické chování. On, protože přišel z veliké výšky, ukázal i první zázraky, které se dějí. On si to mohl dovolit, protože tam byla skutečně obrovská nálož emocionálního kvocientu a také nám bylo sděleno, že to samé jednou budete dělat vy, že jste také Bohem. Já i Otec jedno jsem. Tam byly všechny informace, které dneska, když na vás mluvím, jsou vlastně přes síto těch původních informací.

Takže Kristus byl informací, že láska (neboli on) je jediná cesta, kterou projdete do 5D k Bohu, než se sjednotíte a stanete se také svými vlastními Bohy. Teď přichází doba realizace. Druhý příchod Krista signalizuje dobu, kdy se bude sklízet semeno zaseté Ježíšem. Až tohle proběhne a už se to děje, protože mnozí skutečně se dostáváte na druhou stranu, jste někteří velmi čistí.

Já jsem nedávno byla s jedním úžasným člověkem na skype. Dlouho jsem tak čistého člověka neviděla. Tam byla pouze maličká situační vztahovka a pak jsme zjistili k čemu, protože před dvěma lety mu začaly ty problémy se srdcem, na které já jsem upozorňovala na přednáškách. Vy začnete mít takové stavy vynechávání srdečního tepu a nabíhání – nebude vás nic bolet, to se nemusíte bát, ale začnete být vyděšení. Klidně běžte k lékaři, nebojte se toho. On vám řekne, že vám nic není. To stačí, pak se uklidníte. Protože srdeční čakra je jednou z nejdůležitějších - vidíte to, tam je láska - při přechodu do 5D.

Srdeční čakra, to je vaše centrum, tam sídlí vaše božství v duchovním srdci a vy se budete spojovat s druhými srdci. Ano, vy to nevnímáte, ale mezi jednotlivými buňkami jsou takzvané tunely propojování v 5D, tam už jste všichni všechno. Tam je skutečně celistvost, je to velice důležité.

Takže tomuto človíčkovi to začalo před dvěma lety a asi proto on mě požádal o to sezení. Jinak tam nebylo vůbec nic. A představte si, že on to byl generál naší armády. Teda jestli máme takové generály v armádě, tak to si můžeme pískat. To je super.

Jakoukoliv roli tady hrajete, byť roli generála, už se nemusíte dostat do pozic... Tam je jenom prozkoušení z těch věcí. Vezměte si, co ten člověk prošel. Sám určitě byl vojínem, byl pozorovaný někým vysokým. Tam nebylo o nikom, že je špatný. Nebyla žádná zlost, žádná kritika. To byl jenom kanál. To bylo úžasné. Ten člověk jenom doladí nějaké drobnosti, potřebuje si prožít věci, které jsou. Důležité je, že Bůh ho do té role posadil. On už ten člověk, když není potřeba se znečistit, se nedostane do kritických situací, kdy by musel druhé jednotce ublížit. On taky se do toho nikdy nedostal. Ta armáda byla jenom hypoteticky takovým divadlem, protože tam byly jenom takové ty hry na vojáčky, kdy si střílíte slepými a máte možná nějaké to cvičení, kde se jezdí s tanky nebo se lítá s letadly, ale nikdy se tam nic neodehrálo, co by poškodilo druhého člověka.

Celý váš osud je kompletním divadlem. I vaše role, která tady nedávno ještě před 24 lety probíhala, kdy jsme žili v totalitním systému, byla velmi důležitá. Ano, třeba i politická scéna nebo takový systém, ve které jsme žili, kde jsme - jako by - byli nesvobodní, byla velkou zkouškou pro každého v vás. A tady je vždycky celý systém hodnot. Uvědomte si, že jsou tu ti nejčistější lidé, kteří už se nebrání, jsou spokojeni v jakémkoliv prostředí, ale jsou čisté, nepomlouvají, nezneužívají informací. Pak tam je hladina, která ještě bojuje, ona je zapotřebí, aby se to zase změnilo. Vidíte, jak jsou využíváni lidé k tomu. A ta nejčistější hladina je hladina klidu. Víím, že je někdy těžce rozeznatelné říct slovo.

Když vám říkám, že máte být spokojení a šťastní, těžko si budete dosazovat spokojenost a štěstí, když o někoho přijдете, koho jste jakoby milovali. To je pro vás velmi těžké pochopit. Tady spokojenost, klid a pokora znamená klid přijetí. Když víím, že mne někdo opustil, musím to respektovat, nic jiného dělat nemohu. Bránit se lítostí je také zbytečné, to se zablokujete v úrovni srdce a teď ve fázi, kdy naše planeta, to znamená náš základ, naše Matka (to je naše Matka, protože vaše tělo se skládá z jejích prvků. To je domeček, ona vám poskytuje dům, ve kterém bydlíte) je v 5D, tak je důležité, abyste prokázali klid neboli přijetí, optimismus.

Stav 5D je velmi zvláštní. Dobře poslouchejte. Já jsem v životě nikdy (byť by tam byly i drsné věci) nic neodmítala, já jsem byla skutečně jenom vděčná, že se to děje. Byl to můj život. Stav 5D je, že se narodíte do tohoto těla a tím se před vámi otevře celý hotový tunel. Tam je taková chodba, budeme si představovat, že tady mám bod narození a tam u těch dveří bude bod odchodu. A každý ten krok, každý ten metr je poznamenán nějakým konáním. Z levé strany přichází do vašeho života hmota – jsou tam rodiče, partneři, kamarádi, i takzvaní nepřátelé, ti tam všichni jsou a z druhé strany přichází situační fáze. V jednotlivých situacích se objevují i lidé, kteří tam mají být, protože tam přichází ta hmota do těch situací s vámi. Co to je vaše situace? Je to třeba když jste vyhozeni z práce nebo politická situace ve státě nebo že někdo z rodiny onemocní. Tam je víc lidí, kteří se rozhodli mít stejnou situaci, to znamená, že oni se pohybují s vámi v té situaci a každý z nich ale umí reagovat jinak. Někdo ještě odmítá, někdo se snaží druhým vysvětlovat, tam jsou různé varianty chování.

Představte si, že já budu žena, budu mít tři děti a zašiji mého muže do báně. Já bych byla spokojená. Já bych totiž toho manžela předtím varovala, kdyby dělal nějaké blbosti a když by nebyl schopný přestat dělat ty blbosti, já bych byla šťastná, že ho zavřeli, protože mu to vlastně ten Bůh nastavil. Že už nemůže prosadit tu svou vůli a jít tamhle něco šlohnout. A teď musíte pracovat v pokoře proto, aby ti lidé, které milujete (a já ho milovat budu, přestože ukradl něco, protože vím, že podlehl egoismu svého malého já, které ho nutilo chtít mít něco) se nezablokovali.

Takže já svého muže budu pořád milovat, nebudu fňukat, že je zavřený a že já 3 roky budu s dětmi sama, že je budu živit já. To jsou všechno lítosti, sebelítosti, které vám vsunuje ten egoismus. Ne. Já z veliké lásky ke všem, k mému muži – budu mu říkat: „Nedělej si výčitky, já to zvládnou.“ Kdyby on si ty výčitky dělal, že to udělal, už by byl zablokovaný a někdy v budoucnosti, třeba v době, kdy přijde z té báně, pak už by byl nemocný. Dejme tomu, že by přišel o ledvinu. Ne, já mu budu stále ukazovat, že jsem spokojená, že se nic neděje. Kdybych totiž plakala, vyčítala, už bych blokovala i děti, které by buď nesnášely tatínka za to, co udělal mamince nebo litovaly maminku, že pořád pláče...

Ne, ne, ne, já bych byla tak šťastná, já bych byla i šťastná, že mám míň peněz, protože nerozmazlím děti. Věřte mi, někdy ty peníze, které chcete z toho světa, pak investujete do těch dětí a připravíte jim peklo. Když naučíte vaše dítě přijímat život takový jaký je a ne mu naložit takový obrovský dar na ten pekáč, kdy on si na to zvykne a pak to vyžaduje a pak celý život trpí, protože ta maminka už třeba nemá ty peníze nebo s ním nemůže žít takovou dobu a odchází. Vidíte, jak všechno bylo dobře nastavené v této situaci? Pak všechno proběhne dobře. Za nějaký čas ho pustí, nebude tak nemocný (možná nějaká výčitka proběhne, ale ne mou vinou, to bude jeho tlakem), děti budou v pohodě a budou v pohodě i přátelé a věřte mi, že když každý z vás bude mít přítele a uvidí, že jsem v pohodě, každý nějak přispěje.

To tak zkrátka je, to božství je nejenom ve vás, ale i v druhých lidech. Vy se neodříznete od božství druhého člověka. Tady vám Bůh vždycky poskytne nějakou oporu. Pomůže vám, protože on slyší - dobře poslouchejte - že děkujete. Děkujete nitrem, tím, že jste klidní, spokojení, pokorní. Bůh neslyší pusou, když řeknu 'děkuji', nemá uši. On to

odečítá na stavu čaker. A odečítá pouze dvě věci: přijetí neboli děkování a pokoru. Tu získáte jenom tím, že děkujete, že jste vděční.

A ve druhé fázi nepřijetí, nesmíření, to znamená zhoršení situace. Tím pádem ještě máte další problém, protože když to nepřijmete, pak si demolujete tělo.

Vy tu sice máte vůli, ale ta je velmi malá. Já jsem malovala na základních přednáškách: od bodu A (bod vstupu) k bodu B (bod výstupu) - to je to, co tady máte dokázat a umět a mezi tím je širší cesta, ve které vy smíte říct NE, ale to je pak takové to mlácení, facka od facky. To má určitou šíři, protože kdyby to mělo větší šíři, tak vás to zabije. A už se do toho bodu B nedostanete.

Ale hlavně, je to všechno energie. Teď si představte, že vy tady skutečně máte rozmezí nějakého nepokorného jednání. Tomu se říká seshora, že jste vlečení. Ale ta vaše vůle, která je tady znázorněná, ta vám může jenom zdemolovat tělo. Buď projdete celý osud se zdravým tělem takový jaký je, anebo když se bráníte vlastní vůlí, tak to tělo bolí. Máte jednu jedinou cestu - pokoru. Sklopit takovou tu pomyslnou hlavu niternou a přijmout všechno. Když to uděláte, dostanete dar. Mnohokrát se mi v životě stalo, že když jsem tohle udělala, tak ten druhý člověk přišel a choval se úplně jinak. Vy jste totiž zlikvidovali jeho niternou nutnost vám ty věci dělat. A věřte mi, děly se opravdu zázraky.

Mám třetího muže, všichni byli v mém životě nastavení, věděla jsem o nich, nicméně vždycky, když se s někým rozejdete, tak potom ti lidi na vás útočí nebo jsou agresivní a ta rodina taky stojí na té straně. Já si pamatuji, vždycky se ti lidé chovali úplně jinak. Ty rodiny mi nikdy nezmizly ze života, všichni mi zůstali, naopak to nabývalo, a když tenkrát v roce 1998 došlo k rozchodu s mým druhým partnerem, tak mi pak vyprávěla moje kamarádka, která žila s bratrem mého partnera, že se vraceli z vyšetření s dědečkem (to byl tatínek Jiříka) a jak ho vezli, on seděl vzadu na sedačce v autě a říká: „Představte si, že Ivanka s Jirkou se rozešli.“ A bylo ticho. Za chvíli on pokračoval: „Já jsem snad toho Jirku špatně vychoval.“

Iveta říkala: „Mami, my jsme s Honzou měli husí kůži. Tam bylo něco, čemu jsme nerozuměli. To bylo neuvěřitelné.“

V roce 2002, když odjížděly moje děti po Silvestru, byl velký mráz, bylo asi 24 stupňů pod nulou a najednou vidím starého dědečka, jak takhle klepe hůlkou, jestli je louže kluzká nebo ne, ona byla zamrzlá.

Já říkám: „Dědečku, potřebujete pomoci?“

A on otočil hlavu a on to byl dědeček, náš dědeček.

A on: „Jé, dítě moje, já tě tak rád vidím... Ukaž, ukaž,“ a vzal mi hlavu, koukal mi na oči a říkal: „Já se musím podívat, jestli jsi šťastná.“

A pak udělal: „Jsi šťastná. Já ti musím říct, od té doby, co jsem tě neviděl, to už je skoro pět let, každý den o tobě doma mluvíme. A v dobrém.“

Já říkám: „To jsem ráda, dědo.“

A on to přece jenom zkusil, to ego to zkusilo a říká mi: „Nechceš někdy přijít, až Jirka nebude doma?“

Říkám: „Dědečku, nemůžu, kdyby se to dozvěděl, on by trpěl.“

„Já vím, já jsem to jenom zkusil.“

On byl hrozně fajn. Mimochodem mám ještě dovětek, protože ten děda potom za dva roky zemřel, na Štědrý den, a on pak osm měsíců chodil se mnou na rameni. Ježíš, to bylo těžké. On byl u všech těch výkladů, co jsem měla za osm měsíců, on tady zůstával.

Já jsem potom potkala jednoho léčitele teplického a on říkal: „Ty ho musíš vyhodit, on tady nesmí být.“

Já říkám: „Já vím, že mě to bolí, ale věř mi, já to pro něj ráda udělám. Jestli někdo otevře dveře mého baráku ve hmotě a přijde za mnou a chce informace, aby se narodil lepší, má to mít. Jestli on zůstává v téhle mizérii bez hmotné schránky, já to ještě vydržím. Já to pro něj ráda udělám.“

On měl napřed jeden kruh, pak měl dva kruhy a za těch osm měsíců měl třetí kruh. A pak odešel. On se už narodil, je mi blízko, je teď velmi malé miminko, mám z toho hrozně velkou radost. Byl to fakt hodně čistý člověk.

To jsou věci, které ten člověk musí respektovat, neodmítat. Tohle dělají ještě černí i bílí mágové, kteří rozhodují o tom, co udělat a co ne. Pokud můžu, ráda to udělám, když se to po mě chce. Horší by bylo, když už bych byla zdemolovaná. Někdy to fakt bolí. Určitě jste zažili úmrtí někoho blízkého. Stačí vysvětlit těm lidem, aby odešli.

Můj dědeček se nastěhoval do toho našeho domu, vlastně vedlejšího domu v roce 1946. Přišel z vnitrozemí a dostal za velmi malý peníz ten domeček. Děda s babičkou vymalovali celý dům, upravili ho a vedle se nastěhovali po měsíci naši druzí sousedi. Jenže ten pán zjistil, že u nás v tom menším domečku je dole truhlářská dílna. On byl truhlář, tak po ní toužil. A tak chodil za mým dědou asi dva měsíce a dennodenně ho přemlouval, abychom si to vyměnili. A děda už to měl vymalované, vyzděné, on byl hodně pracovitý. A furt odolával. A ten soused furt chtěl. Takže jednoho dne ho přemluvil a my jsme si vyměnili ty baráky. Tedy já jsem tenkrát ještě nežila, to žila má maminka, bylo jí asi 11 let a měla ještě dva bratry.

Jenže od té chvíle, co ten soused se tam nastěhoval, si to vyčítal. Teda ten barák byl mnohem větší a oni pak měli ještě pět dětí. A celou tu dobu, vždycky stál u plotu, já si pamatuji, jak říkal: „Že já blbej jsem se stěhoval.“ Pozor, to je taky karma, toužit po něčem, co nemám a pak chci zase zpátky... bacha. Buď se rozhodněte a už to berte. Člověk nemůže sedět jednou prdelí na dvou židlích.

Představte si, v téhle rodině potom bylo pět dětí, tam se děly obrovské věci. Byl tam jeden muž, který zemřel velice brzy, asi v 54 letech a on celý život vlastně toužil podívat se do toho našeho baráku. Tam to bylo nastavené těmi výčitkami v té rodině, že jsme byli blbí, že jsme ten dům neměli. A tento Milan zemřel. On se nikdy neoženil, staral se o svého nejmladšího bratra. To taky byla karma, to bylo neuvěřitelné. Ten nejmladší člen rodiny se narodil velmi postižený, on byl imbecilní. Ti rodiče pak zemřeli a on

zůstal na krku tomu svobodnému bratrovi. Ale to byl takový trénink trpělivosti a láskyplnosti, on byl ten Milan docela dobrý, protože s tím Honzou nikdo nehnul.

Já si pamatuji, jak byly v létě otevřená okna a slyším: „Honzíčku, pojď jíst, je oběd.“

„Vyliš si prdel.“

Za chvíli: „Honzíčku, budeš to mít studené.“

„Vyser si voko.“

To bylo furt. Z jedné strany taková láskyplnost a taková slova tam lítala. Honza mimochodem ještě do dneška žije. Nicméně ten Milan, ten to už asi neunesl nebo už byl tak láskyplný, že nebylo nutné, aby pokračoval v tom těle tady, v takovém tréninku, když už to uměl. A on jednoho dne zemřel. A představte si, druhý den, já jsem v kuchyni, dělala jsem bramboračku, krájím zeleninu a najednou jsem se otočila a on tam byl. On se šel zkrátka do toho baráku podívat, když už teda to tělo neměl. Teď stál přede mnou a teď jak mu vysvětlíte, že jo. Já jsem musela velmi opatrně.

Já říkám: „Milane, už tu nejses. Za dva dny máš pohřeb.“ My jsme si sedli, já jsem mu vysvětlovala, že už tam není a že už je na druhé straně, aby nebyl vyděšený. Ale jakmile se otevře světelná brána, že může odejít tam, kam patří, tam, kde je doma. On to naštěstí pochopil, někdo se brání. Na tom pohřbu ještě byl, já jsem na tom pohřbu taky byla, tam to proběhlo už hladce, ale ten člověk pak nebyl zablokovaný. On prokázal za svůj život opravdu velikou trpělivost. Vy vidíte ty osudy drsné, ta rodina zdánlivě prožívala drsné věci, ale tam je to přesně nastavené pro jednotlivého člena přesně to, co má prožít. Když to pochopíte, tak se vymaníte.

Ta hmota tady ukazuje všechno obráceně. Když se sem někdo narodí, my se strašně radujeme. To je blbost, že jo. Protože toho člověka čeká celý program se všemi průsery. Ale my to tak musíme mít nastavené, protože my bychom skákali zpátky. Takže my ten strach ze smrti mít musíme, ten nám tady vtluoká ten náš dobrodinec tady z té hladiny, pud sebezáchovy tam je, takže my tu vydržíme. Věřte mi, když by někdo chtěl třeba 20x spáchat sebevraždu, nepodaří se mu to, když tady má zůstat. Naopak pokud se rozhodne člověk tohle přijmout a udělat to a má to být, je to taky rozhodnutí vyššího já, jenom to vyšší já ví, že teď se končí. Pak se to tomu člověku podaří. Nic není náhodné. A není nutné se na toho člověka dívat děsivě nebo kriticky. Ne, on si prožil přesně program, který měl. A tady obrácené věci jsou. Když ten člověk odchází nahoru, my pláčeme. My bychom měli být skutečně šťastni. Ten člověk splnil to, co měl, v bodě, který měl.

A teď jsem zase u toho tunelu. Tady je tunel a jsou tu dveře pro hmotu a dveře pro situace. Stav 5D je, že když vím, že se teď otevřely dveře v mých 21 letech a přišlo jedno dítě, za pár let přišlo druhé dítě. Ti všichni lidé s námi jdou tím tunelem, jsou tady, jsou s vámi. O kohokoliv přijdete, byť že vám zmizí ze života s úmyslem, že se od vás rozhodne odstěhovat, změnit styl života, rozejít se s vámi. On jenom zmizí z těch dveří. On tady ještě někde je v té rovině. Pak jsou lidé, kteří se rozhodnou, že opustí tento svět, skončí jejich program, jdou nahoru. Stav 3D je, že budete zoufalí, zdrcení, že on zmizel. Stav 5D je, že jsem šťastná, že jsem ho ten kus od těch prvních dveří do těch

dveří, ve kterých zmizel, směla mít v životě. Ten člověk vás vždycky obohatí. Vy s ním zažijete spoustu věcí, spoustu věcí pochopíte, spoustu věcí odložíte a spoustu věcí se naučí dělat i vaše buňky těla, protože už víte, že ten proces se odehrává i ve vašem buněčném fyzickém těle. A ono je to důležité, protože tohle tělo zdědí jednu vaše děti, praděti, prapraděti a ta informace vývoje a vašich zkušeností jsou také, protože my se vracíme do svých rodinných pout. Kdysi dávno jste mohli být svou vlastní prababičkou, a když ji dneska proklejete za to, co udělala s barákem, tak vlastně sklízíte svoje vlastní činy. To jsou věci, které dosahují i do jiných oblastí, protože ten boží svět je skutečně lidským okem nepřehlédnutelný. Tady je hodně věcí, které ještě ani my v páté dimenzi nebudeme vidět a nebudeme jim rozumět. To zase budete vidět ve vyšších dimenzních polích.

Spoustu lidí je zvědavých, ale zvědavých duchovně. To si nesmíte dovolit. Vy musíte vědět, že každá informace k vám přijde přesně tak, jak má. Tohle se dělo ve fázi magické, kdy ti lidé šfourali do věcí, protože chtěli být buď vyšší, viditelnější, chtěli zasahovat, ukazovat se. Tohle prosím vás nedělejte. Otec ví nejlíp, jaké informace vám má poskytnout, protože on má s vámi své úmysly, které splníte. Tohle je velmi důležité. Přijde takový obrovský klid. Vy si klidně můžete sedět na zahradě a koukat do zeleného. A ne se tak trást, aby mi něco neuniklo, abych o něco nepřišel. Ne, vy jste skutečně na správném místě.

Lidé, kteří podléhají síle egoismu jsou velmi, velmi ctižádostiví. Oni to dělají pro sebe v tom lidském měřítku. Znáám člověka, který si šel koupit boty. Byl tam dvě hodiny, nemohl se rozhodnout přes tři páry. V okamžiku, kdy jsme vycházeli z toho obchodu, říkal: „Jsem blbej, měl jsem si koupit tamty.“ Furt nespokojenost, furt blokace. Ten člověk, který musí mít všechno nejlepší... Nejlepší je to, co si zvolím. Vždycky děláte dobré věci. Jenom o tom někteří lidé nevědí. Vy sbíráte svoje zkušenosti.

Takže systém vašich těl produkuje potom zkušenosti, které si nabíráte. A tyto zkušenosti jsou trvalé. Napřed vlastně jdete systémem, kdy děláte odmítnutí, zkušenost, která jakoby projde. Vy ji vidíte jakoby negativní, ale ona byla pro vás dobrá, protože my tady sbíráme skutečně přes jakoby negativní události naše pochopení. Jestliže se budete dívat na tu událost dobře, neodmítnete ji, budete vidět způsob a cíl vaší cesty. Vysvětlím.

Jestliže my všichni jsme buňky božího těla, to znamená, že každá buňka v tu kterou správnou chvíli dělá věci, které dělat má. Ale protože ona se vyvíjí, ten vývoj nikdy nekončí, tehdy dělá v té chvíli věci dobré, byť by se zdálo následně, že pochybila. Ta buňka by totiž nevěděla, když by neprošla touto zkušeností, že jde něco udělat lépe. A vždycky jde udělat lépe, věřte mi. Vždycky ta cesta dál se otevírá. Jenomže pochopení vaše je zamlženo. Vy nemůžete skákat z jedničky třeba do hladiny 100. Vy musíte 1, 2, 3, 4....

Já jsem byla na jaře ve Znojmě a tam se mě jedna paní ptala, byl to krásný dotaz. Na papírku, ale byla to paní. „Ivanko, prosím vás, mohla bych se vás zeptat. Mohla byste nám vysvětlit šestou, sedmou, osmou, devátou dimenzi?“ Já jsem se začala strašně

smát. Ano, člověka napadne taková otázka. Ale když jsem pak vysvětlila... Vždycky si tam dosadíte školu. Uvidíte to sami.

Říkám: „Neřeknu. Já to totiž nevím, já jsem učitel pro 5D. Vy ještě neumíte pětku a chcete znát šestku, sedmičku... Kdybych vám to řekla (a já bych vám to neřekla, i kdybych to věděla), vy byste se posrali hrůzou.“ Tam jsou úplně jiné stavy, to je jediné, co vím. Oni nás vidí, my jsme jejich součástí, ale my je nevidíme. A teď si vezměte, že byste byli dejme tomu prvňáčkové a já bych vám řekla v této chvíli, že pro devátou dimenzi existuje deskriptivní geometrie. Tak se tak zablokujete... Člověk, který umí počítat do deseti, při představě, že tohle existuje matematicky, by se zbláznil. Ten by celá ta léta, než tam doleze, by si dělal starosti, že to nezvládne, tíhu osudu by si nesl... Ne, ne. Jedničkář projde z jedničky do dvojky, naučí se vyšší matematiku a on tam jednoho dne dokráčí a úplně přirozeně se tu matematiku naučí, protože je na ni připravený. Nebuďte zvědaví v tomto smyslu duchovním. Vy byste jenom deptali sami sebe, protože by pro vás věci byly nepředstavitelné a nemyslitelné. Takže byste si vlastně uškodili.

Takže věřte mi, krácejte a vaše úkoly máte stanovené. Každý den, když otevřete oči v tomto světě, tak máte to tělo odevzdat. Ono vám nepatří. Dneska co je pro mě připraveno, to přijde. A pak to máte považovat za dobré. Jestliže se odevzdám tomu božství a řeknu: „Otče dobře, použij mne, dneska co mám udělat, udělám“, a pak máte v plánu něco jiného než se děje a začnete zmatkovat. A už to odmítat, tak už jste neodevzdali tělo. Zkuste si představit, že já odevzdám sama sebe takhle Bohu, to znamená, že každá chvíle mého života, která teď nastane v tomto dni za těch 24 hodin, je správná, protože probíhá podle programu Boha ve mně. To znamená, že když mi někdo odřekne práci, neměla být. Jsem i tím člověkem, který si rozmyslel, že si zaplatí můstek 3-5 vpravo nahoře. Jestliže naopak mi najednou doktor řekne: „Ivo, uděláte mi teď rychlovku?“, nebudu se bránit, i když jsem měla v plánu nějaký jiný můj soukromý úkol, ale ten nebyl zase důležitý, tak ho odložím o pár minut. Klídek, pohoda, spokojenost, žádné komplikace. Pak mi třeba někdo řekne, že mi nedá peníze. Tak nemáš, nemáš, nebudu ti komplikovat. Dáš mi je, až budeš mít. Není žádný problém. Máte zkrátka přijímat to, co se děje v klidu. Pak se všechno vyřeší.

Chcete se na něco zeptat? Někteří lidé mají dobré postřehy poslední dobou. Někdy ani nevnímám věci, které běží a je dobře, když mi před přednáškou napíšete pár dotazů a já toho vždycky využiji, protože já ten svět vidím trošku jinak. A někdy si myslím, že je to pro vás čitelné, a přesto najednou zjistím, že přijde otázka a já jsem o tom předtím třeba 20 minut mluvila. Takže to třeba nevidíte. Takže pro mě je důležité, abyste se ptali. Dávejte to tady do krabičky.

Jaký máte názor na autopatii?

Já jsem se toho dneska už maličko dotkla. To bylo zvláštní, já jsem měla zážitek předminulý týden. Já jsem ráno sáhla na počítač a on mi nešel. Úplně se zablokoval. A já mám kamarádku u nás v ulici, ona má manžela, který rozumí počítačům. A já kdykoliv jim zavolám, oni hned přijdou. A fakt jsou pro mě andělé, já bych nebyla

schopná tomu vůbec rozumět. A on za hodinu ten Zdeněk byl tam. On jen sáhl na ten počítač a on okamžitě šel. Já si říkám: „To není náhoda.“

Takže on se hned zvedl, do tří minut si zase obouval boty, že odchází. A najednou zvedl oči a říká s takovým nadšením: „Představ si, teď jsou takové programy, to si můžeš své vlastní programy vymazat.“ A takové obrovské nadšení tam bylo.

A já říkám: „Ty pitomče, doufám, žes to neudělal.“

„Ale sobě ne, druhým.“

Já říkám: „Pozor!“ Víte, vy se považujete tady jako já, že pro sebe je to dobré a pro druhé už ne, ale pozor - vy jste stejnou součástí Boha, tohle musíte mít na paměti. Vám se celý ten program sám vyčistí, když odteď přestanete dělat bloky, to už víte, že je nemáte dělat a minulostní věci se musí zaplatit. Jakmile si vymažete minulostní blok, to znamená, že ho považujete za špatný... Uvědomte si, že všechno bylo dobře. Vy jste museli to odmítnutí prožít, abyste si třeba naposledy prožili to, že jste to udělali. Příště už byste to nechtěli. Víte, že vlastně jste něco odmítli, takže jste negovali původní program Boha, který tam byl. Dneska už to víte. Ale dluhy se zaplatit musí.

Přijmout všechno, ono něco občas zabolí, něco někde proběhne, to nic není. To odezní velmi rychle. Oni nám andělé ukazovali, že když vás třeba zabolí noha, tak si říct: „Super, něco se mi hojí.“ To je ono. Jakmile bych odmítla tu bolest, za prvé by to trvalo dlouho, ale dělám si blok teď do budoucnosti mého těla třeba za týden, za měsíc, za dva roky, že mi vadilo, že to považuji za špatné. Tohle když pochopíte, rychle se odvinou nějaké platby. Některé nebudou příjemné, ale některé budou jen drobné. Vy někteří jste hodně čistí, aniž byste to věděli. Spousta lidí si o sobě myslí, že něco neumí, ale ten program fakt není tak úplně znečištěný, hodně věcí víte. Ta věc totiž nebyla špatná. Ona byla dobrá a vy jste přes ni pochopili věci další. To znamená, že kdybyste si ji vymazali, vy můžete vymazat i to pochopení. A možná by přišel takový úder, že byste to v té přítomnosti neustáli. Dejte si na to pozor.

Nestarejte se o to, co bylo, to už nejste vy. Vy jste dneska někdo úplně jiný. I ten váš Bůh ví, jakou měrou vás to nechá zaplatit. On si vás pak pohlídá. To dočištění je nutné. Musíte to absolvovat. Já vím, že by se vám nelíbilo, když by něco probíhalo, ale jiná cesta ven nejde. Ten Ježíš to skutečně řekl úplně otevřeně: 'Neodejdete (pozor – z hmoty), pokud nezaplatíte do posledního haléře.' Tuhle cestu musí absolvovat každý. I ti, kteří dneska ještě nejsou připravení, za čas další vrstvy vzkříšení budou odsunuti. To je přirozený výběr.

Proto se ještě vrátím k tomu svatému grálu. Tady jsem vám ukázala, že nikdo nemůže zneužít svatý grál. Nikdo. A vždycky se k němu dostane pouze člověk, který odloží egoismus a najde ho každý. I ti, kteří se dneska poprvé narodili do hmoty a ještě je čeká dlouhá cesta, i ti, kteří dneska dělají hodně negativní věci, jednou ten svůj grál najdou a splynou. Tohle je cesta každého člověka. Takže záleží na vás, jestli to dělat budete nebo nebudete. Vy potřebujete jenom mít informaci ode mne. Někdo mi ještě věřit nebude, to je také správné, ještě nemá nabraný celý proces pochopení. To znamená, že on si to ještě udělá, třeba dvakrát, třikrát a pak dojde k tomu, že to bylo zbytečné.

Všechno je kompletní vaše. Je to dobře, že jste to prožili. Jakmile vy se díváte na to, že to bylo špatné, to je to samé jako kdybyste dneska vzpomínali na minulost.

Někteří lidé ještě nevnímají co to je skutečně přítomnost. Pořád ještě máte pocit, že teď musíte být v té přítomné chvíli a nemyslet na minulost a na budoucnost. Pozor - tuhle otázku vznesla nedávno v Ústí jedna žena, která před lety byla u mě na výkladu. Já říkám: „Ale to není ode mne.“ Ona mi totiž říkala, že se jí poslední dobou nedaří, když třeba krájí nějakou zeleninu, být tam. Že buď myslí tam nebo tam. Říkám: „Ale to není ode mne.“

Pozor - přítomnost je spokojenost. To znamená, že tady, teď, v původním programu tohoto okamžiku, kdy se něco děje, já jsem klidná, přijmu to. Tím potvrzuji razítkem původní plán Boha tohoto okamžiku. Teď jsem spokojená a klidná. Pokorná, přijímám to. I kdyby mi někdo třeba dal facku, vím, že jsem si to zasloužila. Tečka. Jakmile ale teď jsem nespokojená, já tou nespokojeností odmítám vůli Boha, můj božský program mého Boha teď v tuhle chvíli, který se odehrává. Už ho nechci. To je blok.

Vy se ale můžete blokovat prožitky z minulosti, to taky jde. Můžete si vzpomínat, na co chcete, vzpomínejte si na všechny minulostní věci, na které dosáhnete, ale měli byste vzpomínat na všechno jako na dobré. To znamená, že když se dneska tady z toho času a místa budu dívat na nějakou událost v minulosti a prožiji si znovu odmítnutí, že byla špatná, tak tady teď se podruhé blokuji touto událostí už jednou zablokovanou v minulosti. To je blbost. Ona byla dobrá. Já jsem se učila přijímat situaci. Tam jsem to neuměla a teď to znova neumím, když to odmítnu. Takže když neumíte správně vzpomínat, radši vzpomínejte jenom na hezké věci, které tam byly a o těch jakoby horších nepřemýšlejte. Protože Bůh nerozeznává škálu člověka: dobrý, trošku horší, víc horší, ještě horší, úplně k posrání. To neví. On ví jenom dobrý nebo špatný. Všechno, co není dobrý je pro něj špatný. A tady už se blokujete. Ne. Bylo to tak, jak to bylo. Když to tak bylo, je to moje a je to tak dobře. Já jdu svým osudem.

Já jsem se chtěla zeptat, když na všechno mám říkat ANO, jestli mám právo říkat NE...?

Pozor, vy můžete pusou říkat komukoliv NE. Já často říkám ne. Ale nesmíte nitrem, prožitkem. Já můžu říct člověku: ne, teď s tebou nepůjdu nebo tohle se mi nelíbí, nedělej mi to, ale nesmím toho člověka odmítnout, že je špatný. On to chce ze svého egoismu. Nesmí mi to vadit, nemám se na něho zlobit, nemám ho nenávidět ani litovat ani kritizovat. To je jeho život, on si to prosazuje, já s ním jenom nesouhlasím, tak tady se naše cesty rozejdou. V tom smyslu, že já neudělám to, co on chce. To je všechno. Skutečně vás nikdo druhý nemůže donutit. To je dobře, že o tom mluvíte. Já vám budu vyprávět příběh. Bohužel jsou tady lidi, kteří to včera slyšeli, ale musím vám to říct.

To byla moje velikánská zkouška v mém manželství na třetí čakru. Mně se ty zkoušky tak roztahovaly po tom čakerním systému a věřte mi, když nechcete něco udělat, nikdo vás nemůže donutit, abyste to udělali. Ale musíte zachovat jednu podmínku – klid nitra.

Já jsem v roce 1986 měla už dvě děti, Petruška byla dvouletá, Lucinka pětiletá. Tehdy můj muž byl velmi nespokojený v systému, ve kterém jsme žili, taky byl velmi ctižádostivý. A když jsme si koupili první dovolenou v roce 1986, tak jsme si ji koupili autem do tehdejší Jugoslávie (dneska je to Chorvatsko).

A 18. května, na to nikdy nezapomenu, on přišel domů a řekl: „My utečeme.“

Já jsem věděla, že nemůžu utéct. To manželství nebylo spokojené tak, jak by mělo manželství být, navíc my jsme byli oba dva jedináčkové a já jsem obě babičky i dědy měla moc ráda a věděla jsem, že každý z nich by to prožil někde jinde, že by nás neviděli. Jediná vnoučata, jediné děti. Já jsem věděla, že jim nemůžu ublížit, že neuteču, ale že svým dětem, jednou až vyrostou, řeknu: „Jestli chcete, odejděte. Já tady nebudu brečet, nebudu nešťastná, je to váš život.“ Že to vyřeším na obě dvě strany.

Ale teď jsem byla ve fázi, kdy jsem tohle musela říct, takže já jsem věděla, že ne. A tím začalo velké peklo. Protože můj muž si to velmi silně prosazoval. Každý den ve 4 hodiny přišel domů a spustil na mě. Tam byly výčitky, vyhrožování, prosby, naříkání. Celá škála egoismů. Já jsem věděla, že on za to nemůže. Tam byla ta nespokojenost neboli egoismus toho člověka, který si představoval svůj život jinak a teď to tak nefungovalo. Já jsem se na něj nezlobila, ale jenom jsem v klidu řekla NE. On nemohl dělat nic.

Jenže pozor - tohle trvalo 4 měsíce. Já jsem měla o 15 kilo míň než dneska, já jsem byla jak anorektik takový roztřesený. Ono to vždycky končilo tohle konání v jednu hodinu v noci, kdy on vykřikl: „Tak jo, tak já si najdu někoho, která mi vypere a uvaří a uteču s ní.“

Já jsem ani nemohla říct JO, protože jsem se bála, že bych ho rozzuřila.

Po 4 měsících já jsem byla na dně, totálně na dně. A jednoho dne v noci zase v jednu hodinu vykřikl, že už jde spát, že už se nebudeme dohadovat, že si potřebuje odpočinout a že teda si zas někoho najde a že s ní uteče. A já jsem byla na dně. To dno poznáte. Už nemůžete dál. Tenkrát já jsem brečela, potichu a byla jsem schoulená zády k němu a teď jsem si připadala jako takové zvíře, taková krysa, kterou zaženete tak do rohu a za vámi je zeď, tam se nedá couvnout a vepředu je takový ten pomyslný nepřítel, přes kterého nemůžete nic dělat. Já jsem se stejně ještě třikrát takhle otočila, jestli někde nevidím škvíru. Sobě bych neublížila, to by byl egoismus, to bych zhoršila. Ublížila bych těm rodičům, dětem i tomu muži. To neudělám, to by mě ani nenapadlo. Další cesta. Zlobila jsem se na něj? Ne, já jsem se na něj nezlobila, já jsem jenom věděla, že on tohle chtěl a chce ten život změnit a tady se mu to nedaří. Taky tam nebyla cesta výboje, zlosti. Dětem neublížím, jedněm i druhým rodičům neublížím, zkrátka několikrát jsem to ještě objela a nic. A tehdy jsem pak uvnitř v tom nitru zaprosila, říkám: „Pane Bože, pomoz mi. Já nevím, co mám dělat.“

Tohle je úžasný stav, já jsem to už taky někde vyprávěla. Máte dva body - jeden je spokojenost. Ve spokojenosti přijímáte to, co je. A pak je stav, kdy je dno. Kdy povolíte. Už je vám to jedno a už pak jenom požádáte o nějaké ukázání cesty. Ale už jste fakt bez odporu, kdy nechcete to, co je, ale už jenom padnete. To je stav úplně stejný, akorát ten druhý vám demoluje tělo. A tehdy se stal zázrak.

Já jako dítě jsem vídávala mého skutečného muže, který přišel, až když mi bylo 40. Ale celá léta potom bylo ticho. On tak jako zapad. To nadjá mi to ukázalo. Nicméně já jsem se propadla. Po téhle prosbě já jsem usnula.

Probudila jsem se v takových pytlových šatech. Měla jsem zrzavé kudrnaté vlasy, ležela jsem ve vysoké trávě a bylo to mezi Anglií a Skotskem. A vedle mě ležel muž. Byl opřený o ruku a hladil mě po tváři a říkal mi: „Vydrž to, já už brzo přijdu.“

Tomu mrzákovi to ještě trvalo 14 let, než přišel. Nicméně to bylo velmi zajímavé. Víte, ze života do života když jdete, vy jste si podobní. Tenkrát jsem zažila zvláštní věc. Já jsem všechno viděla ostře. Jeho ruku, jeho hlas. On měl stejný hlas jako dnes. Všechno oblečení, co měl na sobě, sebe i trávu. Každý fous té trávy jsem viděla, jenom když jsem se otočila na jeho tvář, třikrát jsem se snažila, vždycky ta tvář se rozpila, jako když vidíte v televizi, když někdo nechce být viděný, tak se tam dělají takové kostičky. Nadjá je geniální záležitost. Oni se asi báli, abych si ho pak nespletla s někým jiným.

A když jsem se vzbudila, ale z té ženy, která tam ležela předtím úplně zdemolovaná, na dně, bez energie, úplně rozpatlaná na placku, já jsem byla silná jak silnice. Mně bylo dobře, já jsem usnula blaženě, já jsem si ani nepamatovala, kdy ten můj manžel odešel do práce.

A druhý den jsem se těšila, kdy ve 4 hodiny se otevrou dveře, a začne. Že mu zase řeknu NE. Tady šlo o to, aby to nadjá vědělo, že budu na dně a neumím vytvořit zlost. Jo, to je ten odpor, to je to nepřijetí. Jenom pusou NE. Klidně si říkejte do aleluja NE, ale vy to nesmíte projet ve škále prožitků v tom vašem tunelu. Tohle je trojka. Pak ještě existují odmítnutí na jiných čakrách, to vy víte.

Nicméně ve 4 hodiny já jsem se těšila na to moje NE, ale ono se už žádné nekonalo. Ten můj muž přišel, já jsem žehlila cíchy. Postavil tam tašku a říká mi : „Tak ne. Já jsem si to rozmyslel. Ale pomůžeš mi na chalupě vybudovat vinici.“ Já říkám: „Jo.“ A bylo to pryč.

Pozor - tohle jsem udělala já noc předtím. Ani v té největší zátěži jsem se neoddělila odmítavou reakcí zlosti a útoku vůči tomu člověku vedle mě. Ten Bůh vás musí těžce prozkoušet. Vydržte. Každá ta zkouška, která je až na dno, trvá pár měsíců. Je hodně těžká. Jakmile někde polevíte a projevíte tu emoci, zase se to o pár měsíců protahuje. Buďte pokorní. Nitrem.

Já jsem nedávno vysvětlovala jedné ženě, která se mě ptala. Žena, která bude týraná (pozor – jsou i týraní muži. Nedávno jsem slyšela výčitky z mužských stran. To platí i na muže)... Vy toho člověka máte jako dar, vy jste si ho zvolili do života. Kdybyste ho možná neměli, věřte mi, tak byste možná vy týrali někoho druhého, abyste prosazovali nějaký egoismus. Je to pro vás obrovský dar, zažít tohle. Třeba v krátké fázi, nicméně je to vaše.

Žena, která bude pokorná tělem, sklopí hlavu a bude poslušně dělat to, co ten muž říká (to platí na tu vaši otázku taky, tam si to napasujte). Když uvnitř bude na všech čakrách odporovat, nikdy se jí nedostane osvobození. Vy můžete mlčet tělem a myslet si o něm, že je špatný a už se bráníte. Ne. Musíte vědět, že to všechno, co dělá, dělá jeho ego.

Tehdy po čase vás z toho vyvede samo nadjá. Sám Bůh vám ukáže cestu, jak z toho ven. Ale musíte nějaký čas vydržet. Pokud byste se přece jenom rozvedli nebo rozešli s takovým člověkem a zůstaly by ve vás ty bloky a odmítnutí, které k tomu vytvoříte, přijde stejný Bůh s jinou tváří a s jiným jménem a všechno bude pokračovat. To je totiž to, co jste se nenaučili. Takže vidíte, že NE si můžete říkat od rána do večera, ale musíte to udělat bez těch niterných prožitků odmítnutí.

Byla jsem jako jedináček vychovávaná, abych se vciťovala do ostatních, abych nebyla sobecká. Stávalo se mi, že jsem viděla labuť s ránou na krku a začal mě bolet krk. Po dvou dnech to opadlo. Cítím často silné emoce druhých lidí a nevím si s nimi rady. Přichází to totiž nečekaně, už při telefonu na mě přijde smutek toho člověka, o kterém ani nemluví a pak se přizná, že byl smutný. Nevím ani o co jde a je to tak silné, že se mi náhle například začne chtít plakat. Nechám to projít jako déšť, jinak nevím.

Ano, víte, my se tady vyvíjíme. Napřed ten člověk se narodí a je úplně bezcitný. Abyste viděli, jak prochází to vyučování směrem nahoru. Ten člověk je napřed bezcitný, myslí jenom na sebe, protože má obrovské ego a velmi málo Boha v sobě. Polovinu životů prožijete bez lásky, jenom si myslíte, že milujete. Až teprve po zhruba 250 životech poprvé zažijete cit 'lásky' a pak se zesiluje cítění směrem k druhým lidem. To znamená, že život po životě se učíte - a teď pozor, dobře poslouchejte - litovat druhé. Je to součástí výuky.

Dneska jsem vám vysvětlovala, že všechno, co prožijete, jednou odložíte a zase nastavíte něčím jiným, tím se budete vyvyšovat. Pozor, i z dimenze do dimenze, to není jenom v jednotlivých fázích platónských měsíců. Takže vidíte, že neustále prožíváte něco, co odkládáte. V té hmotě je to ale nejintenzivnější, protože v té hmotě, dokud se cítíte jako hmota, než odložíte stav nevědomého Boha a stanete se Bohem vědomým, tam jsou ty prožitky nejdrsnější, abyste se vymanili z iluze. Tato iluze je nutná.

Takže napřed začnete zesilovat emoce, které vzrůstají v podobě lítostí, abyste se posléze dozvěděli, že lítosti jsou negativní emoce a odložili je. Že vlastně vše je dobré. Ale kdybyste neprožili všechny ty stavy, nikdy byste dneska tohle nemohli pochopit. Takže vidíte, že ono to vždycky bylo dobré. Tenhle postup se bude opakovat výš a výš, to znamená, že když už víte, že vše je vždy dobré, dneska už velmi klidně a velmi rychle můžete cokoliv přijmout od toho světa, který se vám děje, protože to bylo (a víte to) vaší vůlí. Tady jde o prožitek.

Váš Bůh ví, jaký jste a co zvládnete a co nezvládnete. Ale vy jako jméno a tělo to nevíte. A ještě pořád v tom těle tady žít musíte. Je to úkol, kdy ta hmota ještě bude pokračovat do velikých, vysokých věcí, kdy ještě to hmotné tělo, ale už s vědomím Boha, budete používat. To se týká ještě Vodnářů, pak to bude Kozoroh následný platónský měsíc, ta spirála ještě bude trvat dlouho, kdy ještě část dimenzí budete prožívat v hmotném těle, ale už nebudete tak intenzivně zanořeni do hmoty, aniž byste o ní nevěděli. A toto je vývojový krok, kdy napřed se člověk naučí vciťovat do druhého člověka.

Pozor - vciťovat se a soucítit není to samé. Soucítění je, že víte, jak se ten člověk asi cítí podle toho, co prožil. Není to vědomé vstupování do druhé bytosti. Vciťování se ale někteří lidé podle vašich jakoby nezkušených pocitů (ještě když jste v minulosti dělali

magii) bylo, že jste se vciřovali, jak je tomu druhému člověku. Víte, co to znamená? Jako kdyby vám někdo půjčil klíče, nebo ani ne - našli jste je na schodech, otevřeli jste si dveře a přišli jste si prohlédnout, co ten člověk má ve skříních. To by se vám nelíbilo, že jo. Ani byste nechtěli, aby vám to druzí dělali.

Já jsem zažila neuvěřitelnou záležitost teď, je to asi měsíc a půl, na Plzeňsku. Tam jezdí jedna báječná rodina, všichni jsou fajn, my jsme se s nimi nasmáli, protože poprvé byli v Táboře loni, a když jsme se loučili, ten pán mě přišel obejmout. Byl hodně vysoký, a jak se sklonil, u ucha mi zašeptal: „Slibuji, že nebudu dělat magii.“ On má báječnou ženu, ale oni se v minulosti věnovali léčitelství. Vidíte, už chtěli pomáhat. Z toho pohledu člověka, ten si to musí prožít, že chtěl pomáhat. Teď už ví, jaké chyby tam byly. Ale ona dělala jednu věc, která byla dneska pro ni „složitější“, protože dneska sklízí minulostní činy. Za všechno musíte zaplatit. Protože ona se právě takhle vciřovala do druhých lidí, aby jim mohla pomoci. To je skutečně navštěvování cizího domova a to se nedělá. To je zasahování do vývoje soukromí toho druhého člověka. V té době to samozřejmě nevěděla, ale musela to prožít, aby dneska sklídila a pochopila.

A my, když jsme byli na té přednášce na Plzeňsku, tam byla taková malinká místnůstka - nebyla tak malinká, ale na počet lidí, který tam byl, byla malá. Byla to knihovna místního zámku. To bylo na dva dny, jeden den byl výlet, byl moc hezký. Tam jsme seděli ve velkém otevřeném prostoru venku u kašny do večera do 8 hodin, bylo to moc hezké. A druhý den jsme šli na tu celodenní přednášku do knihovny.

Po 10 minutách, když jsem začala mluvit, se jim udělalo obrovsky špatně. Ona měla tělo jak hadr, vůbec neudržela nic, ani hlavu, ta úplně padala na stranu. My jsme ji vyvedli ven, posadili jsme ji na židli. Trvalo to ještě asi půl hodiny. Pak jsem tedy šla dál mluvit k lidem a ten její muž se o ni staral. Asi za půl hodiny přišel zpátky a říká: „Už sedí ve vlaku směrem domů.“

On byl úžasný, protože on si starosti nedělal, což je správné, tím jí velmi pomůže. Večer už byla v pořádku. Pak jsme se domluvíly, že ona tohle dělala. Poslyšte, kolikrát půjдете do toho druhého domu prohlížet ty šuplíky, tolikrát musíte splatit. Teď si představte, tam bylo asi 120 lidí na docela malém úseku, a jak jsem mluvila, ti lidi se čistili a ona to do sebe nacucávala. Tam si teda splatila hodně, což bylo dobře.

Takže vy musíte zaplatit. Ta karma skončí teprve tehdy, když si uvědomíte, že už to znovu nezačnete dělat a až splatíte všechny ty vstupy do těch druhých budek Bohů, kteří vedle vás chodí. To je realita. Nedělejte věci, když přesně byste nevěděli prožitkem co. Musíte respektovat cestu druhého člověka, že on si musí přijít na všechno sám. Stačí si s ním velmi rozumně promluvit a nedělat lidsky věci, které vy byste nechtěli, aby druzí vám dělali. To stačí. A nebojte se toho. Tohle zřejmě ještě proběhne několikrát, podle toho, kolikrát jste vstoupili. Kus za kus zaplatíte.

Víte, svět je jako takové veliké nákupní centrum, kde chodíte a do košíku si házíte věci. A všechny ty věci zaplatíte. Tam nejde zaplatit málo a nejde zaplatit víc. Existují nějaké úlevy seshora, ale to už je fáze pro duše, které přicházejí za nějakým účelem pro větší skupiny lidí, protože svým způsobem odkládají něco. Já když jsem se sem vrátila, tak jsem taky odložila určité věci. Nastavila jsem si třeba tvrdohlavost, kterou jsem potom

musela zaplatit v tom manželství, abych byla vybitá. To všechno bylo vlastně mou vůlí Boha, který sem přišel, a všechno už jsem vám dneska vysvětlovala, že bylo správné a bylo dobré.

Léta mě trápí bolesti zad v bederní části. V čem může být problém? Děkuji

Na bedra si nabalujeme náš osud. Vy byste měli všechny úkoly, ať lidské směrem do hmoty (výdělek, starost o druhé lidi, starost o děti, o potravu, o úklid, o sebe samé), i situační fáze, to znamená váš duchovní úkol, kdy se učíte být lepší, vy byste všechno měli dělat s radostí. Jakmile si navalíte takové to 'musím', chybí tam ta lidská radostná fáze, že jste si to sem přišli přijmout. Tehdy to tak jakoby ztěžkne a skutečně si to na ty bedra dostáváte. Hodně lidí to má při aurickém sezení a je to lehce odbouratelné. Jestliže jsem si přišla tento osud zahrát, tak ho mám zahrát s radostí. Tady jde o prožitky, které vy vstřebáváte. Vy ten prožitek musíte potkat, prožít ho, aby vám něco bylo jasné. Nesmíte hodnotit něco, že je špatné nebo že je obtížné nebo těžké nebo dokonce to nechtít. Tohle je velmi důležité. Máte všechno dělat rádi.

Já jsem k tomu byla vedená už v dětství. Taky proto jsem si vybrala ty rodiče, kteří tam byli. Naši dělali s radostí opravdu všechno, co se dělo, byť to byly někdy těžké práce. A já jsem tátovi pomáhala úplně se vším. Já jsem třeba zdila, nahazovala jsem jako zedník ve sklepě s tátou. Nebo jsme spolu vybírali i senkrovnu. Ale já jsem věděla, že jemu udělám radost, když mu pomůžu. Tam jsem si nic nenabalovala. Pak jsem se taky naučila (to je taky ono, když si nabalujete věci) - přestala jsem rozeznávat, která práce je horší a která lepší. A naopak, když jsem ještě měla takový ten pocit, že bych něco odmítala, tak tu práci jsem udělala jako první, abych ji měla za sebou. Zkuste si přestavit – kdybyste třeba neradi myli nádobí a teď to tam nabývá, přibývá... Vy ani na té procházce si nemůžete odpočinout, protože to nádobí si nesete na těch bedrech. Ano, ono je tam s vámi. Ten pocit, že to neděláte rádi nebo že to dokonce nechcete udělat nebo že musíte, to je taková ta tíha. Ne. V tom případě to radši umyji hned. Mám to z krku, bude mi dobře, bude mi lehko. Tady hodně lidí jakoby se škuje před úkoly, které má a věřte mi, že ty běžné lidské úkoly toho života jsou důležité. Tady může být zapasována spousta jiných věcí. Vyřídít třeba něco na úřadě, tam jsou různé věci, které si ani neuvědomujete, že nechcete dělat. Já jsem se naučila vidět zázraky ve všem. Já jsem se kdysi dávno třeba bála jít na úřad. Když si sednete do klidu, tak si řeknete: 'Hergot, vždyť na tom úřadu jsou stejní lidé jako já' a když tam půjdu a vyřeším to, třeba to nemusí být nepříjemné.

Pak jsem se dostala po letech do stavu, že jednou jsem byla na finančním úřadě něco vyřizovat a s tím pánem, který to se mnou vyřizoval, jsme se něčemu smáli, jak jsme si povídali. A já jsem potřebovala ještě něco vyřídít o patro níž s jednou paní. A on mi řekl, že mě tam dovede, protože ten náš úřad je jak bludiště. Takže on mě tam vedl a jak jsme scházeli po schodech dolů, já jsem se něčemu moc smála. Znáte mě, když se směju, já jsem slyšet na dálku. A on se otočil a s vyděšenýma očima říká: „Paní Adamcová, tady se nesmíte smát.“

Já říkám: „Proč?“ A on: „Tady jste na bernáku.“

„Aha, ale já jsem nic neprovedla.“ „To nevadí. Tady se máte každého bát.“

Vidíte, to je takové bububu, které se uměle vybavuje. Pak když tam nechcete jít a odkládáte to, už si drtíte ty vaše ramena. Běžte na bernák a udělejte si z toho krásnou věc. I tam jsou lidé strašně fajn.

Poznám jedného liečiteľa, ktorý dostal víziu, že už nemá liečiť druhých ľudí, ale ma začal učiť liečiť.

(Asi jste si měla trošičku něco prožít)

Ako sa človek môže vyliečiť sám pomocou dychových cvičení? Je zlé naučiť sa samoliečiteľstvu?

Víte, řeknu to jinak. Proč se léčit, když rovnou jde nezapsat odpor a nemoc. Tohle by měl člověk pochopit. Tento člověk už zřejmě odkládal léčitelství, už věděl, že splácí nebo že dělá něco špatně, ale vy jste ještě možná měla eventuálně prožít něco.

Dechová cvičení – všechny ty věci, které tady jsou, jsou pouze berličky. Všechny. I věci, které se týkají třeba prána jógy, věci, které vás dovedou pouze k tomu základnímu, které jsem přinesla sdělit, to znamená k přijetí všeho ve vašem životě. Vy se máte stát Bohem, který je vždycky zdravý. Vy už se k tomu velmi blížíte. Jakékoliv odmítnutí působí příčiny, které potom musíte nějakým způsobem doladovat a věřte mi, člověk je velmi vynalézavý, takže on se naučil různými technikami zmírňovat nepříjemné pocity, ale je to zbytečné. Jednou to už neudělejte, vzápětí zjistíte, že to pracuje. Dolečte si, prožijte si všechny ty bolístky, které tam budou a žádné další už neprijdou.

Člověk potom, když se stane svatým grálem, získá překrásné vlastnosti a ten Otec si ho hlídá po dobu, kdy to tělo tady ještě musí být. Tehdy už jste tady ale vědomí v Bohu a tehdy se dějí skutečně zázraky a mně bylo ukázáno, že ty zázraky se dějí i tady i seshora. Ty horní jsou pro nás výrazné, ale to samé se děje už tady mechanickou cestou. Já už jsem to někde vyprávěla.

Když mi bylo 29 let, mí rodiče oba měli paradontózu a já jsem dostala chřipku. A po týdnu té chřipky a po těch horečkách se mi úplně rozhýbaly zuby. Paradontóza je to, že základ kosti ustupuje, takže ten zub, který by měl být tou kořenovou částí v kosti, on je potom pouze v takové malinké části. Takže ony se viklají a pak to bolí. A mně během toho týdne se ty horní řezáky, jedničky a dvojky úplně rozhýbaly. Pozor, já byla z rodiny zubařů, pro mě to byla katastrofa. Vy jste vždycky zaměřeni na to, čemu rozumíte. Mně levá horní dvojka vyjela z pusy, že mi trčel ret nahoru. Vypadala jsem jak žralok.

Můj tatínek dělal šéflaboranta a spolupracoval s primářem, samozřejmě. Pamatuji si, jak jsem za ním přišla a říkám: „Pane primáři, podepíšete mi...“

Do třiceti let byl tenkrát paušál na zlato, to znamená gram stál asi 39 korun. On říkal ano, jako že mi to podepíše a říká mi: „Co si necháte dělat?“

Já říkám: „Já si nechám udělat ortodontická rovnátka.“

Během jediné noci se mi ty zuby vrátily na místo. To byla ale bolest, že jsem celou noc nezavřela oko. Pak to přestalo a pak jsem si udělala takzvanou Rochettovu dlahu. To je taková páska, která se zezadu přilepí na ty palatinální plošky zubů.

A on mi říká: „Nenechte si to dělat, nějakou dlahu. Nechte si to obrousit, budete mít krásný můstek.“

Já říkám: „Ne, ne, ne. Já mám krásné zuby, zdravé, to že se hýbou, to zkrátka tak je, ale já si je nenechám obrousit.“

Sebelepší můstek tenkrát vypadal jako můstek. Dneska už ta keramika je krásná, ale tenkrát ne, ty kovy a pryskyřice... Takže jsem ho neposlechla, holky mi udělaly na ortodoncii rovnátka a já během jednoho jediného dne jsem si ty zuby srovnala a udělala jsem si dlahu. A ta dlahu mi tam vydržela 11 let.

Uplynulo 11 let a bylo mi 40. A tehdy jednou v noci přišel někdo shůry a řekl mi: „Teď se ti bude dít něco se zubama, neboj se, my to vyřešíme.“ Tak jo.

Druhý den mi spadla dlahu. Tak si říkám: já to vyčistím, vypálím si tu pryskyřici a nechám to znova nalepit. Tak jsem šla k mé zubařce, ona mi to nalepila, jenže za dva dny mi zase spadla dlahu. Já jsem v pátek měla odjet 100 km za svým mužem a měla jsem tam přijet dřív, než on přiletí, měla jsem připravit dům a měla jsem se starat o jednu jeho příbuznou, která přišla z nemocnice. A do toho pátku mi ta dlahu spadla 4x. Já jsem si říkala, já snad tu dlahu nemám mít, to je divné. Já jsem tam v pátek byla znova, a když jsem sedla do auta, spadla mi ta dlahu počtvrté. Než jsem stačila dojet těch 100 km, tak se mi dvojka znova hnula asi o milimetr.

Přijedu tam a říkám si: V pondělí si ji nechám znova nalepit. A v noci, když jsem se postarala o tu naši příbuznou, tak jsem si šla lehnout. A v noci se rozsvítilo a přišel anděl. Něco mi vysvětloval, pokládal mi ruce na čakry a už chtěl jakoby odejít, už se jako loučil, říkal: „Měj se dobře, sestro v Kristu“, a začal se otáčet, jakoby si na něco vzpomněl. Já jsem starý žertýř, já jsem si říkala: 'Hele, andělé jsou také sklerotičtí.'

Tak se otočil a takhle mi sáhl na pusu rukou. Od té doby ty zuby byly jako kámen. Víte, co umí láska? My jsme se potom dívali na rentgen těch zubů a byl úplně stejný, ale ty špičky těch zubů, které držely v té kosti, byly úplně bílé, jako byste je zatavili nebo přivařili autogenem. Mám to dodneška.

A teď pozor – bylo pokračování. Tohle byla první fáze, aby mi ukázali, co jde. Oni mi potom dali najevo, že oni tyhle věci neradi dělají, protože je zbytečné vysílat tak strašně velikou energii, aby se tyto změny dělaly. Ale čas od času se nám to někde uděje, aby ti lidé věděli, že něco takového existuje. Nicméně, mělo mi být ukázáno, že i zázraky se dějí přes Boha tady v běžném našem životě. Mně totiž zůstala ta malá mezírka mezi tou dvojkou a trojkou.

Uplynul asi půlrok a já jednou ráno jsem se myla, podívám se na sebe, učesala jsem se, vycenila zuby, jestli jsou dobře vyčištěné a viděla jsem tu mezírku. A zase žertuji, že jo. Do toho zrcadla říkám: „No, taky sis mohl pospíšit, než se mi ta mezera udělala.“ Ale pozor, bez výčitky. To byla fakt sranda.

Představte si, ten den nepřišla žádná práce (víte, že dělávám dlouho do noci). A najednou mi volá ta moje zubařka a říká: „Co děláš?“

Říkám: „Přestav si, že nic. Dneska nepřišla práce.“ Ona říká: „Víš co? Já tě zvu na večeři. Půjdeme na pizzu. Chceš?“ Já říkám: „Tak jo.“

Ona pro mě za hodinu přijela, naložila mě do auta, my jsme si „popizzovaly“ a když mě vezla domů (my se nikdy nebavíme o práci, toho máme dost. My jsme se vždycky bavily co rodina a duchovně jsme se bavily), najednou vidím, jak se otočila a říká mi: „Dneska jsou tak úžasné hmoty, to bys nevěřila.“

V tu ránu už jsem věděla, kdo mluví.

Ona: „Já jsem měla kluka, ten měl otočené plošky na trojkách, mezery mezi jedničkami a dvojkami. Já jsem sice na něm makala asi 3 hodiny, ale ten kluk je jak filmová hvězda.“

V tu ránu já jsem na toho Boha, který koukal z té Ivy udělala...

A ona: „Přijď v pondělí v jednu.“

Víte, když se potom nade mnou skláněla, ona je velmi krásná, tak jsem viděla ty oči, to božství mi přišlo dostavět tou hmotou to, co jsem potřebovala mít v puse. A to božství jenom chtělo ukázat, že i tohle je správné. Ono se to tady v té hmotě doladuje pomalu, tvorba ve hmotě je pomalejší. Nahoře uděláte myšlenkou „prd“ a je to.

Narodíme se zdraví a naše ego nás vyžene do zkoušek a my tím, že se bráníme a nepřijímáme, tělo zdemolujeme. Je naše tělo schopno opravit například vyhřezlou plotýnku, artrózu druhého stupně, špatný zrak, když se budeme snažit čistit?

Poslyšte, 'snažit čistit' – to už je taky snaha, úsilí. Vy máte být fakt jenom spokojení, aby se všechno doladilo. Vy máte být spokojeni s tím, že máte vyhřezlou plotýnku, s tím, že blbě vidíte. Jak já se raduji, že blbě vidím, to byste se divili. Víte, jsou věci, které jsou tady mechanické.

Já jsem sama zažila obrovské věci, když přišel třeba člověk, který dva roky chodil s bolestí k doktorovi, a teď se mi to stalo znova. Byli jsme na Rusavě, a když jsem byla předtím v Jilemnici, tam byl mág, nějaký Pavel s manželkou a on říkal, že mu brní ruka.

Já jsem si už v té Jilemnici na pódiu našla ten bod a říkám: „Tady?“ A on říká: „Já to cítím až do prstů.“ Já říkám: „Já vím, tady máte blok, tam nemáte Boha.“

A tak jsme se domluvili, že až budu na Rusavě, tak ten člověk přijde. Pozor, on s tím chodil několik let k doktorům, doktoři nemohli nic najít, neuměli nic opravit. Dokonce mu tvrdili, že ho nic nemůže bolet. Všechno bylo v pořádku.

Ta plotýnka, to už je další záležitostí, tam už se pohne i ta hmota. To už je složitější, i když někdy se i tohle dá opravit. Záleží podle toho v jaké fázi to je, jak hluboce byla ta hmota ovlivněna. Nicméně tady jsme na té Rusavě potom měli výlet na horu nad ní. Bylo to moc hezké, Sylva tam zpívala Aramejský otčenáš v aramejštině. Já si myslím, že to bude i někde na stránkách, Dan to posílal. My jsme hodinu předtím měli čas, tak

jsme si sedli a protože on znal přednášky, tak jsem mu vysvětlila v té fázi, co kde udělal. Okamžitě to pustilo jeho božství. Ten člověk odešel a odjel odtud a nic.

Za týden přijel do Pardubic s jeho ženou, protože ta taky potřebovala něco vysvětlit. To byla pouze chvílka, neměla jsem tříhodinový čas, jen asi desetiminutový. On říkal: „Mně nic není. Léta jsem chodil po doktorech a nic mi není.“ Já říkám: „Do té doby než si to uděláte vy. Protože vy jste se vyléčil, já ne. Já jsem nic neudělala.“ Ten člověk jenom pochopil. Stačí, když pochopíte a samo se něco může upravit.

Takže odteď žádné další příčiny nemocí. Všechno přijímejte tak, jak to je, sakumprásk, opravdu. Mám doma nemocného partnera, ty obtíže nemoci vysvětlovat, zmírňovat, být trpělivá, milá. Vědět, že ten člověk se třeba bojí něčeho. Stačí zmírňovat.

Lidé vedle vás někteří nejsou vědoucí, a vy i to musíte respektovat, a kdybyste je tlačili do těch duchovností, už budete blokovat je i sebe. To nejde. Nemusíte o tom mluvit. Já si pamatuji, kdysi dávno ke mně chodili lidé a teď byli nadšení, byli jak nastartovaný kuň, jak přijdou domů a teď to na ně doma vybalí...

Já říkám: „Nedělejte to.“ Vy nemusíte před lidmi mluvit vůbec o ničem. Já jsem 40 let nemohla mluvit. Nevadilo mi to. Ale já jsem se jenom tak chovala. Máte pravidla. Víru stejně musíte žít. Když ji nebudete žít, nemáte ji. Máte se tak chovat a tím budete měnit své okolí. Protože oni budou třeba útočit na ostatní lidi, ale vy je nebudete iritovat, neboť nemáte karemní zápisy, aby vám ty věci dělali. A tohle stačí. Už tohle vám vyčistí obrovsky tělo. Stačí jenom žít čistě, morálně, v souladu s Bohem. A budete se čistit. Bez snahy a bez úsilí. A každý ten okamžik budoucí je v té přítomnosti nastavený, takže jenom procházíte a jenom tak začít žít, všechno se doladí. Jsou věci, kterých se ještě můžete zbavit, a jsou věci, se kterými bohužel budete muset zemřít.

Znáte knihu *Ve světle pravdy – Abd-ru-shin – Poselství grálu? Nejde mi čist, mám se snažit?*

Neznám. Když vám něco nejde čist, tak to nečtěte. Vaše nadjá ví, že tudy vaše cesta nevede. Ještě budu pokračovat.

Znáte paní Zdenku Blechovou? Přijímá a předává channelingová sdělení, píše knihy, vydává CD a karty. Je Zdenka jako Ivanka?

Já bohužel neznám paní Zdenku Blechovou. Já vůbec neznám spoustu lidí. Já mám problém si zapamatovat jména, já vás vidím jako Boha. To samé mám s městy. Já si pamatuji vizuálně, že jsem někde byla, třeba 40 let. My každý rok s dětmi někam třeba na 3 dny jedeme. Minulý rok jsme byli na Zvíkově, před tím jsme jeli na Šumavu, takže jeden den jsme spali v Klatovech, pak jsme byli v Prachaticích a pak jsme byli v Domažlicích.

A ten můj zeť mi říká: „Bylas někdy v Prachaticích?“ Říkám: „Nebyla.“

Takže vybral ty Prachaticy. My jsme tam přijeli, projíždíme Prachaticemi a já: „Jé, tady za rohem...“

A on: „Vždyť jsi říkala, žeš tady nebyla. Kvůli tobě jsem to město vybral.“

Říkám: „Já vím. Ale já jsem si nepamatovala, že to byly Prachatice. To jméno mi nic neříká.“

Já jsem před 20 lety začala jezdit do Safiny. To ještě nebyla dálnice D8, já doteď můžu zavřít oči a projíždět cestu. Budu vidět přesně stromy, domy, zatáčky, značky, ale nevím, jak se to tam jmenuje. A děje se mi i opak. Někudy jedu a teď vidím jméno – kde jsem to viděla? Hrozný, fakt jsem tady úplně jak na návštěvě. Takže tohle mi nic neříká, já si nepamatuji ani ta jména, ale hlavně - já jsem byla držená, nikdy jsem nebyla na žádném kurzu, kde se něco učí duchovně. Věci jsem si některé přinesla a pak mě byly vyučovány dál podle potřeby, jak šel čas. Poslouchala jsem příkazy, které se děly. Takže to vám bohužel neřeknu. Musíte si to vytřídit sami. Podle toho, co vám říkám, jestli ta paní dělá věci, tak je dělá správně, protože je tady spousta šikovných lidí, spousta báječných duší, které přinášejí zase pohled z trošku jiné strany, protože vy všichni jste jiní, takže to umíte přeložit zase z jiné stránky.

Můžete mi říct co a proč se stane, když člověk prodělá mozkovou mrtvici, kdy je nejdříve postižená levá ruka a pak následně noha? Děkuji moc. Mám vás ráda.

Děkuji vám, já vás taky.

Teď to budu brát trošičku oklikou, než se dostanu k odpovědi. Někdy budete brát věci ještě za špatné. Už jsem vysvětlila, že každá nemoc má svůj smysl a svůj důvod, a někdy budete zdánlivě nemoc nebo událost ve vašem životě (třeba mrtvici) považovat za špatnou. Já jsem měla jinou zkušenost. Samozřejmě já jsem byla velkým oříškem pro moji maminku a ona pro mě, vždycky je to vzájemné, vždycky se ti lidé vyučují vzájemně. Protože moje maminka mi házela lasa, která byla zvykem ve 3D a ona na mě neplatila. Takové ty špeky, kdy mi něco řekla, abych udělala a věděla, že třeba nebudu schopná opustit místo, kde jsem se narodila, vyměnit něco za něco, to na mě neplatí. Takže to bylo na ní hrozné vyučování a pro ni zase já byla obrovským oříškem v tom, že na mě nic neplatilo. Cokoliv se na mě snažila hodit, tak to neúčinkovalo.

Až v roce 2002, kdy už jsem přijala kompletně se vším všudy a přestala jsem se jakoby snažit (já jsem věděla, že to nejde), tak tehdy moje maminka dostala ze dne na den mrtvici. Ono to proběhlo velice hezky, čistě. Ona to neměla na těle v tom smyslu, že se nemohla pohybovat. Ona to měla na očích a naopak neviděla jeden obraz, ale pět obrazů, to bylo taky horší. Nicméně ono se to srovnalo, do měsíce byla v pořádku a od té doby je nejzdravější jaká kdy byla. Nicméně od té doby, kdy nebylo zapotřebí, aby mi tyto věci dělala, se jí změnilo úplně myšlení. Mám vedle sebe někoho úplně jiného. A ona sama mi říká: „Jak je možné, že jsem 10 let po smrti táty nemohla přijmout jeho smrt a najednou po té mrtvici mi to jde?“

Vy to máte jako program. Buď je ten člověk hodně negativní a sklízí jenom to zaseknutí. Pokud je to levá strana, je tam levá ruka, to je čtyřka, ruce jsou spojené s hrudníkem a nohy jsou spojené s jedničkou. To znamená tam je buď považované, že někdo se jeví jako špatný nebo činy jako špatné a levá strana, levá ruka je lítost nad někým a nebo

zášť. Pokud mrtvice jsou výrazným projevem, tam ta zášť může být, ale nemusí. Někdy stačí dlouhodobý projev nebo extrémní výboj silné negativní emoce, který tohle udělá. Ale věřte mi, že ten člověk po nějaké době, kterou stráví takhle nemohoucí, jemu to vlastně pomůže, protože on to myšlení většinou změní.

Někomu to trvá dýl, někomu míň. Takže ono se to vždycky na tom člověku projeví. Mojí mamince to neuvěřitelně pomohlo. A vidíte, už nebylo důležité, aby mě vyučovala, tak se to zkrátka zastavilo. Jsou věci mezi nebem a zemí, ta horní hladina vždycky ví, co kdo z vás už načerpal, kdy je zbytečné pokračovat, a tak se upravujete nejenom vy, ale i to vaše okolí, protože vy se učíte vždycky ve skupinách. Tohle musíte mít vždycky na paměti. Stačí být v klidu a v pohodě a neprojevovat odpory, že to mám a hodně rychle se ten člověk dostane do dobré kondice. Jde to.

Mám 3 roky vztah s přítelem, který se začal projevovat jako velký žárlivec a hlavně manipulátor. Mám ho moc ráda, ale poslední dobou se na mě moc upíná a já mám pocit, že nemohu dýchat. Nevím, jak mám změnit chování, aby se změnil on. Vím, že musím začít u sebe. Jak tuhle situaci přijmout? Přece nemůžu s ním pořád sedět doma, aby byl klid.

Ano, to je velmi těžké. To je hodně silný náběh. Tady je nějaká vaše minulostní karma, kdy vy jste to dělala druhým, abyste zmírnila ty postupy. My si to pak pinkáme jak míče. Za prvé s ním musíte obrovsky soucítit. Ano, on trpí. Já bych si s ním sedla – pozor, nemusí to pochopit, tady záleží na tom, jak to budete vy prožívat - a vysvětlila bych mu: „Podívej se, nezměníš věci tím, že budeš tlačit na pilu, protože to se nedělá. Nemůžeš mě doma zamknout a nemůžeme sedět jenom společně doma. Každý chodíme i do jiné práce a jenom z lásky k tobě my musíme udělat věci tak, aby ses z toho dostal, protože tohle není řešení.“

Tohle dovede člověka buď úplně k rozpadu nebo k hrozně negativním pocitům, když to pokračuje. Vy se musíte oba dva zaměřit na to, abyste jemu pomohli. To znamená, aby přestal poslouchat ten egoismus. On musí pochopit, že druhého člověka nikdy nelze vlastnit. A ten soucit je důležitý. Nesmíte si myslet, že je to špatné, žádné vztahovky, žádné zlosti, trpělivě vysvětlovat. Žádné kritiky, nic. Jenom mu dejte najevo, že až budete chtít jít tam a tam, že tam zkrátka půjdete, protože to děláte z lásky k němu, abyste ho trénovala, aby si zvykal. Pozor, tohle je ale skutečná pravda. To máte zase jako ve škole. Já se k té škole ráda vracím, tam se to všechno nastiňuje. Jak se naučíte krásně psát písmeno A? Že budete trénovat. Vy se krásně naučíte počítat násobilku, když budete trénovat. Ten člověk se musí natrénovat, že se k němu zase vrátíte. Jinak to skutečně nejde. Nejde to udělat tím, že druhému zakázete. Ne.

Víte, když to pochopí s vámi a vy se ráda obětujete pro tohle učení s ním, tehdy vám to půjde mnohem snáz. Vaše nadjá společné to bude vědět a on to bude cítit a bude ty ústupky dělat. Sice to někdy půjde pomalu, ale dá se to, věřte mi.

Já sama jsem zažila obrovské věci ve svém životě. Já si pamatuji, můj muž dělal něco podobného. Ne můj muž, ale manžel. S mým mužem já jsem svobodná absolutně. A on taky. On vás miluje. Já jsem ženou, která může mít jenom jeho, protože bych byla velice obtížnou partnerkou pro kohokoliv jiného. Já totiž patřím vám všem, což by jiný muž

vedle mě asi nesnesl. A snesl by to jenom tehdy, kdyby vás miloval stejně jako mě a to on dodržuje.

Můj manžel dělal něco podobného. Tam taky byla žárlivost. Já jsem zažila neuvěřitelné věci. Já jsem šla jednou na večeři - domluvenou, odpolední ve 4 hodiny s kamarádkami z práce. Měla jsem domluvené hlídání s babičkou a s dědou, on odmítl hlídat. Já jsem přišla domů přesně jak jsem měla, v 8 hodin. Já jsem věděla, že musím dodržovat nějaká pravidla, abych nedala podnět k tomu, aby se zlobil. Přijdu domů, -dneska se tomu směju, tenkrát jsem se moc nesmála - on prohledal všechno. V lednici, ve skříních. To, co chybělo, bylo zle, to, co přebývalo bylo taky zle a teď to tam stálo v řadě, krabice různé vysypané... To si nedovedete představit, co se tam dělo. To jsem věděla, že to dělá egoismus. Já jsem to v klidu uklidila a věděla jsem, že zase musím být trpělivá a zase za nějaký čas to zkusit znova.

Ale on byl velmi zvláštní. Mně se stal příběh, ten byl taky udivující, tam jsem taky cítila hladinu Boha. Kdysi dávno, to jsme měli úplně malinké děti, letěly s babičkou a dědou do Bulharska. A my jsme se s mým mužem domluvili, že až přiletí, měli přiletět v 6 hodin ráno, takže pro ně pojedeme na letiště. Ale protože takhle ráno pojedou, takže to uděláme tak, že si dojedeme večer předtím do Prahy, tam si dáme někde večeři, budeme celou noc chodit po Praze a ráno půjdeme na to letiště, vyzvedneme je a pojedeme domů.

Pár měsíců předtím se ale odehrávaly zvláštní věci. Můj muž byl velký fanda přes fotbal a tenkrát, to bylo za totality v roce 1986. On neměl rád jednoho sportovního komentátora, já už nevím, jak se jmenoval, akorát vím, že to byl Jiří. A začalo to tím, že jsem mu jednou nesla večeři, když byly sportovní Branky, body. Já nesu tu večeři a najednou on tak koukne a říká: „Líbí se ti?“

Netušila jsem, žejo, tak říkám: „Jo, docela hezký chlap.“

A už to začalo. Kdykoliv ten chlap byl v televizi, tak bylo rýpnutí: „Je tady tvůj fešák.“

Pak ho nasral ještě tím, že se jednou opřel do teplického fotbalového klubu a to už měl úplně utrum. A pak to zkoušel přes Lenku Filipovou, jestli já taky budu žárlit. To byla taková hra toho egoismu, já jsem se v duchu tak bavila: Bože můj, o co jde? Já jsem totiž nikdy nezažila poryv egoismu. Nikdy bych nevlastnila druhého člověka, to mě nic neříká. Viděla jsem, že trpí, já jsem s ním soucítila. Jenže, představte si, po těch měsících, kdy se to stupňovalo, už ho nesnášel. Říkal: „Dneska je tam ten idiot, já snad tu televizi vypnu a nebudu vůbec poslouchat ty zprávy.“

Představte si, my jsme odjeli pro ty děti večer. On uměl být úžasným zábavným společníkem, když chtěl. My jsme prožili překrásný večer. Šli jsme na večeři, pak jsme si dali víno, poprvé jsem tenkrát ochutnala Tramín. Já se ve vínech nevyznám a tam jsem zažila šok, kdy napřed to bylo hrozně kyselé, druhá sklenička už nebyla kyselá, třetí byla sladká, ty jo. Dodneška, když si na to vzpomenu, tak je to údivné. My jsme prochodili celou noc a o půl čtvrté ráno, v milionovém městě, nikde nikdo, my jsme nepotkali několik hodin ani nohu a najednou jak jdu a směju se na něj, tak na rohu jsem do něčeho narazila. Do něčeho měkkého a takhle mě ruce objaly, mělo to tmavý svetr... Já říkám: „Jé, promiňte...“

A teď koukám a to byl ten komentátor. Už jsem věděla, že je to v prdeli. Ještě říkám: „Jé, to jsem nechtěla.“ A on: „To bylo příjemné.“

Já jsem se otočila a vidím tu kamennou tvář mého muže. Jiří odešel a můj muž procedil: „Je ti dobře, co?“

Ty dvě hodiny, než přijely děti, jsem to vydržela, pak už to bylo dobré, protože už se to rozměnilo. Tam jsem si vyzkoušela skutečně, že Bůh funguje přesně tak, jak má. On byl vždycky velkým žertýřem v mém současném životě. Abych věděla, že vždycky tady někde je a někde na mě myslí.

Prosím, jak přijmout tragédii v rodině, ještě ztrátu práce a nedostatek financí při splátkách?

Ano, někdy to máte nastavené velmi těžce, ale věřte mi, čím těžší situace následují, tím větší úkol jste si na sebe nabrali. A vždycky - to, co máte řešit tady, na to máte.

Budeme si postupně vysvětlovat, co jsou tragédie. Víte dobře, že tragédie vlastně neexistují. Jsou to pouze pocity ve 3D, že něco ztrácíte, ale vy nic ztratit nemůžete ve skutečnosti. I člověk, který by vám odešel ze života i na druhou stranu do neprojeveného světa, s vámi pořád zůstává, protože podle vnímání - a proto se to děje - my většinou, když ten člověk odchází, my litujeme sami sebe. On jde domů.

Nedávno jsem si psala se ženou, která měla vztah s farářem. Tam byly ty názory faráře, té ženy, všechno nedoladěné a všechno se tam motalo kolem hříchu, což je nesmysl. A strašení peklem. Hřích – bububu, děláte něco špatně, budete potrestaní. Prosím vás, to jsou všechno hovadiny.

Já jsem té paní napsala, že i pan farář i ona - s prominutím - mají v tom guláš s bramboračkou. Zákon hmoty je satan a to peklo je tady, nahoře ne. Vy si sem přijдете užít peklíčko těch utrpení, když vám našeptává. Vzpomeňte si na pohádky. Nejdříve ten čert vám strčí smlouvu pod nos a říká: „Podepiš, budeš mít něco navíc...“

Jakmile zaprodáte svoji duši, tak jste v pytli. Ne. Odolejte. Víte, nejlíp je člověku, který nemá žádné přání. I představa, kterou vám tam představuje to ego, co bude, už je vaše přání, protože v pohledu Boha procítěně tohle je a sami sebe trápíte. Představte si, že dnešní večer strávíte o svíčkách se svým partnerem a on nepřijde domů. To je bomba, co? A přitom on ten chudák o tom ani nevěděl. To jste si teď vymysleli, takže jste si připravili past sami na sebe. Tady jsou věci, které vy si tak tvoříte.

Ono to ego je velmi mazané. Je tady vždycky ten motiv, kdy vy jste chtěli něco jinak, než bylo. Ale pozor - to je iluze. Původní vaše realita Boha chtěla to, co je. Vy máte to, co jste původně chtěli. Jenom jste zapomněli na to, že jste ten Bůh. Připadáte si jako jméno a tělo. Takže pozor tady na to. A tady u toho taky respektujeme, podle těch tragédií, jestliže někdo z rodiny je nemocný, má odejít, odejde. Já se pouze musím připravit na to, že se to může stát, ale budu všechno fyzickým tělem dělat pro to, abych toho člověka zklidňovala, abych zmírňovala jeho bloky, když by přežil, aby zase neplatil něco dál. Budu se o něj pečlivě starat, s láskou respektovat to, co se mu děje. Vždyť ho miluji. Navíc on tu nemoc má proto, že někde něco nepochopil. Všechno je nastavené.

Já jsem někde vyprávěla, jak jsem zažila okamžik, kdy můj otec si zapsal rakovinu. On, který nikdy v životě nikoho nenenáviděl, vždycky všechny lidi miloval, respektoval, nepomlouval, nekritizoval. On byl anděl. Až v jeho osudu bylo nastaveno, že teď to nezvládne, aby mohl odejít. On to skutečně udělal a udělal to přede mnou. A já jsem nemohla udělat vůbec nic. Za půl roku skutečně onemocněl a musel odejít. Nedalo se dělat vůbec nic.

On měl ještě starosti o mě, protože věděl, že budu mít těžké zkoušky s maminkou. A přišel týden před smrtí ke mně a říká mi: „Holčičko moje, až odejdu, víš – jak bych ti to řekl – budeš to mít s mámou hodně těžké.“

A já, protože jsem chtěla, aby odešel v klidu, aby se tady netrápil v té schránce zbytečně dál, tak jsem mu říkala: „Neboj se, tati, já to zvládnou. Vždycky na ni budu hodná.“ On se uklidnil.

Jsou věci, které přestanete brát jako tragédií. Teď onemocněla moje dcera, která dělá šperky. Ona velmi pracuje. Léta byla unavená, nikdo nevěděl, z čeho to bylo. Teď zjistili, že minimálně dvě děti porodila s celiakií. A týden před tím, než se tohle projevilo, tak přišel ke mně Otec. Vyjela mi hadí síla a viděla jsem spoustu informací a tam mi řekli, že celiakie není nemoc. To je paradoxní, že jo. Ano, celiakie prý není nemoc, budete to mít skoro všichni. Je to totiž změna v systému stravování. A vy byste se nikdy svých stravovacích návyků nezbavili, nikdy byste se nevzdali těch svých oblíbených jídel, co vařily maminky. Já taky ne.

Takže vidíte, teď vás ty problémy doženou. Moje dcera má tři děti a Francesce je 8 a půl, takže minimálně 9 let ona tu celiakii má, takže devět let nejedla. Já jsem jí říkala: „Už seš Henri Monfort.“ Tak jsme se smály. Teď sice už se ví, co má, ale to tělo je tak vyčerpané, tam se rozhodilo úplně všechno.

A vždycky, kdykoliv ona říká: „Mami, zkus si na mě sáhnout, to není možné.“

Já říkám: „Čakry jsou všechny čisté. Akorát seš v takovém zvláštním stínu.“ Je to tak.

Minulý týden mi napsala sms. Říkala: „Maminko, je mi hrozně, ale neboj se. Já jsem ti strašně vděčná, protože se o mě nebojíš. Kdyby ses o mě bála, bylo by to pro mě těžší. Takže ti děkuji, že se nebojíš. I Bůh ve mně i moje DNA ví, jestli to zvládnou nebo ne. A neboj se, já pevně věřím, že to dopadne tak, že tady s vámi ještě budu moct zůstat.“

To bylo úžasné. My jsme zažili už hodně věcí, když jsme odevzdávaly jedna druhou a vždycky to dopadlo báječně. Ono to dopadne dobře, nebojte se. Naštěstí člověk ve fázi na druhé straně už vidí, jak se věci mají. Ona nad sebou má obrovský deštník a ta nemoc je taky velmi důležitá.

I můj zeť, který sice měl úmysl přijít jako první, to byl jeho nápad založit tohle Centrum a ví, že ho má udělat. On je báječný člověk, přece jenom překoná ten strach přejít z ciziny do další cizí země, kvůli své ženě. Vidíte, všechno má svůj smysl, všechno se děje k vaší pomoci, jenom my to nevidíme. Takže nemějte pocity, že byly tragédie.

Za druhé – ztráta práce a nedostatek financí vás naučí, věřte mi. Já jsem tak žila desetiletí. I když jsem měla 2 koruny v peněžence a nebylo nikde široko daleko vidět

další nějakou korunu nebo práce, které by přišly. Pak se děly obrovské věci. Vy se naučíte pracovat s hmotou. Co to znamená?

Když nemám peníze, tak můžu dělat věci tady a teď, bez toho, aniž bych byla zaměstnaná, aby mi ty peníze v peněžence zůstávaly. Já jsem třeba neměla nikdy na průkazku, na městskou dopravu. Ta stála 70 měsíčně tenkrát a já jsem věděla, že ty peníze nemůžu vydat, tak jsem si každý den natahovala budík o hodinu dřív, abych měla čas těch kilometrů dojít do té práce dál. Tím jsem vydělávala ty peníze, ony mně zůstaly v peněženke.

Vy vidíte jenom to, co přichází k vám. Nebo každý den jsem vařila. Když člověk uvaří, tak se nají víc lidí. Měla jsem spoustu věcí na zahrádce. Tam bylo hodně věcí, které můžete zapracovat. Nebo třeba když kouříte, můžete přestat kouřit. To je taky výdělek, věřte mi. Většina lidí neumí tělem udělat něco pro to, aby se to změnilo. Já si prohlídnu, kde mám rezervy...

Pozor, tohle je velká zkouška. Jestliže zjistíte všechny rezervy a dovedete to s radostí, jak to krásně zvládáte, udělat... Když vydržíte pár měsíců, všechno se změní.

Ale tady se naučíte pracovat s hmotou. Neodmítáte nic. Ten Bůh vždycky udělá pro vás jen tehdy, kdy vy děkujete v každé situaci. Tohle je strašně důležité. Až si vás prozkouší, tak vám dá. Radši s tím nepočítejte, to přijde samo. Ono by vás to brzdilo. Kdybyste vykukovali, kdy už vám dá... To už je pak zavazující.

Já jsem vyprávěla i na těch základních přednáškách, že jsem potom dostala i večeri na ulici. Ten člověk mi tenkrát dal čínskou polévku do ruky. To byla zabalená koule v papíru a to jsem zjistila až potom. Pět minut předtím, když jsem vycházela z baru, tak jsem se dívala: mám 2 koruny v peněženke, dneska nebudu večeret. Tak zhubnu. Zase hurá, dobrý. A za pět minut jsem měla v ruce polévku. Děly se obrovské zázraky a budou se vám dít taky a tehdy si uvědomíte přítomnost božství.

Prosím vás o radu, co může být příčinou chronické zaražené rýmy a zánětu dutin?

Víte, my tady máme dvojí čištění. Jedno je čištění na buněčné úrovni, to je příčinné, ale potom je ještě druhé čištění, které tady existuje. My se pohybujeme v tom hmotném světě a pohybujeme se v docela špinavém prostředí. Většinou žijete ve městech, žijete v inverzních podmínkách. My třeba na severu nebo na Ostravsku, všechno, co je kolem uhelných pánví, tak tam jsou obrovské nečistoty. Málo lidí žije v čisté přírodě, po celé planetě je to docela obtížné. Těžké kovy a vezměte si, jak jsme znečištěni celkově. Lidé berou chemikálie jako léky. Když potom jdete na záchod, vyčůráte se, to se všechno dostává do vod. To se všechno vrací. I antikoncepce, o tom lidé málo přemýšleli. Když ženy berou antikoncepci (což je správné, vy se musíte nějakým způsobem v každé hladině bránit), ale to všechno se dostává do vody. A teď se ty vody filtrují, pak je zase všichni pijeme, to je takový zvláštní koloběh, že ona se hmota planety znečišťuje.

Ale co se týká toho dýchání, ten prach, který je v částicích ve vzduchu, vy nasáváte a on se musí mechanicky dostat ven. To znamená, že jednou za čas tu rýmu mít musíte a to tělo se potřebuje čistit. Pokud jste se v minulosti pravidelně nečistili, nepřišla ta

rýma, to se tak někdy stává, tak se stane, že se vám ucoupou a zanesou dutiny a je pak obtížné se toho zbavit. Já bych to řešila tím, že bych se to snažila jakoby rozbouřit, aby to vylezlo. Já jsem jako holka mívala také problémy s tímto čistěním. Pamatuji si, že mi velmi pomáhal Solux. Je pravda, že když už je zánět dutin, tak už je to bolestivé, nepříjemné. Ale tady jde o to vyčistit se. Nepovažujte to za špatné, jakoby proti tomu nebojujte, snažte se radovat se z každého odtoku a všech věcí, které jdou ven. Tohle je jediné, co vám můžu doporučit. Ať to jde pryč. Ono to třeba třikrát proběhne a pak to dostane nějaký svůj řád pravidelnosti.

Jaký je váš názor na pránickou výživu?

Já už jsem o tom několikrát mluvila. Tady je teď obrovské množství informací a je v tom opravdu galimatyáš. Tady se totiž stýká 3D a 5D. Takže teď už tady vidíte hodně zázraků, které existují a protože je vaše vývojová nabídka velká, každý patříte s těmi zkušenostmi do jiné hladiny, a když si ještě neumíte odříct to vyzkoušet, tak si to vyzkoušejte, aby vás to zabrzdilo. Je to opravdu veliký chaos. Je vás velmi malé množství těch, kteří projdou do svatého grálu, a vy sami v tom budete mít takový galimatyáš, protože dřív jste žili jenom v místě, kam jste se narodili. Měli jste kolem sebe počet lidí vašeho života a dneska se to iluzorně rozšiřuje. Takže vy vidíte i do oblastí, kam nepatříte. Vidíte do oblastí, kde jsou války, kde jsou týrané děti, kde jsou týraná zvířata (to byste dřív neviděli), aby vás tahle hladina egoismu chytila a držela vás třeba lítostmi. Ne. Já můžu pomoci jen někomu, kdo je vedle mě. A i kdybyste se snažili pomoci obrovským množstvím peněz někde, tak tam ty peníze nemusí vůbec dojít těm lidem, kde jste je chtěli mít. A nemusí dojít k cíli určení.

Než se dostanete k pránické výživě, tak se napřed musíte stát čistým člověkem. Už ale někdo přišel, kdo to ukázal. Ano, existuje to. Ale ještě vás čeká dlouhá cesta k tomu, než to budete jako lidé dělat. Ten člověk totiž, aby mohl pránický dýchat a vyživovat se, musí být Bohem. Nemůže to dělat člověk, který ještě Bohem plně není. Já když sáhnu do aury, tak cítím bolestivá místa - mě bolí ta místa, vás ještě ne, to je teprve připravené, co prožijete. Když sáhnu do aury a cítím bolest - v tom místě je zúžená čakra a tam není Bůh. Jak byste tam chtěli natáhnout pránu, když tam vůbec není místo pro Boha?

Teprve tehdy, až se zbavíte egoismů, můžete se začít stravovat pránický. Já jsem nikdy ani pana Monforta neviděla, jenom občas informace, které přijdou, ale vím, že on tam má dvě podmínky, které ten člověk musí splnit. Nebo dokonce tři? Já nevím. Jinak se do toho nesmí pouštět. To je právě ta rezerva, která chrání lidi, aby je to k tomu nepustilo.

Ale já osobně se ráda najím. Ještě pořád ano, protože i kdybyste byli čistí, tak naše pránické tělo tu pránu dokáže absorbovat asi tak zhruba na jedné buňce kolem 15-20%. Takže ten vývoj teď bude pomalu vzrůstat, až se jednou dostanete skutečně do tohoto stavu, ale to už budete tak osvobozeni od těch vašich fyzických těl, že už nebudete pevně přimknuti. Člověk, který je jenom hmotou, tak on je těžce do toho těla zapasovaný. Člověk, který už je grálem, tak ten už se umí odpoutat od fyzického těla, ale i ten má

ještě rezervy v současnosti. To se bude měnit, vývoj bude pokračovat. Půjde to jednou, ale teď ještě je to pro velmi mnoho lidí velmi nebezpečné.

Děkuji za to, že jste.

Jé, děkuji vám. Já taky děkuji. Ke komu bych tady mluvila, když byste tu nebyli.

Beru už skoro 10 let léky na deprese. Nevím, co s tím. Jsou deprese známkou nepřijetí se?

Ano, může to být nepřijetí se nebo i někoho jiného anebo i situací. Deprese jsou na první čarce, kdy něco člověk odmítá. Mnohdy ani nevíte, že něco odmítáte, protože většinou koukáte do vnějšího světa. Ale to není vaše realita. Vaše realita je nitro. Musíte koukat do sebe. Tam teprve zjistíte, že vám něco nebo někdo vadí. Jakmile to objevíte, zas je to dobře a tehdy musíte to něco nebo někoho přijmout se vším všudy. Vždyť je součástí vašeho života. A váš osud je vaším výběrem, neboť to žijete. Víte, zavřít před něčím oči, otočit se zády nebo dělat, že to nevidím, to není řešení. Ono to tam pořád je a pořád to tam překází. A nejlepším řešením je, co nejrychleji to vyřešit. A jak nejlíp umíte. Stejně vždycky potom zjistíte, že to jde ještě líp. A tehdy to zmizí.

Když to totiž necháte dlouhou dobu, tak ono to naroste do obrovských rozměrů a už vás to zdemoluje. Někteří lidé drobnosti řeší desetiletí. Hrozně dlouhou dobu a pak to zdemoluje nejenom je, ale i lidi vedle vás. Zkuste si představit, kdybych já třeba nepřijala mého dědečka. Bude ve mně blok, ten blok mě bude stravovat, já můžu onemocnět. Tehdy ale ta moje nemoc bude deptat mého muže, moje děti... vidíte to, jak ty egoismy se roztahují? To jsou věci, které se zkrátka dějí. Pozor, vy to taháte pak karmicky na další potomky!

V říjnu mi psala mladá žena, že má malého chlapečka, bylo mu 8 měsíců a že má nevyvinutou ledvinovou ploténku. A že to vypadá na operaci, že jsou pořád po nemocnicích a že jí nějaká vědma řekla, že to je její vina a blablalba. Psala mi docela zoufale, tak jsem jí řekla, ať okamžitě zapomene na svoje viny, že to tak není, ale že potřebuji, když je to tak malé dítě, sáhnout si na ni. A udělaly jsme to ne po skypu, ale jenom že jsem si rozbořem sáhla kde co je, abych jí řekla. To je záležitost ledviny, to znamená druhé čakry, jestli tam je nějaký zápis. Ta žena mi to hned dovolila, takže jsem udělala rozbor a zjistila jsem, že ona sama kdysi dávno, 8-9 let zpátky nějakému člověku neodpustila.

Vysvětlila jsem jí, zaprvé : Váš syn si vybral vás, takže vy jste pro něj nejlepší matkou. Přesně i proto, že jste neuměla odpustit a ten zápis karmy si sebou nesete. On totiž v minulosti neuměl odpouštět. Kdyby uměl, tak by si vás nevybral. Takže to je dobré, žádné výčitky. Kdybyste si vyčítala, že jste takovou matkou a že kvůli vám tohle vzniklo, už zase neodpouštíte sama sobě, což je zase hmota. A zase zhoršíte ten průběh.

Za druhé - když si vzpomenete, komu jste tenkrát neodpustila, tak můžete opravit všechno. Vidíte to? Už na toho člověka 9 let nemyslíte, nezajímá vás, bůhví co s ním je, ale pořád ten zápis té karmy sebou nosíte. Ale protože v téhle době jste vytvářela v sobě tělo malého člověka neboli schránku a v té úrovni máte nižší výdej hormonů, než má

být, proto se nemohla vyvinout levá ledvina. Ale vy ještě kojíte. Když se vám povede odpustit tomu člověku, to znamená, nemělo by vám vadit, co vám udělal, neboť on vám to udělal na vaše vlastní přání, abyste zjistila, jestli umíte nebo neumíte odpouštět, tehdy ten hormon začne vaše tělo vyrábět a můžete ho mlékem dodat do těla vašeho dítěte. Neslibuji vám nic, je to na vašem konání, co se opraví a co ne.

Ona mi za měsíc napsala, že to vypadá, že operace nebude. A teď v březnu mi napsala, že ledvina je dorostlá. Ještě se to dalo zachránit tím konáním. Ale hlavně ta žena měla úžasnou zkušenost v tom, že jsou věci úplně jinak, než se zdají. Ale vždycky jsou dobré. Láska k jejímu dítěti způsobila, že dokázala odpustit. Všechno se narovnal.

Pokud jsme svědkem příliš autoritativní výchovy v rodině (manžel – syn), do jaké míry se snažit zasahovat, aby dítě nebylo ovlivněno, to je zápis do života nebo nechat vše proudit, nezasahovat?

Moc děkuji za vše, co děláte.

Ano, tohle je velmi důležité. Jestliže manžel je hodně autoritativní vůči synovi, měla byste naučit syna přijímat chování svého otce, aby začal být vděčný za to, co smí prožít. Díky tomu, že to samé jednou nebude dělat svým dětem. Proto on si zvolil takového otce. Tohle je karma. Vždycky.

Vysvětlím vám příběh (tam to pochopíte) toho doladění. Mně psala žena z Karlových Varů, že se narodila do rodiny, kde otec byl velký lhář. Ona proto se naučila nelhat. Vidíte, to je důvod. Jestliže můj otec umí něco dobrého, já se to naučím a to, co umí „špatného“, toho já si vážím, protože to přeměním v dobro pro mě, protože já nebudu dělat druhým lidem to, co on. Pak už se s tím ta žena nikdy nesetká.

Ale ona to neudělala. Ona odsoudila otce za to, že lže, byť ji naučil nelhat. Vidíte to? Takže ve 20 letech se vdala a její první manžel, jemu psychiatři odhalili nemoc, takzvanou bájnou lhavost. Ona říkala, že to bylo peklo s tím člověkem. Že on už nevěděl vůbec, co je pravda a co ne. Ten strčil tátu 20x do kapsy. Ona říkala, že se s ním rozvedla. Druhý manžel – pozor – zas tam byl odsudek, zase nepřijetí. S prvním manželem ona opravovala toho otce, ale nevyužila toho, takže musel přijít další. S dalším to taky neudělala, tak se rozvedla, a protože to zase neopravila, pracovala v Karlových Varech ve firmě, kterou vedli dva chroničtí lháři. Oni jednu firmu zlikvidovali, druhou založili a ona říkala: „A já jim dělám ekonomii. Já když po nich chci papír, oni mi to slíbí, ale v životě jsem ho už neviděla. Já nemůžu v noci spát, protože se bojím, že na mě přijde finančák a teď oni na mě ještě svedou, že to je moje vina. A nemám šanci sehnat jinou práci.“

My jsme si psaly, to bylo na konci minulého roku. Já jsem jí vysvětlovala postup. Říkám: „S prvním mužem jste opravovala otce. S druhým mužem prvního muže a otce. A s těma dvěma povedencema opravujete všechny tři muže toho vašeho života. Ale stačilo, že budete vděčná za to, co vás ten člověk svým negativním chováním naučil. Tím to zastavíte.“

V tomto případě ten syn si zvolil svého otce takového, aby to sám nedělal své rodině. My tohle většinou neumíme odhalit a tím odporem nitra si píšeme další karmu.

Já jsem tady byla v září a po vás jsem byla ve Zlíně. A ve Zlíně, tam je to natočené, byl tam dotaz: Mám komunikační závadu, koktám. Můžu se toho zbavit?

Já jsem říkala: „Já si na vás musím sáhnout. Tady to nejde (bylo tam asi 400 lidí).“

Nicméně druhý den jsme měli malou přednášku ve zlínské Arkáně, tam to bylo asi pro 50 lidí a odpoledne když jsem balila a loučila jsem se, tak jako první se přišel loučit takový vysoký bledý kluk, hubený, samá ruka, samá noha. Takhle z té výšky se na mě usmíval a říká mi (on hodně koktal): „Ten dotaz jsem byl já. Vy jste říkala, že byste si musela sáhnout, tak jsem tady.“

Já jsem říkala: „A ty se nestydíš?“

„Ne,ne. Já jsem celou noc nespal, já jsem se tak těšil, že se to konečně dozvím.“

Tak jsem si sáhla. A tam byl 7-8 let zpátky zápis. Ale pozor – veliký a v hlavě. Ten člověk nepronesl nic špatného, ale v hlavě odsoudil (ono to hraničilo až s prokletím) nějakého člověka.

Říkám: „Koho jsi v myšlence odsoudil?“

A on mi říká: „Víte, naši. Mí rodiče se vždycky strašně hádali. Oni to teda dělají dodneška.“

Já říkám: „Tak. A teď to narovnáme. Ty sis svoje rodiče zvolil proto, že jednou nemáš dělat tyhle věci své vlastní rodině. Abys věděl, že to není hezké, ale ty je máš za to milovat, co tě naučili. Tohle je jednota. Ale vidíš, zasloužíš si je, protože ty jsi stejný jako oni. Tys je odsoudil. Neřekl jsi to sice nahlas, ale tys to prožil a Bůh zná naše prožitky.“

„A můžu se toho zbavit?“

„Ano. Pros za odpuštění, buď vděčný, že ti rodiče předvádějí, co ti předvádějí a vštip si do té hlavy jednou pro vždycky (i do srdce), že jednou budeš vypadat jinak. A buď vděčný, že tě to naučili. A tehdy se to bude buď zmírňovat, zmizí to nebo jednoho rána se vzbudíš a nebudeš koktat. Anebo se sejdem a já takhle mávnu rukou a tvoje nadjá mi to předá. Ale to už je záležitost budoucnosti, nikdo neví, co tam je zapsáno. Tohle je realita.“

Teď máte jako matka veliký úkol. Vysvětlit svému synovi, aby byl za to vděčný. Víte, ono je dobře, když se dítě naučí poslouchat. Ten svět pak líp snáší. Umí respektovat přání a příkazy světa. Naopak lidé, kteří se neustále brání, de facto odmítají potom emotivně věci, takže on je to docela dar. Ale vidět to v tu pravou chvíli je hodně těžké. A zvlášť když na to koukáte jako matka, která cítí se svým dítětem. Nesmíte vidět v tom otci nepřítele, v žádném případě. Ale musíte naučit syna vidět otce jako dobrého, byť by se jenom poučil. Tohle když dokáže, klobouk dolů. Věřte mi, že on na to má, ten kluk. Budete možná muset být hodně trpělivá.

Pracuji s energií reiki. Nepovažuji se za léčitele, ale za prostředníka, který předává vesmírnou energii. Pokaždé, když na někoho působím, prosím, aby se vše dělo pro dobro všech a v souladu s boží vůlí. Je to magie? Marcela

Minulý týden v Košicích se mě někdo ptal, že když teda prosím za ochranu nebo za něco, co se má dít a pak řeknu Buď vůle tvá, že se to vynekuje. Ano, tam už je zbytečné prosit. Je pravda, že když vás někdo požádá (musí vás požádat) a když už na něj přiložíte ruce a řeknete 'ať se děje vůle boží', ono ani nemusí nic přijít, když ten člověk si to nezaslouží. Ale věřte mi, že pak jsou to zbytečnosti. To už je jenom hra toho těla, které něco předvádí a nic se vlastně neděje. Záleží na vás. Když se poddáváte boží vůli, je to v pořádku, protože Otec ví, co si ten člověk zaslouží, co ne a co ještě získat má a nemá. Ale záleží na vás, jak se rozhodnete.

Tady hodně proběhlo u toho reiki vybití mezi hladinou černých mágů a hladinou bílých mágů, což bylo dobře. Vidíte, všechno je dobré. Hladina černých mágů zasvěcovala, to znamená, uměle otevírala čakerní systémy, ale přitom jedině vy sami se jako lidé musíte vyčistit svým chováním, vztahem a postojem. Navíc to zasvěcování se docela hodně platilo, jestli si vzpomínáte. Vidíte, to byl systém černé magie a mnoho lidí, kteří tam nastoupili, aby jako by byli v určitém směru u pramene, mnozí z vás už s velikou láskou a čistotou jste to skutečně chtěli provozovat, bez peněžních darů, bez nějakých odměn, jenom proto, abyste pomáhali lidem, což už je zase o stupeň výš. Ano, ten vývoj a ten pokrok postupuje, věřte mi.

Takže to musí proběhnout, abyste pochopili, a když si projdete třeba během 10 let několik těch stupňů vyvýšení, je to jenom takové opáčko před maturitou, nic jiného. Zkuste se zeptat svého srdce. Ve vašem srdci sídlí Bůh neboli vy sami. Tam je vaše centrum. To jedině může požádat vaše nadjá, aby vás vedlo. A tehdy, když vás někdo požádá nebo cokoliv se uděje, to nadjá vám řekne, jestli máte nebo nemáte věc udělat. Možná že vám bude v nějakém krátkém příběhu vašeho vlastního života ukázáno proč ne a proč ano, ale velmi rychle pochopíte, protože vaše nadjá všechno vezme do svých rukou. Ale pak neberte věci jako špatné. Musí se udít, abyste pochopili. To je důležité.

Co znamenají bradavice na ruce, malé bradavičky a znaménka po zádech, bolest, zuby?

Bradavice jsou záležitostí kůže, samozřejmě, ruce jsou na zeslabení čtvrté čakry, to odbočuje ze čtyřky. Tady bude někde trošku poznamenaná čtvrtá čakra, takže lítosti. Nepovažuji, když jste tady, že ještě umíte dělat zášti, ale můžu se mýlit, to musíte vědět sami. Spíš ty lítosti tam jsou, to odmítání. Uvědomte si, že lítost je nesmyslná věc. Vy jste si vybrali celý kompletní osud s tím, co vám udělají druzí lidé a s tím, jaké se dějí situace, takže je máte jenom přijmout, nic jiného se po vás nechce. A je to pro vás to nejlepší učení. Jako kdybyste si vybrali hotelovku, ekonomku... Vy jste si ji vybrali sami, tak je pro vás nejlepší. Je to vaše vůle. Tak ji tedy vystudujte, přijměte všechno, co tam je.

Nesmíte litovat ani druhé lidi ani druhé bytosti, protože i oni mají ten samý program vybrání osudu. Tohle si musíte uvědomit. Navíc druhému člověku nepomůžete svojí vlastní lítostí nad ním, neboť vy sami zdemolujete sebe, takže nemůžete být silní a ukázat mu, jak má věc zvládnout. Ale hlavně vy si snížíte v té čakerní oblasti sílu božství, které má být nateklé do těla. V tuto chvíli ta část těla se neumí bránit a bradavice jsou taky infekční záležitostí. Tam je skutečně takový výsev. A může se stát, když to pochopíte a posílíte si tuto oblast, že zmizí.

Bolest zubů - tam může být něco v komunikační úrovni, na té hlavě tam jsou hodně detailní cesty, ony souvisí i s jednotlivými čakerními systémy. Je to podle zubů, já si to ale nepamatuji, já jsem to nikdy nerozeznávala z těchto meridiánových partií, protože téhle medicíně já nerozumím, ani jsem nikdy nebyla léčitel. Já jsem duchovní učitel, já mám svoje principy shůry, takže to byste si museli ty zuby najít. Nicméně zuby patří ke komunikační fázi. Je to hlavně na hlavě v dolní partii.

Ta komunikační fáze má dvě fáze, protože vy tady ještě neumíte telepatii, takže vy mluvíte na druhé, to jsou mluvidla, ale také slyšíte druhé, co říkají, to je druhá část, takže tam patří i sluch. Takže pokud máte problém v těchto oblastech - mluvidlech a sluchovém ústrojí, tady neprobíhala ta komunikace tak, jak by měla. Třeba někdo nechce něco slyšet nebo zase nechce něco říct.

Jinak ta kůže, to je běžná záležitost. Vyhybejte se slunci, prosím vás. Slunce je v této době nebezpečné. Navíc se mění vibrace Země kontra vaše hmoty, takže tyto rozdíly způsobují hodně kožních problémů, a veliké problémy.

Jak se rozhodnout v partnerství? Jsou překážky, vztah na dálku, společné bydlení, mentální ochlazení z partnerovy strany. Vztah skončit nechce, překážky, finance obou stran – nedostatek. V péči má dceru, já také, společně nechce. Chce vydělat dceři na bydlení, obětovat se, ukončit tento vztah? Ublížit nechci.

Tam je samý egoismus. Promiňte. Tam je samé protivensství, které tam prochází. Dívejte se. Napřed vás šokují, jo? Já mám vztah na dálku s mým obrovsky dokonalým mužem. A 15 let na sebe čekáme. A jsme šťastni. Ono se říká, že velikou lásku vzdálenost rozdmýchává a malou lásku udusí.

Tady je ještě hodně věcí, které nerezonují. Tady vlastně když miluji druhého člověka, měla bych respektovat, že on chce zajistit své dceři něco, dejme tomu bydlení nebo studium. Možná, že chce vyřešit, dokud ty děti neodejdou do svých životů, taky je možné, ale nemusí to být. Tady ještě přece jenom nespojujete to žití společně, netoužíte po tom, protože vidíte 'moje' a 'tvoje'. To je ještě rozdělení těch úloh. Jestli ho milujete, vy byste měla přehlížet tyto věci. Pokud vám to ještě vadí, tak bych od toho radši odešla, protože vám to asi hned tak vadit nepřestane. Tam vadí vlastně všechno. Vzdálenost, finance, starosti, že nechcete být společně. Ono vás to neustále vlastně rozděluje. Ten čas se může prodlužovat. Záleží na míře skutečné lásky, kterou k tomu člověku máte. Pak překonáte úplně všechno. Ale hlavně – i kdyby se to nevyvedlo a nakonec se to

rozpadlo, nesmíte to považovat za špatné. Tady jste si trénovali trpělivost, nevidění někoho druhého.

Já jsem se rozvedla (to jsem měla v programu svého života). Už když jsem čekala jednu i druhou dceru, tak jsem měla pro každou jméno. Když jsem čekala Lucinku, tak tam byly dvě jména, k Lucince ještě zaznívala Jana. Jeden den jsem chtěla Lucinku, druhý den Janu a každý den jsem to střídala a pak jsem si řekla: 'Seš blbá, až se narodí, poznáš ji.' A přinesli mi Lucinku. Tak jsem Lucku přivítala, Janička zmizela do ztracena.

Pak se situace opakovala. Za další tři roky jsem zase měla dvě dívčí jména, Haničku a Petrušku. A tenkrát jsem se nemohla rozhodnout a můj muž to vyřešil, protože řekl: „Hanka, jo? Já jsem v první třídě seděl s Hankou a ta měla furt nudli.“ A konec. Říkám: „Seš ty normální? Ty si napasuješ nudli na každou Hanku, kterou uvidíš?“ Ale brala jsem to, že tedy Petra. A skutečně přišla Petruška, Hanička odplavala. Mimochodem, za další tři týdny se narodila.

Uplynulo pět let a my jsme dolezli v našem soužití ke konci. A v tu dobu já bych bývala čekala na mého skutečného muže, ale protože program mého života byl ještě vychovat tyhle dvě děti, Haničku a Janičku, tak to vědomí toho třetího partnera bylo tak jako utopené ve studni. To si najednou zkrátka nevzpomenete. To je jako když vám někdo vymaže paměť. A v tu dobu já jsem chodila do školky a tam chodil tatínek. Vodil dvě holčičky a ono to vypadalo, že je vdovec, že ta maminka neexistuje. Ona nakonec tedy existovala. Ta starší byla Janička a ta malá Hanička. A dodneška mi holky říkají 'maminko', přestože my už 15 let nejsme společně. Pořád za mnou chodí, považují mne za takovou pseudomaminku a jsou hrozně fajn. Všechny čtyři holky se považují za sestry, protože spolu devět let vyrůstaly.

A tenkrát jsem za tu dobu mohla prokázat to nerozlučování těch prostředků. Já jsem věděla, že jsem investovala veliké peníze do laboratoře a nikdy bych mým dětem nenutila, i když to bylo obrovské a když ten satan působí z vnějšího světa - byli lidi, kteří říkali: „Seš pitomá? Proč jsi nedonutila holky, aby studovaly stomatologii? Takové přístroje!“

Já říkám: „Počkej, já nikdy nebudu mé děti nutit k tomu, aby dělaly něco kvůli mým přístrojům a mým penězům, které jsem investovala. Já je přece nebudu nutit, aby seděly v suterénu baráku, bez slunce tak jako já. U mě to bylo rozhodnutí správné, to byla moje vůle. To já nikdy neudělám.“

Ale v tu dobu tenkrát Janička udělala maturitu na zdrávce a rozhodla se pro nastavbu zubní techničky. A já jsem se rozhodla, že jí daruji ty přístroje. A pozor – ono k tomu nikdy nedošlo, protože v době, kdy ona dodělala školu a bývala bych jí ty přístroje dala, protože já dneska dělám jen obyčejné věci, tak ona mi říká: „Ivanko, já to nechci. Já jsem zjistila, že já musím být s lidmi.“ Ona dělá na JIPce, tam se stará o skutečně velmi těžce nemocné. Někdy tam lidi i hodně umírají a ona je obrovská duše. Ona je převádí v tu chvíli klidem, tím, že je zkoncentruje, aby se nebáli.

Vidíte to, tady byla zkouška v oddělování majetků. To všechno vás rozděluje. Zapomeňte na to. Jestli toho člověka milujete, mávněte nad tím rukou, pak se vyvrbí to, co se vyvrbit má. Žádné fňukání. Tady musíte prokázat, že se odkloníte od hmoty.

Kdyby ten člověk prokázal, že je skutečně hodně egoistický, pak bych z lásky k němu se s ním rozešla. A to je hodně těžké zvládat takové věci někdy. Vždycky člověk něco chce, ta nabídka ega tam něco mrskne a vy se neumíte těch věcí vzdát. Musíte vyřešit krok za krokem všechno.

Ivanko, co nám mají říct ty sirény, které se samovolně spustily někdy minulý týden v noci?

Já o žádných sirénách nevím. Já nevím o hodně věcech. Jaké sirény? To bylo tady někde?

/Z publika:... asi 26 sirén na různých místech se rozeznělo, neví se proč/

K tomu skutečně nemám co říct. To mohla být nějaká sranda anebo taky ne. Já sama jsem zažila velmi zvláštní věci, které se děly a byly i iluzorní, slyšela to třeba jen určitá skupina lidí. To taky může být.

Já jsem zažila u nás v Teplicích, když jsme kdysi dávno vyjížděli směrem na Ústí na dálnici, tak na stráni byl vzkaz v obilí. To bylo tak dokonalé...

Já sama jsem zažila mimozemský kontakt. Zažila jsem UFO, bylo nade mnou a já se nebojím, já bych bývala šla za nimi, ale byla jsem tam se sestřenicí mého tehdejšího partnera, toho Jiříka. A to bylo takovým zvláštním způsobem nastavené. To by mohly být i tyto civilizace, které to spouštějí, protože oni tam mají jiné vibrační podmínky a to spustí cokoliv. Anebo naopak nefunguje nic. Taky jsem o tom přemýšlela, jak jsem vám vyprávěla s tím soudem. To taky něco takového způsobilo, to je všechno možné, když je tam zájem něčeho.

Tenkrát jsme byli na Plzeňsku v Radějovicích a ta moje tehdejší příbuzná (my se stýkáme do dneška, to je Jiřinka) měla v té době 16-letého syna a ten kluk Pavlík v tu dobu asi dělal nějaké blbosti. Ona říká: „On dělá nějaké blbosti, já mám strach, ti kluci, se kterými se kamarádí, ti ho určitě tahají. Já mám obavu, že třeba kradou v sámošce nebo něco dělají. Já bych potřebovala, abys teď (to bylo v 1 hodinu v noci) šla se mnou.“

Oni měli statek, tam byly slepice, husy, krávy, lejna... to všechno bylo po tom statku. A za tím byl východ, taková petlice, tam se otevřelo a tam měli zahradu, byla tam lípa, pod lípou byl křížek a z druhé strany vedle křížku byla taková ta budka, ten teletník, jak se spalo dřív, když byly pionýrské tábory. Tam byly 4 lůžka, palandy. A ti kluci tam v létě spali.

A ona mi říká: „Musíš tam teď se mnou jít, já si musím tajně poslechnout, o čem si povídají, abych zjistila, jaké blbosti dělají.“

Já jí říkám: „Jiřino, že se nestydíš, poslouchat své vlastní dítě. Měla bys důvěřovat tomu, co je a taky mu věřit, že on takové věci neudělá.“

„Ne, ne...“

„Tak dobře, tak já jdu.“ Ale říkám jí ze srandy: „Ale pamatuj si, stydím se za tebe.“

Nicméně my jsme prošly, měly jsme pantofle, prošly jsme ten posranej dvorek. Půjdeme pod tu lípu. Já jsem stála tak asi 10 metrů od ní a koukám. Byla nádherná

noc, ale tak krásná. Bylo to na vesnici, ve městě to nevidíte, přes světla a neóny nevidíte ty nejjemnější hvězdičky. Ta obloha byla neuvěřitelná. Tam bylo tolik hvězd... a svítil obrovský měsíc, byl úplněk.

Ona tak vystrčila zadek a přilepila ucho k té budce a načež já koukám a od Plzně byla oranžová kulička. Já říkám té Jiřině: „Co to je tamhle?“

A ona, jak byla zaměřená tím uchem tam, říká: „To je měsíc.“

Já říkám: „Měsíc je tamhle.“

Než jsme tohle vykomunikovaly, to byly dvě, tři vteřiny, tak nade mnou (to se tak rychle přiblížilo) ta koule stála. Ve vzduchu plavala, takhle se vznášela. Jiřina začala tak rvát, bafla mě za ruku a táhla mě... Já jsem nechtěla, já jsem tam chtěla být, ale ztratila jsem boty, takže mě protáhla těma hovnama. Pak jsem se jí vysmykla, ona utekla domů a já jsem se tam vrátila, ale už byli pryč, bohužel. Žádná komunikace neměla být.

Takže oni tady jsou a někdy způsobí tyhle věci. Navíc i ty obrazy, to ve vás zanechá obrovský zážitek. Když tam jste, cítíte něco jiného. To jsou jenom informační pole, které se sem vysílají, aby lidstvo dostávalo informace a jsou tam zakódované věci, pro nás vzkazy i z jiných dimenzních polí. Ale to by bylo na dlouhé povídání.

Má člověk prodat dům za cenu střechy nad hlavou, když chce splatit všechny svoje dluhy?

Víte, vy byste se měli snažit vyřešit svoje dluhy. Ale taky jste někdy zodpovědní ještě za ostatní lidi, kteří jsou na vás navázáni. Záleží na tom, jestli máte rodinu a jestli máte jiné závazky, staráte se o někoho, ale měli byste všechno udělat tak, aby všechno probíhalo hladce. To znamená vyřešit svoje bydlení tak, aby bylo co nejjednodušší, nejmíň nákladné a abyste byli schopni být spokojeni v tom stavu, v jakém jste a ten dluh vyčistit. Protože je to váš dluh - pozor - „iluzorní“.

Já vám budu vyprávět příběh, zdánlivě nebude teď souviset. Já jsem před 4 lety udělala novou koupelnu a dostala jsem se při té stavbě do mínusu. Oni mi řekli, co mám našetřit, ale znáte to. Něco je dražší, najednou ještě přišlo – odpady v kuchyni a k tomu lino, když už se to dělalo a najednou bum bum a byla jsem mínus 60 tisíc. Já jsem měla kam sáhnout, protože jsem si půjčila od Petrušky a jí bylo jedno, jestli to splatím za rok nebo za dva. První den, kdy oni odešli, jsem seděla nad talířem, pohanku se zeleninou jsem si udělala a říkám si s vděčností: „Teď to budu mít dlouho (ale já mám ráda taková jednoduchá jídla) a jsem spokojená, když mám ten dluh.“ Já když mám dluh, tak i peníze v peněžence nevnímám jako svoje. Takže s nimi tak opatrně posunuji, člověk se chce zbavit té zátěže na bedrech. A najednou se ozvalo: „Jen jez. Ani ten dluh ti nepatří.“ To je totiž jenom iluze tohoto světa. Když se k tomu postavíte dobře, může všechno dopadnout úplně jinak. Uvědomte si, že vy to splácíte sami sobě. I ten druhý člověk jste vy. A vy se musíte naučit rovnovážně a spravedlivě rozdělovat i hmotu i všechno, co souvisí s tímto světem. A teprve tehdy vyčistíte ten vztah té oddělenosti.

Mám fóbii ze tmy a občas i paranoidní strach z lidí, že mi chtějí ublížit. Neustále mě pak někdo straší ve snu.

Výborně! To je divná reakce, že jo. Víte, poslední místo, kde na vás egoismus může, je ve strachu. Ale strach je iluze. On vlastně neexistuje. To vy nevíte, to vám vnucuje hladina egoismu. Zkuste si uvědomit, co je to strach. Když zavřete oči, je to pocit obavy co bude. Je to pravda? Ale ono to ještě není. Stačí si uvědomit, že ještě to není, nikdo mi nic neudělal. Proč by mi taky měl něco udělat, že jo. Jestli vám má někdo něco udělat, tak to udělá, ale udělá to v přítomnosti – bum – dostanete ránu a bude to. Ale strach je našeptávání satana, aby vás držel v pocitu oddělenosti, protože když se bojíte, tak se uzavřete do takové kuličky (jste vy a zbytek světa), ze které to vaše pomyslné vyhrožování přichází, které cítíte. To je iluze, to je nesmysl. Vaše malé já vás udržuje v oddělenosti, protože ono se bojí zemřít. Tak vám našeptává, že jste vaše jméno, vaše tělo a že vám hrozí nebezpečí. To jsou věci, které ten člověk musí pochopit, aby je mohl odložit.

Stačí se udržovat v přítomnosti. Strach je nespokojenost a ještě v budoucnosti. To je dvojitý egoismus. A v noci většinou tato hladina (protože to je poslední bod, kterým vás může přidržet ve stavu oddělenosti) bude strašit. Budou se vám dít hrozné věci v noci. Fakt bytosti velice nepříjemné budou stát u postele. Budou tam, budete je vidět. Nebo - pamatuji si - to byla taková energie, já jsem myslela, že mě zatlačila úplně do matrace, že jsem byla zanořená tak, že jsem si myslela, že mi praskne tělo. Musíte zachovat klid. Klid, jen to pozorovat, ještě si říkat: ještě to jde, ještě žiju, ještě dýchám. Pak to zmizí. Tohle dělá hladina satana. Musíte tím projít. To jsou koncové hladiny hladiny siddhis. A tohle nemůže člověk obejít, musíte tím zkrátka projít. Tak se nebojte, to nic není.

S manželem nejsme rozvedeni, ale každý si žijeme 3 roky po svém. Máme spolu dceru. Žijeme zatím všichni ve společné domácnosti. Manžel mi slíbil, že se bude finančně podílet na chodu domácnosti a přispívat na dceru. Ale realita je jiná. Dává mi minimální částku, která nepokryje ani základní potřeby. Snažila jsem se domluvit, nepodařilo se. Nevím jak dál situaci řešit. Děkuji.

Tady jde v klidu tomu muži říct – jestliže on skutečně nedělá věci, které by měl a které mi slíbil – měli byste se podílet, to dítě je skutečně na polovinu podle našich lidských zákonů, je to tak nastavené v tom 3D světě, aby lidé byli schopni řešit své věci. Je to nastavené tím, že spravedlivě podle našich zákonů, které jsme si vymysleli, máte nějaké povinnosti. Vy ale nejste rozvedení, takže zatím to není možné donutit toho člověka, pouze domluvou. Pokud byste mu ale řekla: „Dobře, když tohle se neděje, budeme to muset vyřešit oficiálně. Nejsi schopný se podílet, budeme se muset rozejít.“ Možná, že mu to dojde a začne přispívat víc. Nemusí.

Já jsem nedávno měla ve Znojmě dotaz. Ten je důležitý pro hodně lidí, protože hodně lidí, když se rozvedou, přestože soud určí nějaké částky, tak ten partner třeba taky nemusí platit. Vy nemůžete druhého člověka donutit. Tam můžou být i věci, kdy ten druhý člověk může přijít o práci a on ty peníze ani nemá. To jsou různé osudové záležitosti. Anebo se mu do toho naskytne něco jiného závažného, třeba se dostane do dluhů, to jsou taky fáze. Nebo prohraje v gamblerství, to jsou různé osudy.

A tam byl dotaz tenkrát v tom Znojmě, paní mi říkala, že manžel jí neplatí výživné a ona se stará o dvě děti, jestli ho má zažalovat. Já jsem vyprávěla, jaký je správný systém hmoty pro váš život. Vy jste si zvolili i míru peněz přesně, přesně do vašeho života tak, jak dostanete a o ty peníze nikdy v té míře nepřijdete. Což vy nevíte.

Já jsem se nikdy nesklonila k tomu, přestože jsem na dvě děti dostávala (a bylo jim oběma 17) dohromady 900. To nebylo ani na obědy, co dostávaly v jídelně. A já jsem taky peníze neměla. A tenkrát se mě snažila hladina egoismu zlomit. A protože tenkrát vedle mě byli dva dospělí lidé kromě mých dětí, byl to můj druhý partner a byla to moje maminka.

Moje maminka napřed přicházela a říkala: „Ty by sis měla zažádat o vyšší alimenty.“

Já říkám: „Mami, ne. Podívej se: Byla to moje vůle, když už se nedalo vydržet, že se rozvedu. Já to budu respektovat. Já sice peníze nemám, ale podívej, vždyť my všechno zvládáme a je nám dobře. A nebudu bouřit tu hladinu klidu tím, že budu myslet na to, že budu někam chodit na stání na soud a budu se dohadovat a žebrat o peníze. Dalibor mi sice nedává peníze na tyhle věci, ale zase: Jedou na dovolenou k moři, to já jim nemůžu umožnit. Koupí jim lyže, to jsou peníze, které taky byly investované. Já musím být spravedlivá, mami.“

Tak ona tak zalezla, to ego zalezlo. Načež přišel Jirka: „Já se ti divím, já už jsem kolikrát byl žádaný o zvýšení alimentů, už 3x a ty ani jednou...“

Já říkám: „Jirko, já nepůjdu....“ a zase trpělivě jsem vysvětlovala.

Až jednoho dne zase přišla moje maminka – on ten satan to zkouší, jestli se necháte chytit. Já jsem upřednostňovala klid a spokojenost – vidíte to – Boha. Ta maminka přišla, vidím ty oči, to vždycky tak ztmavlo. Pozor, vysvětluji vám, že ten člověk je poslaný vlastně tím chtěním, to není jeho realita. Říká mi s takovým ležérním úsměvem, jako že mě chytí: „Když ty peníze nechceš, to je tvoje věc. Ale ty nepatří tobě, ty patří holkám.“

A to už jsem věděla, že si musím pomoci jinak. Takže holky jsem svolala, když přišly ze školy. Jedné bylo 13, druhé bylo 16. Říkám: „Holky sedněte si, máme schůzi.“

Tak si sedly, koukaly, co bude. Já jsem nastínila, co se děje a říkám: „Můj názor je takový, že nechci. Ale babička dneska přišla s tím, že to jsou vlastně vaše peníze a do toho už máte co mluvit vy, že by se mohly třeba použít na vaše studium, když byste chtěly studovat nebo cokoli dělat.“

A obě holky řekly: „To nechceme.“ A bylo vymalováno.

Takže já jsem to jenom řekla babičce, ta už to musela respektovat, už nebyl vyšší argument. Víte, on by se třeba komplikoval vztah těch dětí k tatínkovi a možná i vztah k mamince, když bych byla intenzivně žádající. Věřte mi, v těch penězích to není. Buďte spokojená. Jsou lidé, kteří se umí radovat z mála. Já jsem byla ráda, že ty děti jsou, byť jsme měli málo peněz. Ony byly takovou radostí a jsou dodnes pro mě se vším, co dělají a zábavou, že jsem to neviděla přes to síto jakoby hmotné části, která se dá spočítat. Zapomeňte na to. Já vím, že to budete mít obtížné, ale ta spokojenost vám otevře cestu

Otce. Víte, my máme svoje dluhy každý. Pokud někdo dluží svému dítěti, on to jednou zaplatí. Třeba ne v tomto životě, ale někde jinde. Všechno má svůj čas.

Vytvářím si karmu situací, kdy ačkoliv vím, že reaguje moje ego proti druhému po výboji i během výboje, tak činím vědomě a bez odsudku druhého?

Poslyšte, ego je strašně mazané. On tam proběhne ten výboj, ta myšlenka odporu proběhne, záleží na tom, jestli se chytíte. Ten, kdo udělá ten výboj, chytí se, máte pocit, že to je vaše, už jste to udělali. Kdyby ten druhý vás neodsoudil, tak jste to jako neudělali, ten vám pomůže. Vidíte to? I vy takto můžete pracovat, dneska jsem to vysvětlovala.

Nicméně ego vás chytí i tehdy (a to už je hodně velký odstup), když proběhne myšlenka, vy nezareagujete, neuděláte to, ale budete si o sobě myslet, že jste špatný, když to v té hlavě máte. Protože si děláte výčitky, připadáte si jako špatní. To vám demoluje zase jiné čakry, než kdybyste udělali ten výboj. Vy nejste ego, vy nejste nic špatného. Vy jste Bohové, Bůh je láska, všechno dobré. To, co se ve vás odehrává negativního, nejste vy. Ignorujte to.

Já už jsem to říkala i v Šumperku v kostele, byla jsem sprostá. Že i osvícenci mají ego, protože jsou nalití do lidského těla, ale osvícence už tenhle hlas nesere. On ví, že mu nepatří. Vy se máte jenom rozhlídnout, jak říkal pan doktor Tomáš, to je jako když jede auto. Tady ten autobus, trolejbus okolo, to je ta negativní myšlenka, to nejste vy. Pozorujte to jenom, nechte to proběhnout, ono to zmizí. A žádné výčitky, to fakt nejste vy, to stačí. Tehdy vás to neušpiní.

Jak se vypořádat s tím, že v noci v momentě usínání vidím vnitřním zrakem satana a leknu se. Nebojím se ho už, ale cítím, že se mi tím překvapením na chvíli sníží vibrace. Děkuji.

Když vydržíte nějaký čas, tak to zmizí. On to bude zkoušet. To je dobře, že se ho nebojíte. Leknutí může proběhnout, ale vy si po čase zvyknete. Víte, říká se, že člověk si zvykne i na peklo. Když se bude cítit i v pekle dobře, tak je v nebi.

A on ví, že je dočasný. V bibli je věštba velmi dobře ukrytá, kdy bylo předneseno, že čistá žena rozdrť hlavu hada, neboli pata čisté ženy rozdrť hlavu hada. Ano, informace vedoucí k tomu osvětlení co to je egoismus a co to je božství vás vede ke zničení vašeho egoismu neboli hada. Už to víte, stačí informace. On sám ví a raduje se z toho, věřte. Satan miluje Boha. On z lásky k němu udělal tuhle tvořící se hladinu oddělenosti, protože ví, že část lidstva je připravená na odklon k Otci. A zase si podrží jenom ty, kteří to nejsou schopní udělat. Tohle je důležité vědět. On není váš nepřítel. Takže když na vás někdy v noci jukne, mrkněte na něj, to stačí. On když vám dá najevo, že tady ještě je, on může začít být už spolupracovník v té fázi pochopení. To stačí pouze respektovat.

S čím souvisí migréna a chronické bolesti hlavy?

Tam bude nějaký silný blok z minulosti. Já sama jsem měla kamarádku, které se den ze dne v osmi letech změnil život. Kdy jí rodiče oznámili, že se rozvedli. Maminka ten

den zabalila kufry a odstěhovaly se 300 kilometrů do jiného města, mimochodem hrozně ošklivého a ještě propadla ta maminka alkoholismu, takže ta holčička měla od té doby obrovské migrény a měla je až do dospělosti. Až teprve tehdy, kdy u svého druhého partnera zlikvidovala odpor k alkoholismu, který tam byl kvůli té mamince, se mohlo všechno vyřešit a dneska jen výjimečně ji ta hlava bolí.

Tady je nějaký velký prožitek odmítnutí, který tam je spojený s negativními pocity. Když dokážete narovnat všechno, co se odehrávalo v minulosti extrémního, může to přestat. Někdy to může být náběr minulostních neboli rodových věcí, které tam jsou. Prohlídněte si i konání lidí okolo sebe, rodičů, prarodičů, protože i odsudkem toho, že oni dělají negativní věci, si můžete nabírat vlastně karmu rodu, protože i vaše buňky jsou jejich. Tohle je hodně těžké odhalit.

Co je za roztroušenou sklerózou?

Tohle je karmická nemoc, to si člověk zvolí ještě před narozením. Sáhne si do hmoty, která má založený program. A všechny tyhle karmické nemoci, které se tady odehrávají, mají velmi důležitý moment. Tady je přijetí sama sebe tak, jak je v osudu. Učíte se přijímat boží vůli neboli svou vůli, že to budete žít. V našem pocitu, že jsme tělo, je naše vůle zaznamenaná, to, co se děje. Musíte přijímat, co se děje. Jestliže já mám roztroušenou sklerózu, budu spokojená s tím, že ještě dneska chodím, že ještě dneska se pohybuji, že ještě dneska si něco sama udělám, nebudu lítostivá, nebudu odmítat na žádné čakře toto dění. A tohle je velmi důležité, protože (a to málo lidí ví) nejvíce dopadů a zrychlení těchto nemocí tkví v tom, že na čakrách odmítáte některé věci. A není to záležitost té nemoci, ale bloků na těch čakrách. Doktoři to potom spojují s celkovým stavem té nemoci.

Já znám holčinu, která měla 22 let, porodila holčičku a rok po porodu jí přišli na roztroušenou sklerózu. Ona sama je sestrou, která se stará (po domácnostech jezdí) o lidi s roztroušenou sklerózou. Tam byl jiný náběr informací. Ona jako sestra měla sama prožít tu nemoc, aby věděla, co ti lidi potřebují a co ne. Tenkrát, to už je 11-12 let, já jsem jí dělala výklad, aby pochopila, že nesmí odmítat nic. Ona dodnes nemá ataky, porodila druhé dítě (pod kontrolou lékařů, s tím že tohle má), protože si přáli druhé dítě. Takže tam proběhlo ohromné množství informací, ona dodneska nemá nic negativního. Tady jde o to, že ona sice tu nemoc má, ten člověk ji může mít dlouhá léta, ale zemře s ní v tom stavu, ve kterém začala nebo jenom ve velmi malé demoliční fázi těla.

Pokud ale něco odmítáte, bojíte se (to je taky egoismus), chcete něco jiného, kritizujete osud, vlastně kritizujete vůli Boha, který si vybral... nevidíte pak věci správně, tím ta demolice nastává a ti lidé se svým vědomím demolují na čakerních systémech. Takže to není potom záležitost té nemoci.

Já znám paní, je strašně fajn. Mirečka, je z Jičína a má mnoho let (20-30 let) Bechtěreva a tahle paní je pořád zdravější a zdravější. Má méně problémů, je bez bolestí. Doktoři nevědí, kroutí hlavou, jak je to možné. Ti lidé, kteří se začali léčit s ní, ti už dávno jsou nemohoucí nebo ani nejsou a ona je pořád lepší a lepší.

Je to ve vás. Buďte spokojeni s tím, co je, nekoukejte co bude, jak bude, žijte přítomnost.

Máme se chránit třeba orgonitem před elektromagnetickým zářením, před chemtrails, před umělým počasím nebo je to boj? Vnitřně to mám přijato, necítím zášť třeba proti chemtrails, beru to jako mírné zlepšení situace. Děkuji.

Víte, člověk sám o sobě na té planetě bojuje sám proti sobě, aniž by to věděl. Takže tam jsou dopady... Ta planeta se vyčistí, nemusíte se bát. Čím víc egoistické reakce člověka, tím dřív a prudce bude odstraněn, protože jeho vibrace tu nejsou žádoucí. Ta planeta se vyčistí úplně sama. Je to v plánu vývoje planety. Bude to nějaký čas trvat.

Nicméně tady to záření, které přichází zevnitř, tam jsou odklony vyzařování, které jsou v těch deskách, které na sebe tlačí, různě nastaveny a jsou nějak prostupné, takže někdy vám to třeba zasahuje do vašeho obydlí, což by vám mohlo způsobit třeba i opravdu nepříjemné pocity. Stačí i pocity a navíc my máme ty domácnosti přeplněné těmi komunikačními okny, těmi počítači a různými věcmi, takže asi bych to využila s tím, aby to byl jen takový jakoby deštník nad tím hmotným zářením, které tady postupuje, ale extrémně bych tomu nezvyšovala ani nesnižovala nějakou důležitost. Ano, je to dobré mít to u toho počítače, ale na těle bych to asi moc nenosila. To tělo si ochráníte od vyzařování jakéhokoliv vy, tady se děje to, že v té rodině se pohybuje víc lidí a každý z vás je v jiné úrovni a neumí to tak dokonale.

Nic nebrat fanaticky, zlatá střední cesta, to je rozumné. Všechno, co se na planetě objevilo, lidi říkali: to je dobré, to je super. Po čase se zjistilo, že to není zas tak super, že to má zase nějaké negativní dopady. Vzpomeňte si třeba na kávu nebo na cholesterol. Napřed je to bububu, pak je to dobré, pak je to zase bububu, pak je to zase jinak dobré a nakonec - tam se skáče z jednoho extrému do druhého. Takže když jdete zlatou střední cestou, nikdy neuděláte chybu. Ona se toho narovnání ta věda zase dočká.

Zasahuji jako lékař negativně do osudu lidí?

Ne. Jestliže k vám přijde pacient, přijde z vlastní vůle jako k lékaři. Nemusíte se bát, vy tady taky máte svou funkci, a dobrou. Když budete ještě do toho zasahovat jako dobrý člověk, kdy ten pacient k vám bude mít důvěru, kdy ho zklidníte, aby se nebál, aby věci řešil klidněji, povídejte si s ním klidně i v té ordinaci.

Víte, tady to zdravotnictví, to co tady je na planetě, je založeno na egoismu. Uvědomte si, že tady je situace z mého pohledu úplně neuvěřitelně paradoxní. Že lékař je placen za to, jaké množství lidí nemocných má. Čím víc je nemocných, tím je to vlastně dobře, protože on za to bere peníze. To je přece postavené na hlavu. Lékař by měl být placený za to, čím zdravější obvod má. Je to pravda? On se stará o zdraví lidí, ne o nemoci. Takže vidíte, že tady je to před zhroucením. To se týká toho, co jsem říkala předtím. Že ta planeta je nastavená na to, aby se to celé podělalo. Ale my to teď musíme samozřejmě vydržet.

A pan doktor Hnízdil, ten na to přišel velmi dobře. Ano, teď jsou tu lidé, kteří vědí, takže když se budete snažit, byť jste lékař. Ale ti lidé z toho úseku, kteří tomu věří a kteří vám důvěřují jako člověku, tam můžete udělat obrovsky dobré věci tím svým lidstvím. Víte, 40 let jsem nesměla mluvit. A ke mně ale vždycky přišli lidé, sedli si, byli zdemolováni. Já jsem si s nimi vyprávěla, říkala jsem: To nic není, vydrž to, to bude dobré. Snažila jsem se jim vysvětlit, proč by neměli vidět věci katastroficky. Ten člověk se uklidnil, odešel, čakry se víc otevřely a jemu se to vyřešilo. Ti lidi se ke mně samozřejmě vraceli jenom si pokecat, to stačí.

Vy toho člověka pak budete víc léčit tím pokecem než těmi prášky. Vy sám určitě víte, pokud léčíte (nevím, co jste za lékaře a jaký obor děláte), ale každá chemie, která se dodává do těla, pomůže té věci, ale jinou rozhodí. To už jste zjistili. Nejde nic oddělit a zaměřit se jenom na tohle.

Ale pozor, jsou i věci, které jsou už nutné třeba odstranit, protože ti lidé si mnohaletým demolováním svých těl neustálými negativními emocemi zdemolují tak nějaký orgán, že skutečně musí přijít lékař a mechanicky ho musí zlikvidovat. Jsou i případy (a to teď víte), když člověk nezlikviduje svoji karmu, půjde na operaci, ta operace se nepovede. Ten lékař za to nemůže. I v lékaři je stejný Bůh jako v tom člověku a když není čas pro to, aby se člověk změnil a dostal pomoc, protože on sám sobě pomoci může, nestane se to. Tady jsou věci, které by byly na desetihodinové, mnohadenní povídání, o kterých bychom si mohli vyprávět a povídat. Takže prosím vás, když už jste lékařem, stačí být dobrým člověkem, který má zájem na tom, aby vaši pacienti byli spokojeni, a tehdy budete plnit dobrou funkci. Nebojte se toho, žádný fanatismus.

Odešla jsem ze zaměstnání kvůli stresu. V klidu jsem milá, hodná, pod stresem hádavá. V nové práci se stres projevil znovu. Já to chápu, nepřijala jsem napoprvé a musím opakovat. Ale jak přijmout tuto hádavost, když se snažím se zlepšit a být milá, není to opět nepřijetí sebe sama, tedy opět nespokojenost? Nebo až přijmu situaci (stres) opravdu nitrem se vším všudy, přestane moje jméno a tvar samo s takovým chováním? Celkem se mi daří respektovat druhé, přijímat, nelitovat apod., ale u sebe stále cítím nutkavou touhu pracovat na sobě a být lepší. Tedy nejsem spokojená se sebou. Cítím, že až se přijmu i se svými špatnými vlastnostmi a budu spokojená, mohu se posunout. Vaše přednášky mi velmi pomáhají, děkuji moc. Daniela, tedy Bůh v roli Daniely. A jak jsem to sepsala, odpověď přišla sama. Všechno je dokonalé.

Ano, poslyšte, to je právě váš problém, že chcete být lepší. Když člověk chce být lepší, on je nespokojený sám se sebou. Pozor na pravé rameno. To se týká i sebekritiky, to tady máte v té duchovní partii pětky. Uvědomte si, že váš vývoj je nastavený. Každý den, každé ráno jste o trošku lepší, než jste byla a jste nejlepší, jaká jste byla. Já vám to trošku vysvětlím jinak.

Já mám kamarádku, nedávno jsme si daly kafe u nich na terase. Ona mi říká s takovým blazeovaným úsměvem: „Já bych dneska ty moje dvě holky (už jsou dospělé, vdané) věděla jak vychovat.“

A znáte mě, já jsem jí řekla: „Hovno, hovno, zlatá rybko. Ne, ne, tenkrát se k tobě narodily jako k dokonalé matce jako tvoje dokonalé děti, protože jsi uměla přesně k nim, co jsi potřebovala umět. Proto si tě vybraly. Kdybys uměla to, co dneska, dostala bys jiné děti a řešili byste úplně jiné věci, ale učili byste se dál.“

Takže vidíte, že vy nemůžete hodnotit vaši duchovní úroveň, a snaha být lepší vás blokuje.

Co to je stres. Vy cítíte napětí z toho, že něco neumíte. To je nesmysl. Já dneska budu šťastná jak blecha, že jsem se pohádala, protože vidím, kde mám chybu a zítra už se nepohádám. Anebo se pohádám míň. Každý krok je lepší a lepší a vy máte být pořád spokojená, že dneska jste to zvládla trošku líp než včera. Víte, když člověk udělá jakoby chybu, už jsme se o tom bavili dneska několikrát, zjistíte, co neumíte a tehdy zase spokojenost vám dodá sílu pro to zase něco odložit. Vy jste každý den dokonalá taková, jaká jste. I váš vývoj je nastavený a bod B toho, co dokážete. A jestliže budete poslouchat ten pocit, že jste nespokojená, nikdy se toho nemůžete zbavit. Je to pořád prosazování vůle Daniely, která si přála být lepší. Tady je neustálý stres a vy si ten stres tvoříte právě tou nespokojeností. Buďte už konečně spokojená s tím, že už umíte věci na jiných čakrách, umíte nelitovat, umíte nemít vztahovku. To jsou všechno nesmysly. Vy se zaměřte na to, že dneska jsem se pohádala, zítra si dám větší pozor na tuhle situaci, ale budu ráda, že jsem to směla zjistit, kde tu vadu mám. Snaha být lepší lidi hodně demoluje. Je to přání Daniely. Přání je egoismus. Vy máte brát Danielu takovou, jaká je. A na tuto parketu se musíte naladit, jinak se toho nezbavíte. Ale docela tady dobře chápete věci. Mechanicky máte být spokojená, že se umíte hádat tak málo, jak se umíte hádat. Věřte mi, jsou lidé, kteří to umí víc.

Má nějaký zmysel venovať sa práci s energiami, meditáciu a podobne, keď je všetko dopredu dané?

Výborně.

Myslím tým, že ak mi nie je súdené sa sebarealizovať v tejto oblasti, je to zbytočná strata času a alebo nie? Ďakujem.

Vy jste božská, Zuzano.

Já jsem nikdy nemeditovala, nikdy. A bylo mi to divné, protože z pohledu takového toho běžného, co lidi posuzovali, jsem si říkala: Asi nejsem duchovní, když nemedituji.

A pak jednou v noci přišel Otec a říká mi: Proč bys měla meditovat, když jsi celý život spokojená a šťastná.

A mně to docvaklo. Další docvaknutí přišlo na přednášce pana doktora Tomáše. Bylo mi divné, proč tam lezu (i když pana doktora jsem vždycky obrovsky milovala), protože já jsem se nikdy meditaci nevěnovala a on šel cestou meditací samozřejmě.

Nicméně já jsem si tam tenkrát přišla pro úžasnou informaci. Protože on vyprávěl, že jednou, když dvacet, pětadvacet let meditoval a nikdy nic nezažil a už byl z toho zoufalý, jak toužil po tom Bohu a jednou si přečetl knížku Paula Bruntona a on tam ten Brunton psal, že stačilo, že zahrál lásku a spokojenost vůči tomu Bohu. A on si pan doktor sedl do meditace a tehdy při té představě to prožil. A v tu ránu já jsem věděla pravdu, protože bez toho, aniž bych meditovala, jsem to samádhí před tím 3x zažila a přišlo samo v noci. Já jsem si uvědomila, že člověk, který je spokojený, přijímá toho Boha pořád v tom programu, neboť ať se děje co se děje v klidu přijímá, on se neblokuje. Lidé, kteří se blokují odmítnutím čehokoliv v životě – třeba kdybych chtěla jako člověk pochvalu – budu chtít pochválit od jediného člověka, budu chtít tu pochvalu slyšet - já jsem nespokojená. Já jsem nespokojená, tu meditaci budu provádět a budu dělat psí kusy, budu pořád mít nějakou nespokojenost, nebude se mi zjevovat.... Ne.

Já jsem se kdysi dávno stala vegetariánem na příkaz shůry, pak zase jsem se stala masožroutem na příkaz shůry (já vždycky poslouchám, má to své důvody).

Můj tatínek, on byl velký masožrout. Já si pamatuji, v televizi šlo stádo ovcí a on říkal: „Hele, klobásy jdou.“ On byl kouzelný člověk. A on mě vychoval fakt na masu, to byla samá tlačěnka, jitrnice. A mně i maso vždycky chutnalo. Nicméně pak jsem přestala na ten příkaz shůry jíst maso a můj táta to strašně těžce nesl: „Moje Ivanka a nevezme do huby maso.“

Co by nevzal do pusy on, bylo sojové maso. Já jsem se naučila zpracovávat to sojové maso tak dokonale, že to fakt nebylo k poznání a dělala jsem segedínský guláš. A já bydlím v přízemí a vidím, jak on zalévá zahrádku. Tak jsem nabrala ten segedínský guláš (byl dokonalý) a říkám: „Tati, pojď sem, něco ti dám.“

A teď on viděl, že to je segedínský guláš a nenapadlo ho, že to je sojové maso, tak to snědl a říká: „Hmm, to je dobré...“

A já mu s takovým vítězným úsměvem říkám: „To je sojové maso.“

On nehnul ani brvou a šel zalévat dál. Tak jsem zalezla za tu záclonu a říkám si: „Já ho nebudu nutit, když mě nechce pochválit, že sojové maso je dobré, že nejenom to, co on jí. Ne, nebudu ho nutit.“ A tak jsem na něj s láskou koukala, jak se tam pohupoval s tou konví a zaléval.

Druhý den žehlím u toho samého okna. Okno jsem měla pootevřené, záclona visela, nebylo vidět, že jsem za tím oknem a vidím najednou, jak ten můj tatínek šel se svým kamarádem a šel mu ukázat, jak mu vyrostly okurky ve skleníku. Oni se tak vytahovali jeden před druhým. A najednou ten táta si vzpomněl, jak na tom místě den předtím jsem mu dala ten guláš a slyším, jak říká tomu kamarádovi: „Ty, Pepo, jedl jsi někdy sojové maso?“

A Pepa: „Ne, co to je?“

A ten táta říká: „To ti je dobré...“

Vy se pak dočkáte té pochvaly, když už o ni nestojíte. Takže vidíte, to vás činí vlastně nespokojeným a tady pak už musíte meditovat. Ano, člověk, který je spokojený, netouží

po meditaci. Navíc v meditaci vy odblokováváte ty věci, naléváte si tu spokojenost do toho těla, kdy někde byla vymístěna tím zúžením v čakerním systému.

Takže jste chytrá, Zuzko, gratuluji. Buďte spokojená, nemusí být meditace, neboť to budete žít. Ten Bůh mi tenkrát řekl: „Ty všechno ráda děláš, když vaříš, tak už se třeseš na to, jak to lidem bude chutnat a jak si to užijete a tehdy já přicházím a já vařím za tebe.“ Pak je to jako hobby, máte tělo plné endorfinu, všechny čakry jsou otevřené a on to fakt uvaří za vás.

Kdo si myslíte, že dneska přednáší?

Chcem sa opýtať, čo je obyčajne príčinou drogovej závislosti a ako zvládať spolužitie s takým človekom?

To je veľmi těžké. Základem je pesimismus. Člověk, který bude optimista, nebude chtít hledat v tom světě něco víc a lepšího a bude pořád spokojený, tak ten nikdy nepropadne žádné závislosti. Spokojený člověk nebude pít alkohol v tom smyslu, aby měl lepší náladu. Já jsem to nikdy nepotřebovala, mně bylo vždycky dobře.

Já si pamatuji, jednou naše Petruška (ta je stejná) byla na maturitním plese naší Lucinky, která tam vůbec nebyla, protože ona v tu dobu už byla ve Francii vdaná. A pak přišly holky a říkaly: „Péťa tam byla tak sřatá, ta se tak chechtala...“ A Péťa říkala: „Já jsem neměla ani ň.“

Oni si museli všichni dávat, aby si pozdvihovali náladu. Ne, ne. My jsme vlastně sřaté pro všechny lidi furt, protože jsme furt dobré :)

Člověk, který je hodně pesimistický, neumí řešit problémy svého života...

Já jsem tohle zažila, když už o tom mluvíme, protože já jsem kdysi dávno byla na operaci. Na velmi těžké operaci – tenkrát, dneska už se to dělá jiným způsobem. To byl jediný zákrok mého života. Protože jako holka jsem nesměla mluvit o věcech, uzavírala jsem se, a tak jsem trpěla na zácpu. V 15 letech už to bylo katastrofální a v 19 letech jsem se dostala na operaci hemoroidu (to byl důsledek toho). A po té operaci mi přišla sestra píchnout Dolsin. To je droga, silná droga. A tam jsem zažila co to je. Já jsem tu bolest cítila, a když ta bolest byla vedle mně, byla blízko, byla strašně silná. To je jako když rozžhaveným železem vám někdo šřourá do těla. Fakt to hrozně bolelo. A najednou jsem tu bolest cítila, ale jakoby ji někdo odnesl 20 kilometrů za hory. A tam mi byla jedno, byla daleko.

Představte si, když si člověk vezme drogu, když je nespokojený. On má nějaké problémy, které odmítá, vidí to pesimisticky. A vy si pak dáte drogu anebo si dáte frřana, to je jedno. Ano, to mají i lidi, kteří prožijí nějakou dramatickou událost a řeknou: 'Teď si musím dát preka.' To je to, že se ten problém vyřeší tím, že on se vzdálí od toho, je mu to lhostejné. Alkohol nebo droga začne působit a ten problém tam sice je, ale je daleko. Jakmile vyprchá ta látka, problém se přiblíží, je zas blízko a člověk si s tím neví rady, on ho odmítá, je pesimista. Tohle je prvotní vstup do jakékoliv závislosti. I v gamblerství, tam je problém ten, že člověk chce mít peníze a nemá je. Zase je

pesimistický. Takže on se snaží je mít a dostává se do větších a větších propastí mínusových.

Žítí s tím člověkem je velmi obtížné. Vy byste měli udělat všechno pro to, abyste mu pomohli, ale ne tím, abyste ho podporovali a umožňovali mu to brát dál. Tady byste ho měli lidsky podpořit jako člověka. Hodně obtížné je to s partnery, hodně obtížné je to s dětmi, samozřejmě. Většinou to rozbije celou rodinu. Takže to je veliký úkol pro váš život. Toho člověka je zapotřebí velmi milovat, přát mu samozřejmě všechno dobré. Rozhodně mu nedávat peníze. Pomocť mu tím, že se může vykoupat, najíst. Droga bere lidem vůli toho jednotlivého člověka, droga potom většinou krade peníze, aby měl na tu drogu, protože ten absták je strašná záležitost. Víte, ten člověk se z toho nedostane, dokud se nerozhodne to sám ukončit. Nikdy, ani z drog, ani z alkoholu. To musí být rozhodnutí natvrdo, a to si musí prožít na dně, takže to je velice těžké.

Přichází životní zkoušky na člověka, který je již v páté dimenzi?

Tenhle člověk už to nevidí jako zkoušku. Ten člověk už to jenom vyřeší, protože to pro něj není problém. To je věc, která jde udělat jen tak, jak se dá udělat. Tady zapomínáte na sebe, už jste jakoby poslední v řadě, to znamená, že pro vás to není těžké obětovat vlastně cosi z té iluze. Vy nejste oddělenou bytostí, vy jste všechno. Vy pro ty lidi rádi zareagujete tak, abyste jim pomohli. Pozor - někdy jim pomůžete tím, že jim nepomůžete. I to je těžké rozhodnutí někdy pro vás. I tímhle budete muset projít. Ale budete vědět v tu chvíli, co pro toho člověka je dobře udělat. Protože v tu chvíli vy budete jím. Už budete vědět jak mu pomoci, přestože on to v tu chvíli bude třeba odmítat, bude vás třeba odsuzovat, ale nakonec skutečně zjistí, že ta pomoc přišla v tom vašem konání. Tady už je to skutečně jinak nastavené. Tady už to člověk vidí jinak.

Je vhodné cvičit tai-chi?

Tai-chi je kouzelná záležitost, vůbec všechny tyhle ty věci, i karate, judo. To jsou věci na soustředování do vašich center energií, do čakerních soustav. To je taky práce s vašim nitrem. Tady je důležité, když tyto věci děláte, být hodně morálním člověkem. Hlídejte si skutečně negativní emoce, nedělejte je, protože tím víc budete mít sílu na čakrách a tím líp vám to půjde.

V poslednom čase veľmi veľa zabúdam. Má to nejakú duchovnú príčinu?

Výborně, Zuzko.

A taktiež by ma zaujímali príčiny alergií. Ako dieťa som napríklad milovala jablká, dnes mi nerobia dobre. Ďakujem pekne.

To s těmi jablky ale není alergie, Zuzko. Já jsem taky milovala kdysi dávno jablka, dneska mi taky nedělají dobře, ale to je součástí změny stravovacích zvyků. To není typ alergie. Alergie je na trojce, je to odmítání situací takovým odtlačováním, nechtěním. Tam je základní negativní emoce zlost. Tohle činí alergie, protože tehdy nepracují játra, jak by měly a ty vlastně čistí. To je taková čistírna pro lidské tělo, a když nemáte vyčištěné tělo, tak ono se zanesou. Bílé krvinky mají nějaký koeficient, dejme tomu

unesou 1 celá. Ještě unesou na tom svém zavazadle, než ho donesou do té čističky 1,2 nebo 1,5, ale 1,7 už neunesou. To znamená, že tělo, jakmile zaútočí zvenku nějaký impuls, začne reagovat. Reaguje alergickou reakcí, ono se brání jako na útok z vnějšku.

Nicméně s tím 'zabúdáním', to se nebojte, budete teď 'zabúdat' všichni. Nemáte Alzheimerera. Teď jsem si vzpomněla na starého pana Kalíka. Jednou mi Kalík říká: „Ivčo, já tady mám nějaké strašidlo, které mi krade věci. Mně se ztratil papiňák, taková velká věc, vždyť, hergot, jsem ho nikde nenosil venku. Už začínám podezírat pana Alzheimerera, že mi ho ukradl.“

Za tři dny volal a říká: „Představ si, já jsem ho našel. Já už jsem obešel i všechny sousedy, dělal jsem, co jsem mohl. A zjistil jsem, že ty tři dny předem (on má malou kuchyňku a je to velký pán, 160 kg), když jsem myl ten papiňák, tak jsem si ho odložil na židli a zasunul jsem tu židli pod stůl. Já se panu Alzheimerovi jdu omluvit.“

Já se vrátím k tomu zapomínání. Uvědomte si, že v levé hemisféře sídlí centrum egoismu. Tam je čidlo, kdy přijímáte satana. Přišla jsem, abych vás naučila zastavit negativní emoce, to znamená nevnímat tohle čidlo a odmítat procesy, které se dějí od satanské hladiny. Když to dokážete do určité míry, začne vaše levá hemisféra usínat, což je dobře. Nebojte se, to je dobře, nejste blbí. Začne spínat pravá hemisféra, začnete mít blaženostní stavy, odpadne z vás spousta věcí, které jste dřív dělali, bránili jste se, už to neděláte. A teď nastává doba, kdy se ty hemisféry musí zkoordinovat. Znova se vám zapne ta levá hemisféra, ale ony teď spínají, zapínají, vypínají, až sepnou. Bude to nějaký čas trvat, možná rok, možná ještě dva. Já taky nevím vůbec nic. Já nevím, co bylo před hodinou, ale je to příjemné, aspoň v té hlavě nemáte brajgl, není tam nic. Takže buďte spokojení, to stačí. Ony si pak ty hemisféry k sobě najdou tu cestu, nebojte se. A pak to bude pracovat dokonale.

Chtěla jsem se vás zeptat, jak můžete svým duchovním postojem ovlivnit destruktivní působení na naše osoby, například chemtrails, jiné entity apod., očkování? Děkuji za odpověď.

Dobře. Jiné entity. Podívejte se, jiné entity vás můžou navštívit jedině tehdy, kdy odmítavou emocií si k sobě otevřete tunel z negativních vibračních polí. Nebojte se toho. Teď je tady hladina černých mágů, kteří vás budou strašit a vyhrožovat, dokonce i z jiných planet bytosti. Nenechte se vystrašit, protože vaše osudy jsou nastavené. Strachem se otevírá hladina egoismu ve vás a jednak z vnějšího světa přes jiné bytosti, které vás budou strašit a dělat bububu. Tohle si nenechte vnutit. I tohle je hodně silná hladina vašeho bytí, když tohle nebudete vnímat. Radši nekoukejte na internet, nekoukejte na zprávy. Na světě se uděje hodně dobrých věcí, ty věci se tam reprezentují výjimečně, z 90% i víc se prezentují věci negativní, které vás straší. Je to zbytečné a hodně lidí je na takovém vodítku jako pejsek a drží se v té negativní poloze. Takový člověk, který na to kouká, se potom bojí jít na ulici, hlavně když je starší, už jsou to důchodci. Bojí se o peníze, že je někdo napadne, že je někdo okrade, tam je tak sevřená ta jednička a dvojka a bojí se mluvit na druhé lidi. Ti lidi jsou uzavření v té buňce, odžívají si hodně těžká a útrpná období svých životů. Ne, vy to máte všechno ve svých rukách. Žádné strachy, nemusíte se žádných entit bát.

Očkování. Ano, tohle lidi přepískli, protože největší imunitu vám dodá klid a spokojenost. Tak jako planeta má svou Kristovu síť, to je harmonie celku, tak má i vaše tělo jako bod ve vesmíru a každá vaše buňka Kristovu síť. To znamená, že když vy jste klidní a spokojení, vaše tělo dodává informaci jednotlivým buňkám a ty vaše buňky si udrží autoimunitní reakce na nejvyšší stoprocentní míře.

Jestliže se začalo očkovat, dřív to bylo nutné, víte, že svět se vyvíjí, dřív to bylo ve 3D nutné, zase bych brala zlatou střední cestu. To nejnnutnější základní očkování, ale pak už ty vyšší ne. Člověk do sebe nemůže nacpat jenom látky, které dostane, aby... ony proti sobě ty látky můžou i bojovat. A stávají se případy, kdy ty děti se dostanou až do autistických stavů po tom očkování. Nebo ochrnou. Takže zlatá střední cesta. Nic nepřehánějte. Zase úplné odmítnutí ne, tam jsou určité nutné zásahy, například tetanus. To je běžné, že vám dítě zakopne, spadne a odře si koleno. Je pravda, že tyhle věci nebudou, ale ještě tomu nepodléhejte, ještě pořád je ten svět 3D / 5D.

Víte, jednou v budoucnosti nás to naučí ta holčička, která se teprve narodí. Ukáže nám, jak si nechat dorůst tělo. Jestliže vám třeba amputují nohu, vy tam nemáte fyzickou nohu, to znamená první čakerní systém, to je tělo fyzické, ale máte tam všechny ostatní jemnohmotné nohy. Je to odstupňované, to jsou brány vašich těl, které patří jednotlivým dimenzním polím a už víte taky, že to skutečně pracuje, protože lidem, kterým třeba uříznete nohu, oni mají fantomové bolesti, ta noha je bolí - pozor – někdy hodně intenzivně. Když budou ti lidé pesimističtí, ta noha je bude bolet ještě mnoho let. Takže vidíte, že to existuje. A tohle dítě by nás mělo naučit v té páté dimenzi, protože ty základy tam jsou - vy jste Bůh, vy jste ta energie, která tam je - jak docílit toho, aby ty vnitřní informace nechaly dorůst fyzické tělo. Takže budete se potom obnovovat, ale to je skutečně ještě hodně daleká budoucnost. K tomu se teprve musíme dopracovat.

Aký máte názor na homeopatii?

Už jsem o tom mluvila – ano, ale musíte pracovat. To všechno je pomocná berlička. Vezměte si, když budete zlostní, budete mít problémy se žlučníkem nebo s játry, vezmete si homeopatický lék a on vám doladí vibraci, ten problém přestane, ale vy se zase zlobíte na trojce a zas to máte. To je do nekonečna.

Tady ty věci by vám měly jenom dočasně pomoci k tomu, abyste získali čas, abyste netrpěli, ale aby vám došlo, co máte a nemáte dělat. A to je se vším. Tady základ je ten, aby člověk překonal období, než mu dojde, že je Bohem a že má přijmout všechno, co se děje, bez odmítání. A tahle doba už se velmi rychle blíží, kdy to budete umět žít v praxi.

Aký máte názor od Otce na autismus dětí?

Ano, to je speciální směr, který tady je. Víte, ne všechno je nemocí, ta duše si vybere v tomto smyslu určitý jiný pohled sem na ten svět. Vyberou si to samozřejmě i bližní toho dítěte, to znamená i rodiče. Jsou tady jisté hloubky autismu, s některými dětmi se ještě dá komunikovat, s některými ne, ale některé se můžou vyřešit.

Moje starší dcera Lucka je kouzelné stvoření, má nádherný humor, je hodně logická, ale umí to. Je morální, super. Někdy neumí trojku, ale už si z toho dělá obrovskou legraci, ale jako človíček je opravdu božská. A ona, když se vdala před 15 lety, tak se vdala do super rodiny. Rodiče Aureliana, mého zetě, si ho adoptovali. Měli sami dvě děti a tři si adoptovali. On je původem Kolumbijec a pak má setru Kolumbijku a ještě je tam jeden syn, ten je nejmladší a je to Vietnamec. To by se mohly psát romány, každý ten osud, než se k nim dostali, to je krásné povídání. A ta rodina, když se sejde, tak je mnohočetná, jsou tam různé barvy kůží a fakt ty děti jsou různě barevné, jsou kouzelné.

A ta jedna jejich dcera, skutečná, měla tři děti a ta jedna holčička byla silně autistická v době, kdy ta moje Lucinka se dostala do té rodiny. A tenkrát můj zeť jel představit Lucku rodině. Sešlo se asi 30 lidí u jednoho stolu. Lucinka už měla břicho, byla v sedmém měsíci, čekala Džovánka a tenkrát v té rodině právě ta holčička byla asi šestiletá, na tu směla sáhnout jenom maminka a někdy, ve výjimečných chvílích na ni směla sáhnout babička. Jinak nikdo, ani promluvit, tam si to hlídali.

Načež byla taková sešlost, oni chtěli Lucinku přivítat, tak ta rodina se sešla a teď jedli. Lucka seděla, všichni seděli a na druhé straně toho velkého stolu seděla ta malá holčička. Najednou to šestileté dítě se zvedlo ze židle, šlo podél celého toho stolu a mlčky kleplo Lucku na ruku. Teď všichni mlčeli. Tam bylo ticho, Lucka říkala: „Mami, tam bys slyšela spadnout špendlík. Nikdo ani nedýchal. A já jsem věděla, Aurelian mě na to upozornil, že na tu malou nesmím mluvit a nesmím se jí dotýkat a teď najednou to dítě přišlo a kleplo mě do ruky. Tak jsem vstala a ona mi ukázala, že se chce houpat na zahradě. Chytla mě za ruku, já jsem ji dovedla k té houpačce, tam jsem ji asi pět minut houpala, nikdo nejedl, všichni jenom třesli oči. Pak mi ukázala, že stačí, tak jsem ji zastavila, ona mě dovedla k mé židli, takhle se otočila, usmála se, došla ke své a pak se začalo jíst. Aurelian říkal: 'Teda, to je přivítání. Vítej v rodině.' To bylo super.“

Takže ono i to božství někdy může zapracovat. Ano, tady jde o to, jak se k tomu postavíte, ke komu to dítě přijde. Ta holčina se z toho dostala, dneska komunikuje normálním způsobem. Trvalo to teda ještě asi pět let. Každý ten případ je jiný samozřejmě, podle toho, co ten Bůh si potřebuje tady prožít. Vy to máte navolené. Je to navolené i na to okolí, když to okolí to přijme, je to mírnější, protože nereagujete odmítavě, to znamená, tam vlastně přijímáte dary chování toho dítěte.

Ano, takové dítě, které je nemocné, je obrovským darem. Vy se učíte chovat se jinak, jinak by vás to ani nenapadlo. Člověk je ve skutečnosti líným tvorem. On by se nezačal chovat jinak, když by to nebylo nutné, takže on je to veliký dar.

Aký máte názor na budovanie rodového statku, myšlienky Anastázie?

Já nevím, co to je ten rodový statek, fakt nevím nic v tomhle smyslu. Já jsem úplně takhle na straně. Já akorát vím co to je Anastázie, protože teď jsem se setkala s jedním pánem, který rozumí koním a on mi dal ty knížky, ale jenom dvě. První díl a pak nějakou rodovou knihu. Já jsem četla pouze kousek. Ne se vším souhlasím. S něčím ano. Ona přece jenom někdy zasahovala, takže pak byla ochrnutá. Tam byla ještě fáze

magie, tam bych já nezasahovala. Takže ano a ne. Tam bychom museli dlouho podebatovat. Jinak ale nevím, co jsou ty ostatní věci.

Co může způsobovat patní ostruhu v mé pravé noze? Co mám pochopit a jak?

Všechno, co se týká pravé nohy, to znamená zúžení vstupu do pravé nohy, je odsouzení nějaké situace, že je špatná, neboli prožitek. Pozor, Bůh vnímá horší, to znamená, když posuzujete nějakou situaci jako horší, už se vám zúží do pravé nohy brána a tehdy se nemůžete nalít. A v té noze se to někde projeví. Někdo to může mít v kyčli, někdo níž na koleni, na kotníku. Je to vždycky v pravé noze. To, co se děje v levé noze, je odsouzení činu člověka nebo člověka samého. Tam se to týká hmoty.

Proč se člověk nakazí boreliózou, co se má učit? Děkuji moc.

Já sama jsem tohle zažila ve svém životě. Ne já, ale moje děti. Moje děti kdysi dávno, když jedné bylo 13 a jedné 16, dělaly pěkné pitomosti. A protože Bůh ve mně věděl, že já bych to snesla (ano, já bych snesla cokoliv), tak já jsem se o tom ani neměla dozvědět. A tehdy se stalo – to jsem se dozvěděla až po letech, už byly obě vdané – tehdy jsem říkala: „Holky (byla neděle), já už mám dost té práce, dneska si uděláme volno a jedeme na výlet.“

A jeli jsme na Hazmburk. To je zřícenina hradu, je to v Českém středohoří, máme to od nás asi půl hodiny cesty. A ten Hazmburk je na vysokém kopci a my jsme tenkrát měli pejska Betyнку. My jsme ne zvolili cestu po cestě, ale šli jsme rovnou tou přírodou a tam byly některé chvíle, kdy jsme už fakt nemohli, i ten pes kničel, protože klouzal po tom listí. My jsme prošli tou přírodou, bylo hrozné vedro, já jsem měla kraťasy. Sedli jsme si nahoře, krásný výhled, nádherné slunce. Já říkám: „Holky, tady je krásně.“ A najednou mi padlo oko na nohu a vidím, jak mi po noze leze klíště. Říkám: „Holky, jsou tu klíšťata, jdeme domů,“ a odcvrnkla jsem to klíště.

My jsme si tam fakt šli jen pro ty dvě klíšťata – jedno Lucky a jedno Péti. Ani to není náhoda, že ho máte. Ony pak obě dostaly boreliózu. U té jedné nebylo zarudnutí, u té druhé bylo. Dala jsem jí hned antibiotika, to jsem věděla, že nebudu riskovat. Druhá neměla, tak jsem si říkala: dobrý, nic.

Obě dostaly boreliózu. Projevilo se to napřed u Lucinky, ta to měla vážnější, měla to v mozkomíšní tekutině, druhá to měla na kloubech. To byl poslední měsíc, kdy pojišťovna hradila – jedna dávka byla asi 60 tisíc – to se semlelo tak všechno. Holky si prožily měsíc pod kapačkami, pěkně mě teda vyučily, protože to bylo jak na drátku. Já jedu za nimi do toho Ústí, těším se na ně, tam koukáte tím oknem do toho infekčního oddělení a ony obě za oknem brečely. Já to vydržela, ale když jsem odjížděla, tak ten přetlak jsem pouštěla ven, tak jsem brečela. Druhý den jsem brečela, když jsem tam jela, ony se chechtaly za oknem. Tak jsem tam druhý den jela, chechtala jsem se, ony zas brečely. Takhle se to několikrát střídalo, tak mě trénovaly. Pak jsem si řekla: ať brečí nebo ne, nenechám se. Ona to taky byla zkouška na mě, jak budu podléhat těm tlakům. Nicméně po tom měsíci ony vylezly, bylo to v pořádku. Od té doby nic neměly, ale je

zastavilo to konání. I vy někdy se setkáte s těmi věcmi. Je to věc, kterou máte přijmout. Buďte rádi, že se to našlo ve stavu, v jakém jsou, protože byli lidé, kteří to odžili kdysi dávno, a vůbec se nevědělo, že tu borelii měli. A dneska jsou na vozíku, protože ta nemoc pokročila tak strašně obrovsky a jsou totálně zdemolovaní.

Každá hladina, kterou máte vy, se dá jakoby považovat za dobrou, protože vždycky může být hůř. To je vrchol optimismu. Přijímejte to, co je. Ono by se mělo na všechno přijít, všechno by se mělo i dočistit, ale hlavně potřebujete přijmout teď tady co je, to je strašně důležité. Takže vidíte, že ani to, že já klíště neměla, já jsem ho viděla, jak mi leze po noze. A fakt jsme tam byli jenom půl hodiny, vylezli jsme nahoru a odešli jsme s tím a věci se děly. Každý děj, který tady je, náhodný není.

Zemřel mi přítel, 47 let, během dvou měsíců na zánět slinivky. Včera měl pohřeb. Může mě teď sedět na rameni?

Může, ale nemusí. Je to velmi brzo, tahle zátěž přichází až tak po dvou až třech týdnech. Začala byste cítit tíhu. Je pravda, že někdo, kdo je hodně daleko a ví tyto věci...

Já mám kamarádku Dášenu a oni měli známé, kteří jim pomáhali se zahradou. On sekal trávu, stříhal stromy, to byl padesátiletý pán. A ona, protože je vědoucí (ty duše si vybírají ty blízkosti), mi volá: „Prosím tě, můžu k tobě? Mám hrozný problém.“

Říkám: „Přijď. Co se děje?“

„To ti vysvětlím, až přijdu.“

Tenhle pán ze dne na den zemřel. Večer si lehl do postele, ráno ho manželka budila do práce a on byl studený. Pozor - to je blaho pro takového člověka tak rychle odejít. Byl to šok pro tu ženu, logicky.

Ten člověk si najednou neví rady. Je to rychlý přechod, protože nebyl nemocný, on zemřel v tom spánku nečekaně, tam byla nějaká srdeční záležitost. Když je to delší záležitost, pak to tělo si přivyká, odchází..., tohle ne. Takže on se přimknul během pár dnů na tu moji kamarádku. Ona přišla úplně shrbená.

Je pravda, že odešla bez něj. Já jsem mu domluvila, pouze domluvou to jde udělat, pak mě poslechl a odvedla jsem ho zpátky tam, kde má být. A ta Dáša, když odcházela ode mne, skákala lehce po těch schodech a říká: „Já jsem jak anděl.“

Já říkám: „Hele, bacha, nevytahuj se nebo zítra zemře někdo jiný a přineseš si třeba souseda.“

A ona: „Nestraš mě.“

Někdy je to velmi těžké. Je to podle toho, jak ten člověk se bojí nebo neví, kde je. Když jsou nečekané stavy, tak je to velmi rychlé. Tohle jestliže probíhalo po dvou měsících, tady bych neusuzovala, že tak velmi rychle by to šlo. Cítila byste to bolestí ramene. Je to většinou levé rameno (hmotné rameno si vybírají duše, protože ono je trošičku víc nastavené směrem do hmoty).

Velmi mi chybí, je mi smutno. Je to špatně?

Ivi, slovo „chybět“ je egoismus Ivy. Vy máte být šťastná a děkovat mu neustále za krásné chvíle, které s vámi prožil, ty vám nikdo nevezme. Tohle je realita bytí 5D. V tom smyslu jenom „chybí“, to je ještě mírná intenzita. Intenzita extrémní je, že budete plakat, vyvádět, bědovat...

Moje maminka, když zemřel tatínek, tak to mi vyprávěla jedna paní, že plakala u hrobu a vyčítala tátovi, že ji nevezl sebou. To tomu druhému hodně ubližujete. Víte, vy mu dáte dar. On zná každou vaši myšlenku na druhé straně, a pokud to prožíváte bolestně, on trpí ten člověk. Skutečně, on slyší vaše výrony a vidí vaši oddělenost, nemůže vás ani navštívit, protože se uzavřete pod egoistický obal. Tady byste měla být ráda, že šel kus cesty vedle vás. Tím mu uděláte radost.

Navíc – on je doma. Tady nás to tělo tíží, odděluje, tady prožíváme těžké chvíle. On se vrátil do svého skutečného domova a je to jako v tom smyslu, že on je tam v té lepší fázi, tady není co de facto měnit, tady se dějí opravdu správné věci. Přijměte to. Stačí vzpomínka a jste skutečně s ním, se vším, co jste dělali.

Co se člověk naučí tím, že zemře na takovou nemoc?

Zánět slinivky je záležitostí 3. čakry. Tady buď odmítl nějakou životní situaci extrémně, tady nezvládá ten člověk moc. Ten člověk se až může zlobit na tu situaci, že se to děje anebo do hmoty. Nevím, teď už to nezjistím, protože zápisy si odnesl sebou, to už je mimo. Tady bych se jenom mohla dotknout toho člověka, ale on už je dneska ve fázi vědoucí, protože odložil hmotnou stránku. To už se dneska nedozvíme, pouze vy budete vědět, jak se stavěl k situacím svého života.

Chci se zeptat na havajskou metodu Ho'oponopono, kde se také vymazávají programy. Také to není správné? Iva

Vysvětlím vám to. Vy si mažete minulostní věci. Mažete si je tady, ano, to je pravda, ale – pozor – vy je musíte umět dělat tady a teď. Jestli já si budu do nekonečna mazat zápisy, donekonečna nebudu umět tady a teď, tak donekonečna se mi budou dít věci, které se musím naučit. To je realita. Takže záleží jenom na vás. Je zbytečné šťourat se v minulosti, tu musíte stejně zaplatit, vy to musíte umět tady a teď. Teprve tehdy, když se naučíte tady a teď tohle dělat, už si vás vaše nadjá vyzkouší v různých, někdy kritických a nečekaných situacích. Tehdy už se nahoře ví, že už to umíte a samo jednoduše bude odbourávat i ve veliké vzdálenosti věci, které jste tam dělali. A tehdy, po vašem vyčištění, se stanete svatým grálem. Moc vám to přeju. Je to krásný stav, kdy víte, že vše je dobře, že každý dělá správnou věc a že i tím, že ten člověk vám přijde udělat něco velmi negativního, vám velmi pomohl. I tím ukazujete tomu člověku, co to dělat neměl, že v té chvíli ho to de facto mrzí, on je od vás neodloučený, neoddělený. Takže pracujte na sobě. Tohle jedině může pomoci naší planetě. Každý z vás je zodpovědný pouze sám za sebe. A jenom činnost vaše sama za sebe je jediná činnost. Ne hromadné meditace, ne věci, které iluzorně pomáhají světu. Jenom činnost vaše,

protože vaše neegoistická činnost je jako kámen, když ho hodíte do vody. Každý čin, i negativní, se rozmaže v obrovských kolech a i pozitivní se rozmaže v obrovských kolech.

Ještě se musím dotknout velmi krátce společných meditací. Víte, společná meditace znamená, že si všichni přejeme, aby planeta postoupila. Ale ona postoupila automaticky. A na planetě žijí třídy. Jednotlivé třídy lidí, kteří se přišli vyvinout. Jestliže si přeji, aby celek postoupil, přeji si tedy, aby do střední školy odešli nejenom deváťáci, ale i prvňáci, kteří neumí a budou tam nešťastní. Každý má svůj čas. Každý má svůj vývojový posun. A proto nejvíc pomůžete planetě tím, že sami budete čistí. Je to největší práce, kterou můžete udělat. Takže pracujte, držím vám pěsti. Mám z vás radost, protože opravdu vidím za ty dva roky, jak jste udělali velikou práci na sobě a jak tím pomáháte planetě reprezentovanou lidmi i situacemi. Děkuji vám.